

Museum für Volkskunde
Wien
BIBLIOTHEK

Nr.: 9615

Standort: N-10

FABULAE AESOPICAE

COLLECTAE

EDIDIT

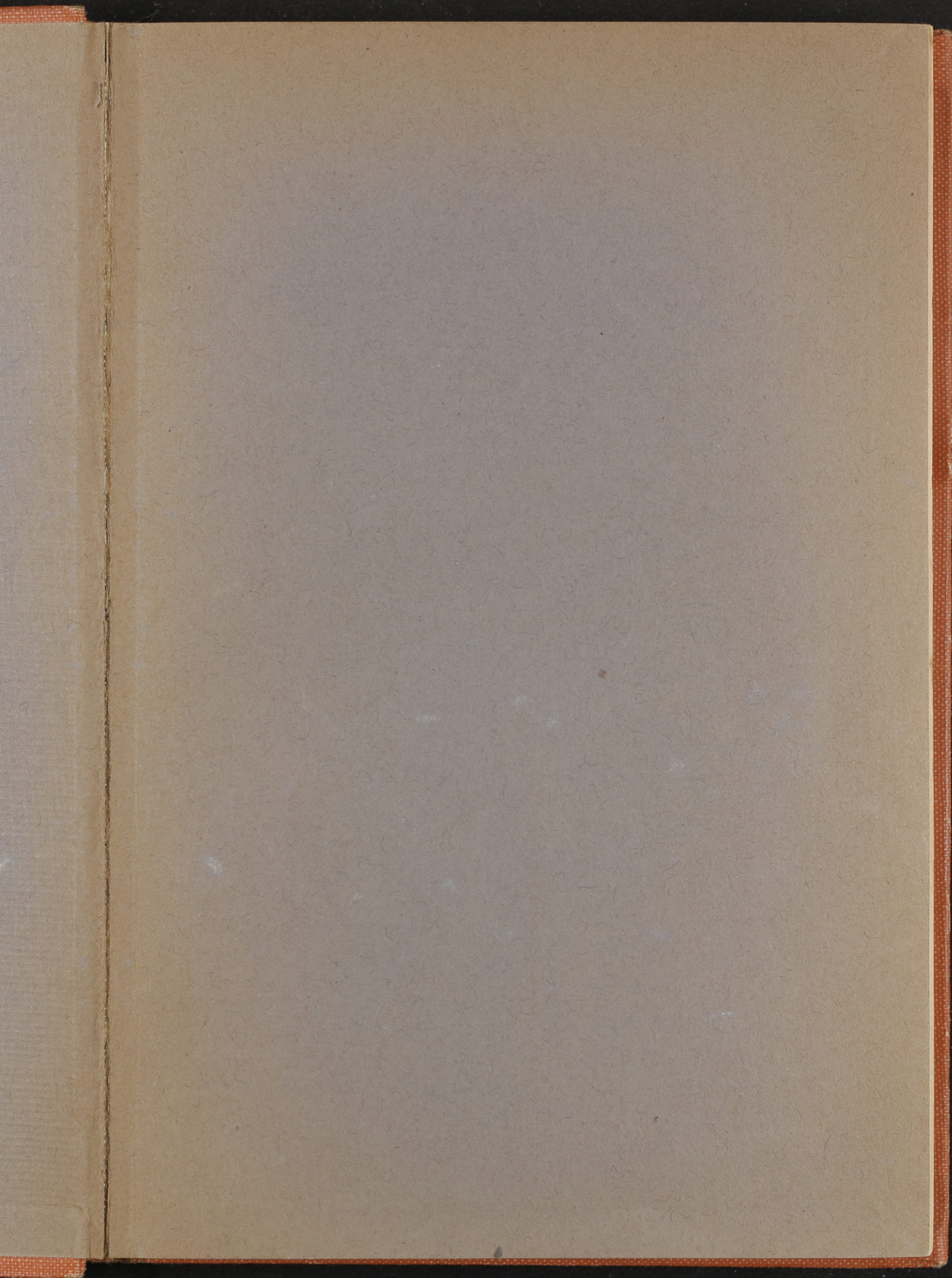
C. HALM

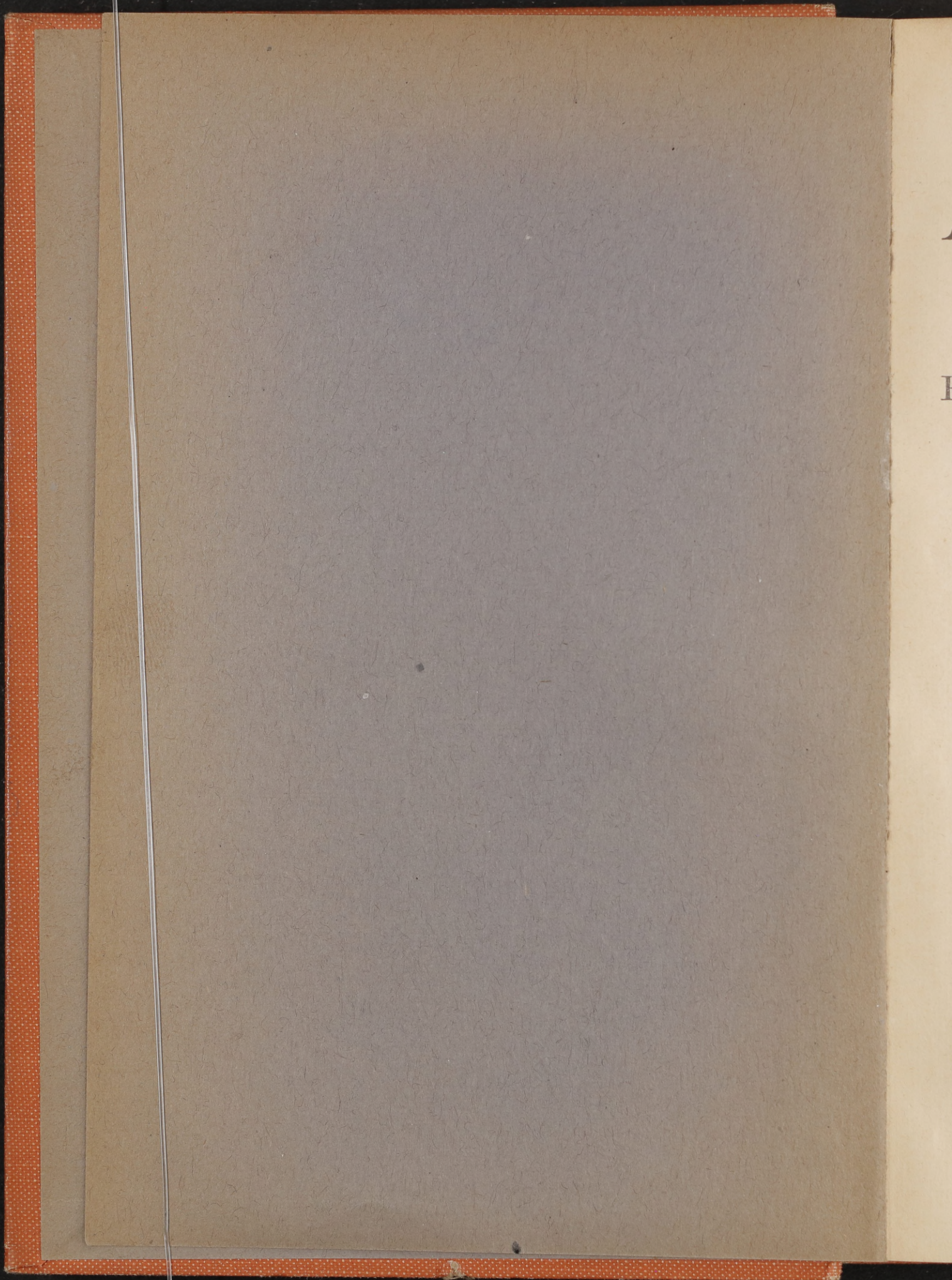

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

177 41 30

2. 1609. Jambvratf. Chimon
Oupry = Oupryf: Schypomir 844, 272/exc III 26
c. Logon. Miffent. Thal jdd. Lura 294 372/

ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΜΥΘΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ

2b

FABULAE AESOPICAE COLLECTAE

EX RECOGNITIONE

CAROLI HALMII

EDITIO STEREOTYPA

MCMXI

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

9615

Myth. Bibl. w. 1046

Inst. f. Dt. Volkskunde F. St. Mythenkunde	
Sachbez.:	2 c
Inv. Nr.:	12

Wichtig zu lesen: Hainzrath, Untersuchungen über die Überlieferung
der Aesopischen Fabeln in Jabrb. f. cl. Philol., 21. Suppl. band,
Cappuccino, 261 245-312.

PRAEFATIO.

Cum ab honestissimo librario invitatus essem, ut fabulas quas vocant Aesopicas in corpore scriptorum Graecorum et Latinorum, quod acerrimo studio edere ingressus est, publicarem, ut haud invitus negotium suscepti, ita novam editionem paraturus statim in magnam difficultatem incurri, cum incertus haererem, quae collectio ex tribus quae hoc saeculo in lucem emissae sunt typis repetenda esset. Sed quo diutius rem mecum reputabam, eo magis in eam sententiam deducebar non unam aliquam universam hodie repeti oportere, sed novam ex tribus concinnandam esse. Quam enim *Franciscus de Furia* anno 1810. publicavit collectionem, eam iam propterea, ut alia omittam, integram repetere nolui, quod inter fabulas 199, quas ille ex codice Florentino edidit, aliae interpolationibus ineptissimis foedatae, aliae sermone plane barbaro conscriptae sunt, quae eadem in aliis codicibus multo emendatiores et puriore sermone compositae exstant. Haec editio repetita est in stereotypa Tauchnitziana, quam qui curavit nec ipse innumerabilia vitia, quibus Florentina scatet, corrigere scivit nec audisse videtur ingentem vitiorum numerum, quae editor Florentinus in suo exemplo patienter toleravit, iam aliquot annis ante cura Corais et Car. Ern. Christoph. Schneideri, qui editionem Florentinam Lipsiae a. 1810. iterum vulgavit, recte emendata fuisse. Post editionem Francisci de Furia eodem anno Parisiis prodiit amplissimum fabularum Aesopicarum corpus quod *Corais* curavit. Haec editio quamquam omnium optima merito habetur, tamen ita est instituta, ut neque totum corpus repeti neque unicum novae editionis fundamentum fieri potuerit. Nam Corais omnes fabulas, quotquot ex diversis codicibus editae erant, in unum corpus coegit, qua re ad usum criticum ille quidem apparatus copiosissimus congegit, sed minus legentium iucunditati prospexit; nam pauci erunt qui unam eandemque fabulam quinque sexiesve narratam et haud raro aliam alia deteriorius sine taedio lectitare possint. Neque delectus ex hac una editione fieri poterat, sed simul tertia collectio, quam *Io. Gottl.*

Schneiderus ex codice Augusteo bibliothecae Wolfenbuttelanae a. 1812. Vratislaviae publicavit, adhibenda erat. Haec enim, quae 231 fabulas continet, eo nomine praedicanda est quod haud exigua fabularum pars reliquis eiusdem argumenti aut inventionis aut orationis laude multum praestat. Ex his igitur tribus collectionibus novam ita adornavi, ut si quam fabulam a compluribus auctoribus narratam inveniebam, eam quae optime narrata vel minime vitata videretur eligerem, et ubi operae pretium videbatur, eiusdem fabulae aliam narrationem, quae aliquam insignem aut in argumenti tractatione aut in elocutione diversitatem haberet, adiungerem. Quoniam autem ex tribus diversis collectionibus nova componenda erat, ne vetus quidem fabularum ordo, quippe qui in quaque collectione diversus sit, servari poterat. Quae res cum ita se haberet, optimum duxi titulorum ordinem alphabeticum sequi, quo facilius quaeque fabula in mea editione inveniri posset.

Sed alia praeterea difficultas superanda erat, quae mihi quidem tanta videbatur, ut quidquid faceres male factum videretur. Nam constat Franciscum de Furia sex et triginta fabulas, quas apud alios auctores non invenerat, ex codice Vaticano primum edidisse, quarum quidem pleraeque tam manifesta choliamborum vestigia prae se ferunt, ut non interpretationem aut paraphrasim Babrii poetae, sed ipsos eius versus ac multos ne solutos quidem ante te habeas. Quod si editor Florentinus animadvertisset, ut Niebuhrius primo aspectu agnovisse dicitur, fortasse nunc integrum Babrium haberemus; nam codicem Florentia Romam remissum iam Niebuhrius ibi frustra quaesivit, cum incertum est quo fato deperisset. Iam postquam complures fabulae, quas Fr. de Furia ex codice Vaticano primum publicavit, iterum ex codice Babrii in monte Athoo reperto editae sunt, quid faciendum erat totum corpus fabularum pedestrium iterum edituro? Cum enim quod unum mihi probabatur, ut omnes Babrii fabulae in novam editionem reciperentur, librario ob eam causam displicuisset, quod Babrium edendum iam prius Schneidewino commiserat eundemque poetam bis typis exprimere noluit, mihi aut pars fabularum Vaticanarum prorsus omittenda (nam semicholiambos nemo iam ferret, cum plenos choliambos nunc ex alio fonte habeamus), aut saltem aliquot Babrianae recipiendae erant. Re autem diu mecum reputata tandem eam viam ingressus sum, ut in iis

fabulis Vaticanis, quae non haberent nisi versus Babrii solutos, ipsos versus choliambicos darem, in aliis, quae verbis liberius immutatis in codice Vaticano exstant, interpretationem pedestrem eligerem. Quoniam autem aliquot fabulae Babrianae a nova editione excludi non poterant, etiam longius progressus illas quoque fabulas Babrianas recipiendas existimavi, quarum nulla exstat interpretatio pedestri sermone composita, ut nova editio totum thesaurum fabularum, qui ad nostram aetatem pervenit, modico volumine complecteretur.

Restat ut locos indicem, qui mihi coniectura sanandi videbantur, qua in re multa leviora quae correxi silentio praetermittam itemque plerosque eos locos, qui comparatis aliis fabulis eiusdem argumenti levi negotio emendari poterant. In fabula 1, quae est una ex Vaticanis, codex habet: *καὶ τὰ γὰρ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων*. Putabat Corais εἶναι ex εἴη corruptum esse; ego malui δεῖ inserere, unde etiam sequens infinitivus ἐπέρχεσθαι pendet. — Sub finem fabulae 5 pro eo quod cod. Augusteus habet „καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηνοὶ ἀτελεῖς“ scribendum duxi: *ἔτι ἀπτηῆνες οἱ ἀετιδεῖς*, cum sit in edit. Neveletiana: *οἱ ἀετιδεῖς ἀπτηῆνες ἔτι τυγχάνοντες*. — In fab. 8 fere paenitet non scripsisse τὰ ὠκύπτερα pro τὰ ὀξύπτερα, quamquam diversi codices, quibus haec fabula continetur, in hac voce omnes consentiunt. — In fab. 12 scripsi παραβάλλον pro παραβαλῶν, quod sequens ἐκ παραλλήλου positum περισωρεύων requirere videbatur. In epimythio eiusdem fabulae cod. Augusteus corrupte habet: *ἔνα . . συνίξεσθαι τὰς φιλίας*. Quid lateat nescio, fortasse ἐνίξεσθαι vel συνενίξεσθαι; sed dedi προσεταιριζέσθαι, quod saltem sententiae convenit, quamquam ne ipse quidem verum iudico. — In fab. 12^b scripsi γελαστὸς pro γελάσας, ut haud scio an etiam apud Babrium 45, 12 pro γελοῖος corrigendum sit. — Fab. 16^b in editionibus sic orditur: *Ὅρνις δέ ποτε*, quod mendum sic corrigendum erat: *Ὅρνις δή ποτε*. In posteriore enim graecitate δή ποτε fere promiscue pro ποτὲ in usu erat, ut exstat item in initio fabulae num. 25, 152, 362, 383 ed. Fur. Contra vitiosum δέ ποτε est ibidem num. 119, 120 (in nostra edit. 21^c et 303), 196, 198, quae menda ne Corais quidem sustulit. — In fab. 21^c pro *τίς αὐτὴν ἐγγήμει* scripsi: *τίς αὐτὴν ἐγγήμη*, ut saltem soloecismus tolleretur; sed num ipsum ἐγγαμείν sanum sit, admodum dubium videtur. Paulo post Corais acute coniecit φαιδρὸς pro σφο-

δρῶς corrigendum videri, quae haud scio an necessaria sit emendatio. — In fab. 28 scripsi *ἀξυνθεῖσαν* pro *ἀξανθεῖσαν* ex Lachmanni emendatione. Cum enim iam exemplum fabularum a me correctum Lipsiam misissem, ex amplissima Lachmanni bibliotheca emptionis iure comparata ad me pervenit editio Schneideriana a. 1812, in cuius marginibus homo in paucis ingeniosus aliquot egregias emendationes notavit. Non idem subsidium praebuit editio Corais, quam ex eiusdem bibliotheca possideo; in hac enim nullae emendationes, sed haud paucis locis vestigia metrorum, quae in fabulis in pedestrem sermonem dissolutis inveniuntur, significata sunt; uno tamen loco (v. ad fab. 280 pag. XI) egregiam emendationem suppeditavit. — In fab. 30 adhuc sic legebatur: *Τοῦ δὲ θεύματος ταύτην (τὴν ἀλώπεκα) εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην ἐστηκνιῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον, Μὴ ἐάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* etc. Restitui verborum compositionem, quae nulla erat, *εἰπουσῶν* pro *εἶπον* scribens; apparet enim apodosim a verbis *ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* incipere. — In fab. 41 reliquit I. C. Schneiderus vitiosam scripturam cod. Augustei *τῶν ἀρνῶν ἕνα λαβομένη*, quamquam cod. Florent. habet *τῶν ἀρνίων ἐν λαβομένη* et auctor ipse infra scripsit *τιθηνοῦμαι αὐτὸ* et deinde *ἦν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον*. Sed sic demum absoluta erit emendatio, si mecum scripseris: *τῶν ἀρνίων ἐν ἀναλαβομένη*, ut item in ed. Flor. restituendum est. Cf. fab. 47^b. — In fab. 43^b. quae una est ex Syntipae *παραδειγματικοῖς λόγοις*, qui omnes pessimam graecitatem habent, dubito num rectum sit *ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὠδοιπόρουν*, videturque *ἐπὶ τῷ αὐτῷ* scribendum esse, quoniam exemplum codicis Augustei (in mea ed. num. 43) *ἐν τῷ αὐτῷ ὠδοιποροῦντες* habet. — In epimythio fabulae 45 scripsi *αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν* pro eo quod est in cod. Augusteo *ἐγχειρεῖν*. — In fab. 47 idem codex habet: *οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει*. Malim: *οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον δ' οὐκ ἔχει*. — In fab. 53, quae item una est ex Syntipianis, intacta reliqui verba *φόβου εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνάπλευς γίνεται*, quamquam exspectes *φοίβου* pro *φόβου*, sed nescio alibine hoc vocabulum substantivi vicem gerens inveniat. — In fab. 57 scripsi pro *πότερον κυνὸς* cum Lessingio *πότερον λύκου*, cum lectio librorum a sententia fabulae prorsus abhorreat. — In fab. 63 *πρὸς αὐτὸν* emendavi in *πρὸς αὐτὴν*, ut

στήλη intelligatur. — In fab. 84 (Babr. 28) videndum est ne in versu extremo, cum codex ex monte Athoo ποσότητα habeat, verius sit ποσότητα i. e. *granditatem*, quam quod ex cod. Vaticano Lachmannus recepit ποιότητα, quod Corais in πιότητα mutare voluerat. — Ad fab. 85. De avi noctivaga incertae significationis βωταλις (nisi nomen corruptum est; nam in aliis codd. βούταλις scribitur) v. Cor. p. 416 et I. G. Schneid. p. 170. In eadem fabula cum codex Aug. habeat συνελήφθεν, malui scribere συνελήφθην et deinde έσωφρονίσθην, quam prius vulgatum συνελήφθη recipere. — Fabula 87 nunc primum accessit, ut etiam specimen mythographiae Byzantinae exhiberetur. — In fab. 91 (Babr. 2) scripsi: καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἀνεξήτει, ubi codex habet έξήτει, Lachmannus autem ἀπολέσας ποτ' έξήτει dedit. Cf. locum simillimum Babriae 23, 2: Ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεξήτει. — In fab. 94^b sustuli μὲν ante τῆς ὄψεως et scripsi έξαγριουμένη pro έπαγριουμένη, ut est infra έξαγριαίνουσιν. — In fab. 97^b dubia videtur forma ἀνεξωώθη, pro qua fort. ἀνεζώθη scribendum est; reliqui tamen scripturam ob id quod Lobeckius ad Buttmani grammat. maiorem Vol. II, p. 192, not. 3 adnotavit. — In fab. 100^b scripsi: τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ έρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὃ ὄρνιθοθήρας έφη, ubi cod. Florentinus vitiose habet: ἀναιρεῖ καὶ ὃ ὄρνιθ. έφη. — In fab. 103 pro eo quod habet cod. Augusteus δεσμία κομίσαι posui δέσμην κομίσαι, cum nec numerus pluralis nec vocabulum ipsum ferendum videretur. Accedit quod infra codex ipse habet: λύσας τὴν δέσμην. — In fab. 107 invita loci sententia legebatur: ἀπήτει τὸν συναχθέντα μισθόν. Correxi τὸν συνταχθέντα μισθόν, quae emendatio facilius videbatur, quam alia quae item locum habere poterat: τὸν στοιχηθέντα μ., ut est in fab. 107^b, in qua αὐτὸν ante ένώπιον delendum putavi. In eadem fabula dubito num verum sit έξήτει τὸν στ. μισθόν, cuius loco cum in fab. 107 ἀπήτει τὸν σ. μισθόν inveniatur, hic quoque έξήτει scribendum videtur. Deinde cod. Florent. mance habet: ἀναβλέψασα τοίνυν ἢ γραῦς οὐδέν τῶν προσόντων αὐτῇ έθεάσατο έν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς· ὡς οὖν επέμενεν ὃ ἱατρὸς etc., quem locum ex cod. Oxoniensi, in quo prior pars fabulae fere ad verbum cum cod. Flor. conspirat, supplavi. — In fab. 112 et 112^b pro διετέλει πολλὰ ποιοῦσα ex fabula eiusdem argumenti in cod. Flor., quam propter magnas quas habet interpolationes recipere nolui, fortasse rectius διετέλει πολλὰ τελοῦσα

scribendum erat. Deinde scripsi in fab. 112: οὐ μικρὸν βίον πορίζουσα, ubi cod. August. barbarismum habet: οὐ μικρὰ βιοπορισθεῖσα. Sed possis etiam οὐ μικρὰ τῷ βίῳ πορίζουσα corrigere. Nec verba quae sequuntur „θεασάμενος δέ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων“ sana videntur, ubi ἀπαγομένην post αὐτὴν intercuisse videtur, nisi sic corrigendum est: θεασάμενος δέ τις αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. — In epimythio fabulae 131, quae Syntipam auctorem habet, adhuc vulgabatur: οἱ περιττοὺς καὶ ἀνοήτους κτώμενοι φίλους, ubi necessario ἀνοήτους corrigendum erat. — In fab. 138 codex Aug. habet: ὄθεν ὀρούξαντες σπήλαιον ποιήσουσι, quam lectionem I. G. Schneiderus egregiam nominat, quamquam ego non video, qua ratione cum argumento fabulae conveniat. Certam medicinam afferunt aliorum codicum lectiones qui habent: πλέον ὀνήσωσιν vel οἰήσωσιν vel οἴσωσιν. His adsumptis hanc novam effinxi: ὄθεν ὀρούξαντες πλεῖον ποιήσουσι. Sed nescio quo pacto factum ut πλεῖον, non πλέον scriberem, quod a Lachmanno in margine rectius pro σπήλαιον substitutum postea vidi. — In fab. 148 pro „διὰ τοῦ ἀρχοῦ“ habet codex Aug. διὰ τὰς ἀρχάς, alii codd., in quibus est eadem fabula, διὰ τοῦ ὄχλου. Illud quod I. G. Schneiderus invenit recipere malui quam C. Fr. Hermanni commentum διὰ τοῦ ὄρρου (v. Mus. Rhen. Welckeri et Ritschelii V, p. 621) aut Volgeri διὰ τοῦ ὄχετοῦ in Praef. ad Fab. Aesop. p. XVIII ed. Lips. 1811. Sed male in eadem fabula Schneiderus ἂν ante verba αὐτὴν εἰσαγάγη adiecit, quod inducendum esse (invenitur enim in aliis codd.) iam Corais intellexerat, cuius sententia lectione codicis Aug. confirmata est. Deinde Lachmanno auctore codicis lectionem „ἂν ἕτερον μοι ἐπεισέλθῃ“ retinui; acute enim intellexit membrum virile significari, quam obscenam significationem qui ignorabant Ἔρωσ pro ἕτερον inepte substituerunt. — Sub finem fabulae 150 Schneiderum secutus ἀλλὰ ante verba μέχρι γονάτων inserui, sed incertus sum rectene id fecerim; nam potest μέχρι γονάτων etiam glossema verborum εἰς πᾶν τὸ σῶμα haberi. — In fab. 165 quod ante me vulgabatur „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχύς;“ C. Ern. Christ. Schneiderus in Indice Graecitatis sic interpretatus est: ubinam est vis illa tua, quae antea abstulit? sc. oves; vel intellecto ἑαυτήν: ubi est vis illa, quae sibi magna videbatur? Mihi cum neutra explicatio ne in tali quidem scriptore (habet enim fabella Syntipam auctorem) ferenda vide-

retur, scribendum putavi προσβαλοῦσα pro προλαβοῦσα: *ubi est fortitudo, quae istum impetum fecit?*, ut est supra: *λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποίμνῃ*. — In fab. 166 perperam legebatur καὶ οὕτως ἐπνυθάνετο, quod mutavi in καὶ ὡσαύτως ἐπνυθάνετο. Sic enim vel καὶ ὁμοίως (cf. fab. 173^b) scribendum fuisse sententia ipsa docet. In extrema autem fabula συνενύξωμαι pro συνενύξομαι correxi. — In epimythio fab. 167 malui pro eo quod cod. Augusteus habet ῥάδιον φέρουσι, corrigere ῥᾶον φέρουσι quam ex cod. Florent. ῥαδίως sumere; illud enim sententiae magis convenire videtur. Contra in epimythio fab. 187 fere paenitet non scripsisse: ῥάδιον παραινεῖν ἃ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον, pro ῥᾶον κτλ. — In fab. 168 adhuc vulgabatur: προῆλθεν ὠχρὸς καὶ μόλις ζῶν. Correxi μόλις βαδίζων, id quod confirmatur Babrii fab. 75, 10: προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων. Intactam reliqui in eadem fab. lectionem δεινὸν ἠπέιλουν τοὺς λατροὺς πάντας, quamquam vix sana videtur. — In fab. 174^b lectionem vulgatam μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν ita emendavi, ut μυλῶνα restituerem, id quod necessarium erat, cum inferius idem legatur: ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. — In fab. 185 scripsi τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου pro τοῦ χ. ἐφισταμένου; cf. fab. 173^b in. — In fab. 187 scripsi τί δὴ λοξήν etc. pro τί δὲ λ., rectius, opinor, quam Corais, qui δὲ delevit. — In fab. 196 malae graecitatis, quam de Furia ex cod. 30. Plut. LVII bibliothecae Mediceae edidit, quod codex habet ἀπελθῶν καὶ ὁ κλέπτῃς mutavi in ἐπελθῶν κ. ὁ κ. — In fab. 200 legitur: Γλαυξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπειθεν. Addidit Corais οὕτως post πράττειν; at, ni fallor, haec est sententia: *et reliquis quoque avibus persuasit, ut suum quaeque reposceret*. — In eo, quod legitur in fab. 200^b: ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοὺς βασιλέα, haud scio an ἐπ' αὐτοῖς emendandum sit. — In fab. 201 pro τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης correxi: τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης; cf. fab. 201^b et 202. — In fab. 207^b vereor ut rectum sit ὅμως πέπονθας, sed non suppetebat probabilis emendatio. — In fab. 215 malim ὁ καιρὸς οὐκ ἐφῆκεν pro ὁ κ. οὐκ ἀφῆκεν. — In fabula Syntipae num. 223 dubium est, num verum sit *μεγίστη συνολκῆ καταπέτωκε*, et fortasse scribendum est: *μεγίστη σὺν ὀλκῆ κ*. In eadem fabula, ubi codex habet ἀδεκάστως, vulgatum est ἀδικάστως, quam Corais ἀκριβῆ διόρθωσιν vocat, quamquam bona

graecitas ἀλογίστως flagitaverit. Vide tamen ne auctor ἀκηδέστως scripserit; vereor enim ne ἀδικάστως plane barbarum sit ac fortasse ne Graecum quidem vocabulum. — In fab. 224 perverse adhuc legebatur: Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ· „κύων, τί φαντάζη; κτλ.“ Restitui sententiam ex Babrio 104, verborum distinctione sic emendata: γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάζη κτλ.“ — In fab. 234 scripsi ἐπινίκιον ἄσας ἀπέπτατο pro ἐ. ἄ. ἔπτατο. Nec sanum videtur quod paulo ante legitur ἡγανάκτησεν, quem locum Car. Ern. Christ. Schneiderus ex usu posterioris graecitatis p. 61 sic interpretatur: *leo suis unguibus se discerpsit, donec fessus et aegrotus procubuit*. Talis utique esse debet sententia, sed num verbo ἀγανακτεῖν, pro quo ἀπαυδᾶν vel simile aliquod exspectes, exprimi potuerit, admodum dubium est. — Fabula 240^b, quae ex codice Florentino primum edita est, sic incipit in codice: Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθη. Scripsi στάσις pro φάσις, itemque suspiciosum habeo κατέχουσα, pro quo malim καταχέουσα, i. e. *diffundens*. — In fab. 252 versus quartus sic vulgabatur: πῶς νῦν μανεῖς οὐ μεστὰ δακρύων δράσεις; Metrum iambicum flagitabat ut δράσεις δακρύων corrigeretur. — In fab. 255 scripsi: καί τίς σε, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν; ubi a vulgatis σε abest. — In extrema fabula interpunxi: εἶπεν οὕτως· οὐ χροῆ, ubi in vulg. οὕτως cum οὐ χροῆ invita sententia coniunctum est. — In fab. 257 corruptam lectionem cod. Florentini περιειλίττετο (cod. Augusteus habet περιειλεῖτο) intactam reliqui, quamquam emendatio περιηλυτεύετο haud improbabilis videbatur. Afferunt autem lexicographi exemplum verbi περιηλυτεύεσθαι ex versione Septuag. v. Ierem. 49, 3. Simili ratione in aliquot codicibus Plutarchi v. Cat. c. 13 περιήλυσιν in περιείλησιν transiit. — De verbis dubiis 257^b ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν... ἀνατρέπω v. Io. Gottl. Schneiderum p. 190. — In fab. 258 initio necessario θήρας ἐθήρευον pro θήρας ἐθήρευον scribendum erat; v. quod sequitur: ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν. — Initio fab. 264 scribit fort. rectius Lachmannus καταλιπὼν αὐτὸν ἔφευγε. Quod autem in extrema fabula legitur τοῦτον εἰς ἐμὲ ἐξαιμάτωσας, pro quo habet cod. Flor. εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι, notavi obelo, cum quod in mentem venit ἐξεμάστευσας non sufficere videretur. Requiritur autem verbum quod significat *transferre* vel *derivare*. — In fab. sequenti ex Babr. num. 30 codex Athous habet in v. 7 sqq.:

ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὄνειρείαις
εἶδε λέγοντα τὰ μὰ νῦν ταλαντεύη·

quos ex sententia Meineckii Lachmannus ita constituit :

• ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὄνειρείαις,
„σὺ δὴ” λέγοντα „τὰ μὰ νῦν ταλαντεύη.”

Ego faciliorem adhibens medelam εἶτεν (= εἶτα) scripsi pro εἶδεν, et deinde in v. 9. εἶδεν λέγοντα. — In fab. 266 nolui ἐὰν πείσησθε mutare in ἐὰν πεισθῆτε, veritus ne scriptorem ipsum corrigerem. — In epimythio fabulae 269 scripsi δι' ὄρκων πεισθέντα, ubi perperam habent editiones δι' ὄρκου π. In fab. ipsa verius videtur συνετίθεντο quam quod nunc legitur συνέθεντο, cf. Babr. 93, 6. — In fab. 271^b emendavi κακῶς ἀπόλοιτο pro κ. ἀπολοῦνται, sed intacta reliqui verba antecedentia παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῶ, quae Io. G. Schneidero p. 193 haud immerito subobscura videbantur. Si sana est lectio, in hanc, nisi fallor, sententiam accipienda est: *utinam lupus tamquam caecus aberrasset, i. e. me non apprehendisset.* — In fab. 274^b quod cod. Aug. habet ἐὰν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορήσῃς, ἐγὼ σε οὐ κατέδομαι, poterat utrumque ferri; sed propter lectiones, quibus idem responsum in aliis codd. traditum est, Schneiderum secutus lectionem emendandam existimavi, sed ita ut pressius, quam ille fecerat, codicis vestigia sequerer; scripsi enim: καὶ σὺ ἀπολογιῶν εὐπορήσῃς, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι. — In fab. 275^b est quod de veritate lectionis ἀπειλουμένης (pro ἀπειλούσης) dubites. — In sequenti fab. 275^c correxi πιστεύσας γυναικί, ubi adhuc legebatur πιστεύσει γ. cf. Babr. 18, 10. — In fab. 276 scripsi ἐξήτει pro ἐξήτει; v. Babr. 94, 5. — In fab. 278 scripsi: δῆσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον; ubi in vulg. σ' deest. Verba sequentia ἀλλὰ τοῦτο etc. lupus dicere videtur, quare ἔφη addidi. In epimythio subobscura vereor ut Corais hac emendatione sententiam assecutus sit: Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς μὴ δεῖν γαστρίζεσθαι. — In fab. 279 vulgatam ἀφείλε το πρόβατον restituto ἀφείλετο correxi, id quod cum sermonis usus flagitavit, tum quod sequitur: ἀδίκως ἀφείλου τὸ ἐμόν. — In fab. 279^b pro ἄρας ἄρνόν corrigendum fuisse ἄρας ἄρνιον, quae sequuntur docent. — Fabulam 280 auctore Lachmanno (v. supra pag. VI) in versus iambicos digessi, sed ita ut primum versum, quem

ille sic ordinaverat *Τόποις ἐρήμοις ἐμπλανώμενος λύκος*, ex mea emendatione et faciliore et comptiore ita scriberem: *Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις*. — In fab. 281 cod. Flor., item ed. Nevelet. habet: *ἵνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας εἰς μέσον ἀγάγη*. Non sufficit quod proposuit Corais p. 154: *ἵν' ὅ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήση*, εἰς μ. ἀ. Ego certa emendatione mihi videor scripsisse: *ἵν' ὅτι τις αὐτῶν δημοτοῦν κυνηγήση κτλ.*, qua facta et sententia et metrum (nam exiit integer versus choliambiacus, cuius metri alia quoque vestigia in fabula supersunt) restituta sunt. — In fab. 285 ineptum *συρξενσάσης* ex Babr. 114, 4 in *συρισάσης* emendavi. — In fab. 291^b sententia ipsa requirebat, ut pro *παραλόγως* scriberetur *οὐ παραλόγως*; cf. Babr. 31, 3. Sub finem autem fabulae scripsi *οἱ μὲν οὖν ἄοπλοι* pro eo quod cod. Flor. habet *οἱ μὲν γὰρ ἄοπλοι*. — In fab. 292 nolui *θνησκούσης οὐ μέλει μοι* propagare, sed scripsi *θνησκούση*. De voc. autem, quod legitur in epimythio *παρακολουθῶσι*, v. Car. Ern. Chr. Schneid. in not. crit. p. 15. Corais tamen p. 384 emendandum esse proposuit *παρακολουθήση* scil. ὁ θάνατος, quod fere paenitet non recepisse. — In fab. 294 Lachmannum secutus *ἐποφθαλμιῶν* pro *ἐποφθαλμίζων* scripsi; cf. fab. 168 ed. I. G. Schneideri. — In verbis fab. 301 *ὑφελόμενος τὸ κρέος*, pro quibus cod. Flor. habet *ἀφελόμενος μέρος τι τοῦ κρέατος*, vereor ut rectum sit *τὸ κρέας*, quod quamquam ita ferri possit, ut caro quam adolescentuli empturi erant intelligatur, tamen suspicor scribendum esse: *ὑφελόμενος τοῦ κρέως*. In eadem fabula et item in sequenti vitiosum *λήσεσθε* in *λήσετε* emendavi, ut etiam Lachmannus in exemplo ed. Schneiderianae correxit. In epimythio denique scripsi *ἡ αὐτὴ* pro *αὐτὴ*, qui in verbis obscuris hanc sententiam inesse existimem: *Eadem est periurii impietas, etiam si quis eam sibi commodam reddit*, i. e. ita impietatem committit, ut nullam commisisse videatur. — In fab. 306^b edd. vulgatae habent: *ἡ μὲν αἴθνια τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρεδρεύει, μὴ που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλη ἢ θάλαττα*. Corrigendum esse mihi videbatur: *μὴ που . . . ἐκβάλλει*, i. e. *mergus litoribus adsidet, si forte mare aes eructet*. — In fab. 316^b scripsi *κάτω τοῦ φρέατος* pro *κάτωθεν τ. φ.*; in fab. autem 318 *συνέβη δ' οὖν* pro *συνέβη γοῦν*. In epimythio eiusdem *ἀνθωρὸν πτώμα γίνονται* vitiosum videtur et fort. scribendum: *ἀνθωρὸν πτώμα πεσοῦνται*, si quid in tali scriptore, qualis Syntipas est, divinare licet.

— In fab. 320 malui verba καὶ ὅς οὐδὲν ἐποίει ut spuria uncinis circumcludere quam delete οὖν cum Corai scribere: Καὶ ὡς οὐδὲν ἐποίει, δήσας κτλ. Cum enim dominus dicat, sibi probatione asini ne opus quidem esse, qui iam ex consortio eius mores cognoverit, alienum videtur illud quoque narrari, asinum nihil laborasse et propterea pristino domino redditum esse. — In fab. 322^b, quae sermone plane barbaro ex Babrii fab. n. 111 translata est, cod. Flor. mendose habet κυλισθέντων τῶν σπόγγων. Emendavit Corais ad sententiam recte: ἐμπλησθέντων τῶν σπ.; ego vestigia codicis pressius sequens: κλυσθέντων τῶν σπόγγων. In verbis autem superioribus scripsi cum Car. Ern. Chr. Schneidero ὑποζύγιον i. e. *subiugem* pro ὑποζυγίω, quamquam verum eum assecutum esse praestare nolim. — In fab. 330 perverse legebatur κἄν αὐτῷ μόνον ὀφθαῶμεν (a quo tandem?), quod vitium emendatione αὐτὸ μόνον correxi. — Non minus certum videtur quod in fab. 332 scripsi, ἔνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ, ubi cod. Flor. ἔνθεν τι habet. — In fab. 335 cod. Flor. pro eo, quod est in cod. Aug. ἀφείς τὴν λείαν διὰ κρημνῶν ἐφέρετο, habet: ἀφείς τὴν λείαν ἀτὰρ δ. κ. ε., quod ita mutabat C. Fr. Hermannus, ut scriberet τὴν λεωφόρον; rectius, opinor, Corais, si quae ratio est habenda vocabuli corrupti ἀτὰρ, correxit τὴν λείαν ἀταρπὸν sive ἀτραπὸν. — In fab. 342 scripsi Lachmanno auctore ἐξεκόλαπτε pro ἐξεκόλαψε. — In fab. 343^b reliqui scripturam codicis Aug.: συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὁ προσεδόκησε σφαλῆναι, quamquam bona Graecitas flagitabat ut οὐ προσεδόκησε scriberetur. — In fab. 351 lectionem codicis Aug. στερονοπονουμένης mutavi in στερονοκοπουμένης; inferius autem ex cod. Flor. ὠτίου pro ὠτὸς recepi, quod fur non aurem, sed auriculam matris apprehendisse putandus est. Sub finem denique, ubi cod. habet πρῶτον μὲν δέλτον, emendavi: πρῶτον τὴν δέλτον. — In fab. 349^b scripsi ἀπεμορφώθη pro ἀνεμορφώθη, ut ἀποτυποῦν, ἀποζωγραφεῖν, ἀποπλάττειν et similia dicuntur. — In fab. 353^b debebam fortasse ἐπιβοώμενος ... ἐπὶ βοηθεία pro ἐπὶ βοήθειαν corrigere, cum infra auctor fabulae item scripserit ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοηθεία. Sed non ferendum videbatur κατὰ τὸ ἦθος, cuius loco quod sententia requirebat κατὰ τὸ ἔθος restitui. — In extrema fab. 352 scripsi μέμψαι pro μέμψη, propterea quod cum in repetitionibus eiusdem fabulae μέμφου legitur, tum imperativus futuro aptius videbatur. Epimythium autem, quod in cod. Aug. et Flor. plane

absurdum est, ex Hudsoniana transferendum putavi, quamquam ne hoc quidem placet, cum fabula potius πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν νοουθετοῦντας scripta sit. — Ad verba fabulae 367 „καὶ στερόδος ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη“ adnotavit Corais: ὑπόπτος ἢ γραφή. Si quid mutandum est, non dubito quin verum sit: καὶ ἀύστηρός ὁ κυβ. κτλ. — In fab. 403 displicet quod legitur ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, nolui tamen οὕτω πικρὸν ex Babrio corrigere. Itemque incertus haereo, utrum in verbis quae sequuntur οὐκ ἂν ὑποίσω, quod facile in οὐκ αὐτὸν ὑποίσω corrigas, soloecismus librariis an ei qui fabulam ex Babrio concinnavit imputandus sit. — In fab. 405 lectio vulgata πότερον . . . χρήσομαι necessario coniunctivo χρήσωμαι restituto corrigenda erat. In sequenti autem fabula scripsi διελέχθη pro διετέθη auctore C. Fr. Hermanno (v. Mus. Rhen. Ritschelii et Welckeri V, p. 620), qui de huius verbi solemnī in rebus Venereis usu doctam Pier-soni ad Moeridem p. 131 adnotationem conferri iubet. In eiusdem fabulae epimythio invita Minerva confecto sententia flagitabat, ut αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων pro vulg. τούτους ὑπ' ἐκείνων scriberem. Quod autem verbum λογοθετεῖν attinet, idem quod vulgare νοουθετεῖν significare existimo. — In fab. 414 quod antea vulgabatur διαβαίνων πέλαγος ἐν τύχη, si sententiam spectes, Corais sic recte emendavit: διαβαίνων πέλαγος, εἰ τύχοι, sed et facilius et verius erat ἦν τύχη scribere. — In fab. 418 vix sanum est ξένη, quamquam bis in fabella legitur, videturque utroque loco ξουθή ex Babrio restituendum esse. — In fab. denique 425 intactum reliqui καταναλίσκων, cum tria exempla, Neveletianum et Florentinum et Augusteum, genus masculinum habeant. Ac videtur ferri posse, si cogites homini interroganti τίς εἶ; ut naturam, ita sexum bestiolae ignotum fuisse. — Intelligo equidem etiam nunc haud pauca vitia in his fabulis inesse, sed spero fore ut iudices aequi agnoscant me haud inutilem operam post Coraim in iis emendandis collocasse.

Scribebam Monachii mense Iulio a. 1852.

Carolus Halm.

καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὄναρῖα τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἷς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. Ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι „ὦ Ζεῦ,“ εἶπε „τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐθ' ὑφ' ἵππων γενναίων οὐθ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄναρῖων εὐτελεστάτων;“

4. Ἄετός. (C. 133.)

Cam. 143f

Ἐπεράνωθεν πέτρας ἀετός ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεῦσαι ζητῶν. Τοῦτον δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας· καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν, ἡ δὲ γλυφίς σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰστήκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη· „καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστίν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

4^b. Ἄλλως. Τοξότης καὶ Ἄετός. (C. 133. F. 218.)

Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο, καὶ βέλος ἀφείλε εἶλε τὸν ἀετόν. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἀετός, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη· „τὰ παρ' αὐτῶν τοῖς πολλοῖς πραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλή.“

Cam. 8E1f.

5. Ἄετός καὶ Ἀλώπηξ. (S. 1. C. 1 et p. 279 sq. F. 1.)
Haldia, I, p. 59
Misch (Hellenisth) 70
Hellenisth, Schlegel, 43.
Ἄετός καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβὰς ἐπὶ τι περιμῆκες δένδρον ἐνεοιτοποιήσατο· ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομῆν, ὁ ἀετός ἀπορῶν τροφῆς, καταπὰς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας, μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοττῶν κατεθοινήσατο. Ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπαελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ πραχθῆν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπό-

ρω· χερσαία γὰρ οὔσα πτηνὸν διώκειν ἠδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν σταῖσα, ὃ μόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Συνέβη δ' αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑπελθεῖν· θυόντων γὰρ τινῶν αἶγα ἐπ' ἀγροῦ, καταπτὰς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγχνον ἔμπυρον ἀνήνεγκεν· οὗ κομισθέντος εἰς τὴν καλιὰν, σφοδρὸς ἔμπεσὼν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνήψε· καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ (καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι ἀπτῆνες οἱ ἀετιδεῖς) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἠδικημένων ἐκφύγῳσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν διακρούονται οὐδ' ὄλως.

6. Ἄετός καὶ Ἄνθρωπος. (F. 23. C. 147 et p. 345.) *Walden, III n° 47*

Ἄετός ποτε ἐάλω ὑπ' ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πτερὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλας, εἴασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνιθιν· ὁ δὲ κατηφῆς ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν. Ἐτερος δέ τις τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὸν ἀετὸν αὐτίκα. Ὁ δὲ πετασθεὶς καὶ λαγῶν ἀρπάσας, ἠνεγκεν εὐθύς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ. Τοῦτο ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα· „μὴ τοῦτον σὺ ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρῶτον, μήπως ὁ αὐτός σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ αὐτίς τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρηστὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκκλίνειν.

7. Ἄετός καὶ Κάνθαρος. (S. 3. C. 2. F. 223.) *Walden, I n° 26*

Ἄετός λαγῶν ἐδίωκεν· ὁ δὲ ἐν ἐρημίᾳ τῶν βοηθησόντων ὑπάρχων, ὃν μόνον ὁ καιρὸς παρέσχε κάνθαρον ἰδῶν, τοῦτον ἰκέτευεν. Ὁ δὲ παραθάρύνας αὐτὸν,

ὡς ἐγγὺς ἔλθόντα τὸν ἄετον ἐθεάσατο, παρεκάλει μὴ ἀπάγειν αὐτοῦ τὸν ἰκέτην· κἀκεῖνος ὑπεριδὼν τὴν σμικρότητα, ἐν ὄψει κανθάρου τὸν λαγῶν κατεθουνήσατο. Ὁ δὲ ἀπ' ἐκείνου μνησικακῶν διετέλει, παρατηρούμενος τοῦ ἀετοῦ τὰς καλιὰς, καὶ εἴ ποτε ἐκεῖνος ἔτικτε, μετάρσιος διαιρούμενος ἐκύλιε τὰ ὠὰ καὶ κατέασσε, μέχρις οὗ πανταχόθεν ἐλαννόμενος ὁ ἀετὸς ἐπὶ τὸν Δία κατέφυγεν (ἔστι δὲ τοῦ Διὸς ἱερὸς ὁ ὄρνις), καὶ αὐτοῦ ἐδεήθη, τόπον αὐτῷ πρὸς νεοττοποιίαν ἀσφαλῆ παρασχεῖν. Τοῦ δὲ Διὸς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τίκτειν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ὁ κἀνθάρος τοῦτο ἑώρακῶς, κόπρου σφαῖραν ποιήσας ἀνέπτῃ, καὶ γενόμενος κατὰ τοὺς τοῦ Διὸς κόλπους, ἐνταῦθα καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀποδύσασθαι τὴν κόπρον βουλόμενος, ὡς διανέστη, ἔλαθεν ἀπορρόψας τὰ ὠὰ· ἀπ' ἐκείνου τε φασί, περὶ ὃν καιρὸν οἱ κἀνθαροὶ γίνονται, τοὺς ἀετοὺς μὴ νεοττεύειν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὅτι οὐδεὶς οὕτω ἔστιν ἀδύνατος, ὡς προπηλακισθεὶς μὴ δύνασθαι ἑαυτὸν ἐκδικῆσαι.

3. Ἄετὸς καὶ Κολοιοὺς καὶ Ποιμὴν. (S. 2. C. 203 et p. 370. F. 3.)

Halley, I. 2. 63,

Chapman II 70

Ἄετὸς καταπτὰς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας ἄρνα ἤρπασε· κολοιοὺς δὲ τοῦτο θεασάμενος διὰ ζῆλον τοῦτον μιμήσασθαι ἤθελε. Καὶ δὴ καθεὶς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ ροίζου ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη· ἐμπαρέντων δ' αὐτοῦ τῶν ὀνύχων τοῖς μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ δυνάμενος ἐπτερύσσειτο, ἕως ὁ ποιμὴν, τὸ γεγονὸς αἰσθόμενος, προσδραμῶν συνέλαβεν αὐτόν. Καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἑσπέρα κατέλαβε, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομένων, τί ἂν εἴη τὸ ὄρνεον, ἔφη· „ὡς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοιοὺς, ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, ἄετὸς.“

Οὕτως ἢ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλα πρὸς τῷ
μηδὲν ἀνύειν καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτᾶται γέλωτα.

9. Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ. (S. 4. C. 3 et p. 281. F. 2.) *Cam 74*

Handwritten: Händwath, Schlegel, 43.
Ἀηδῶν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δρυὸς καθημένη κατὰ τὸ
σύννηθες ἦδεν· Ἰέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ὡς ἠπόρει
τροφῆς, ἐπιπτὰς συνέλαβεν· ἡ δὲ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι
ἐδέετο μεθεῖναι αὐτὴν, λέγουσα, ὡς οὐχ ἱκανὴ ἐστὶ
Ἰέρακος γαστέρα αὐτὴ πληρῶσαι· δεῖν δὲ αὐτὸν, εἰ τρο-
φῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. Καὶ
ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε ἀπόπληκτος ἂν εἶην,
εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμην βορὰν ἀφείς τὰ μηδέπω φαινό-
μενα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγι-
στοί εἰσιν οἱ δι' ἐλπίδα μειζόνων [πραγμάτων] τὰ ἐν
χερσὶν ὄντα προῖενται.

10. Ἀηδῶν καὶ Χελιδῶν. (C. 149. F. 260. B. 12.)

Handwritten: Stoff no 151, Haldin II, 12/2, Cambr. 166/2
Ἀηδῶνι συνεβούλευε χελιδῶν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι
ὁμόροφον καὶ σύννοικον, ὡς αὐτὴ. Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐ θέ-
λω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνηῆσθαι,
καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ.“

Τὸν λυπηθέντα ἐκ τινος τύχης καὶ τὸν τόπον φεύ-
γειν θέλειν, ἔνθα ἡ λύπη συνέβη.

11. Ἀθηναῖος χρεωφειλέτης. (S. 5. C. 289. F. 328.)

Handwritten: Händwath, 830
Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης ἀπαιτούμενος ὑπὸ
τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀνα-
βολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων· ὡς δ' οὐκ
ἔπειθε, προσαγαγὼν ἓν, ἣν μόνην εἶχε, παρόντος αὐ-
τοῦ ἐπώλει. Ὁνητοῦ δὲ προσελθόντος καὶ διερωτῶν-
τος, εἰ τοκὰς ἢ ὕς εἶη, ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν
τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις

θήλεα ἀποκύειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστής εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γάρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος οὐκ ὀκνοῦσιν οὐδὲ τοῖς ἀδυνάτοις ψευδομαρτυρεῖν.

12. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴγες. (S. 6. B. 45.)

Αἰπόλος τὰς αἴγας αὐτοῦ ἐπὶ νομὴν ἀπελάσας ὡς ἐθεᾶτο ἀγρίαις αὐτὰς ἀναμιγείσας, ἐσπέρας ἐπιλαβούσης πάσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ σπήλαιον εἰσήλασε. Τῇ δ' ὕστεραία χειμῶνος πολλοῦ γενομένου, μὴ δυνάμενος ἐπὶ τὴν συνήθη νομὴν αὐτὰς παραγαγεῖν, ἔνδον ἔστησε μένειν, ταῖς μὲν ἰδίαις μετρίαν τροφὴν παραβάλλων πρὸς μόνον τὸ μὴ λιμῶνται, ταῖς δὲ ὀθνεῖαις πλείονα περισωρεύων πρὸς τὸ καὶ αὐτὰς ἐξιδιοποιήσασθαι. Πανσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐπειδὴ πάσας ἐπὶ νομὴν ἐξήγαγεν, αἱ ἄγρια ἐπιλαβόμεναι τῶν ὀρῶν ἔφευγον. Τοῦ δὲ ποιμένος ἀχαριστίαν αὐτῶν κατηγοροῦντος, εἰ περιττοτέρας αὐταὶ ἐπιμελείας ἐπιτυχοῦσαι καταλείπουσιν αὐτόν, ἔφασαν ἐπιστραφεῖσαι· „ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον φυλαττόμεθα· εἰ γὰρ ἡμᾶς τὰς χθῆές σοι προσεληλυθυίας μειζόνως τῶν πάλαι σὺ προετίμησας, δῆλον ὅτι, εἰ καὶ ἕτεραί σοι μετὰ ταῦτα προσπελάσουσιν, ἐκείνας ἡμῶν προκρινεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ μὴ δεῖν τούτων προσεταιριζέσθαι τὰς φιλίας, οἳ τῶν παλαιῶν φίλων ἡμᾶς τοὺς προσφάτους προτιμῶσι, λογιζομένους, ὅτι καὶ, κἂν ἡμῶν ἐγχορονίζόντων ἑτέροις φιλιάσωσιν, ἐκείνους προκρινουῖσιν.

12b. Ἄλλως. (F. 261. C. 150.)

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἴγας ἤγαγεν. Εὗρεν δὲ ἐκεῖ ἀγρίας αἴγας καὶ τράγους, πλείο-

νας ὧν εἶχεν αὐτὸς καὶ μείζους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφείδεις ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγρονε, τὰς μὲν ἰδίας εὖρε τεθνεώσας ἐκ τοῦ λιμοῦ, αἱ δὲ ἀγριαὶ πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος γελαστός εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτριῶν γενησομένου.

13. Αἰθίοψ. (F. 204. C. 75.)

Chardin II 31.

Nass. no 282

Neull 152 Cam. 115

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελεία τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

14. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρονῶν. (C. 6. F. 15. S. 16. B. 17.)

Walden, I, n° 61

Cambr. 76

Heutenell, Alfricken, 21

Heutenell, Schlegel, 29 f.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρονῶνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. Καὶ δὴ κατηγορεῖ αὐτοῦ, ὡς ὀχληρὸς εἶη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. Τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἶη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν· „ἀλλ' εἰσὺ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ,“ τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἰρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

Walden II n° 57
Camel 89. 15. Αἴλουρος καὶ Μύες. (S. 80. C. 28 et p. 294. F. 67.)

Ἐν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μύες ἦσαν. Αἴλουρος δὲ τοῦτο γνοὺς ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ συλλαμβάνων ἕνα ἕκαστον κατήσθιεν. Οἱ δὲ μύες συνεχῶς ἀναλισκόμενοι κατὰ τῶν ὀπῶν ἔδυνον, καὶ ὁ αἴλουρος μηκέτι αὐτῶν ἐφικέσθαι δυνάμενος, δεῖν ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοῦς ἐκκαλεῖσθαι. Διόπερ ἀναβὰς ἐπὶ τινα πάσσαλον καὶ ἑαυτὸν ἐνθένδε ἀποκρεμάσας προσεποιεῖτο νεκρόν. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν· „ἀλλ', ὦ οὔτος, σοί γε, κἂν θύλαξ γένη, οὐ προσελευσόμεθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν ἐξαπατῶνται.

Hanover, Schigan, 34
Babylon, n° 121
Walden, II n° 90
Cheriton II 35
16. Αἴλουρος καὶ Ὄρνιθες. (S. 7. C. 150. F. 14.)

Αἴλουρος ἀκούσας ὅτι ἐν τινι ἐπαύλει ὄρνιθες νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο, καὶ στὰς πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπνυθάνετο αὐτῶν πῶς ἔχοιεν· αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι „καλῶς,“ ἔφασαν, „ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρόνιμους οὐ λανθάνουσι, κἂν τὰ μάλιστα χρηστότητα ὑποκρίνωνται.

16^b. Ἄλλως. Ὄρνις καὶ Αἴλουρος. (F. 157. C. p. 347. B. 121.)

Ὄρνις δήποτε κατακλιθεὶς ἠρόρώσκει· εἰς ὃν αἴλουρος προκύψας ἔφη ταῦτα· „πῶς ἔχεις, φίλε; τί δέ σοι; ἐὰν τι χρήξης, ἀνάγγελόν μοι, καὶ πάντα σοι παρέξω ὅμως ἔγριε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγείας.“ Ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἴλουρον ταῦτα· „ἐὰν σὺ παρέλθῃς, ἐγὼ οὐκ ἀποθνήσκω· ζωὴν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν.“

Τοὺς δολίους ὑποκριτὰς, τοὺς λέγοντας φιλεῖν, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

17. Αἶξ καὶ Αἰπόλος. (F. 203. C. 151. B. 3.) *Πολλὴ* n° 153

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπει-
ρᾶτο πρὸς τὰς λοιπὰς. Ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς
χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν, λίθον ἀφείς καὶ τοῦ κέ-
ρας τυχῶν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. Ἡ δὲ
„ἀνούστατε“ εἶπεν „αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται,
κὰν ἐγὼ σιωπήσω.“

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέ-
λοντες.

18. Αἶξ καὶ ὄνος. (F. 262. C. 153.) *Πολλὴ* n° 152

Αἶγα καὶ ὄνον ἔτρεφέ τις. Ἡ δὲ αἶξ φθονήσασα τῷ
ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν, ὡς ἄπειρα κο-
λάξῃ, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συνε-
βούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι καὶ καταπεσεῖν ἐν
τινι βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας
καὶ πεσὼν συνετριβη. Ὁ δὲ δεσπότης τὸν ἰατρὸν καλέ-
σας ἤτει βοηθεῖν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι
ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶγα θύ-
σαντες τὸν ὄνον ἰάτρειον.

Ὅτι ὅστις καθ' ἐτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γί-
νεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

19. Αἶσωπος ἐν ναυπηγίῳ. (S. 8. C. 311 et p. 404. F. 375.)

Αἶσωπός ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων εἰς ναυπή-
γιον εἰσῆλθε· τῶν δὲ ναυπηγῶν σκωπτόντων τε αὐτὸν
καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἶσωπος ἔλεγε· „Τὸ
παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι· τὸν δὲ Δία βουλόμε-
νον καὶ τὸ τῆς γῆς στοιχεῖον ἀναδειῖξαι, παραινέσαι αὐ-
τῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν. Κακείνη
ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηνεν, ἐκ δευτέρου

δὲ ἐκροφήσασα καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· ἐὰν δὲ δόξη αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἢ τέχνη γενήσεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς κρείττους χλευάζοντες λανθάνουσι μείζονας ἑαυτοῖς τὰς ἀνίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

20. Αἴσωπος καὶ Κύων.

(C. 426. ex Aristophanis Vespis v. 1402 sqq.)

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἐσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κᾶπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· „ὦ κύων, κύων,
εἰ νῆ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.“

21. Ἀλέκτορες. (C. 145. B. 5.)

Cam. 149f
Walden, III n° 67
Chapman III 36
Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. Καὶ ὁ μὲν ἠττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιῶν ἐκρύβη· ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. Καὶ παρευθὺς ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασεν αὐτόν. Ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

21^b. Ἄλλως. (C. p. 87.)

Ἀλεκτρούνες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. Καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς κλίνη ὑποδὺς ἀπεκρύπτετο, ὁ δὲ νενικηκὼς ἐπὶ στέγους ἀρθεὶς ἀνέκραγε μέγιστον, τὴν νίκην κατάδηλον ἐξ ᾧδῆς ἐργαζόμενος. Καὶ καταπτὰς ἀετὸς τοῦτον ἀρπάζει λαβῶν.

Νίκης ἀσφάλεια μετριότης φρονήματος.

21^c. Ἄλλως. Ἀλέκτορες καὶ Ἄετος. (F. 119. C. p. 343.)

Μαχομένων δήποτε τῶν ἀλεκτόρων διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμη, ὃ εἷς ἠττηθεὶς ἐκρύπτετο ἐν τιμνωγυῖα, ὡς δειλιάσας καὶ εἰς τροπὴν χωρήσας· ὃ δὲ ἕτερος σφοδρῶς μέγα κοκκύσας, ἀνεπέτασεν ἐπάνω τῶν δωματίων, ὡς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ πολεμίου, φωνῶν· „ἠττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου, τροπώσαμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος.“ Ὡς οὖν ἐβόα τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ, ἤκεν ἄετὸς καταπτὰς ἐκ τῶν ἄνω, καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐκεῖνον, ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραντίκα, βρωμα ποιήσας τοῖς νεοττοῖς καὶ πόμα. Ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερίως ξήσας, ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων, λαβὼν εὐκλειαν κατὰ τοῦ πολεμίου τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντος τοῦτον καὶ καυχωμένου, ὡς ὄντος νικηφόρου.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρας θεομάχους.

22. Ἀλεκτρονόνας καὶ Πέρδιξ. (S. 23. C. 10 et p. 286. F. 16.) *Cam. 8781*

Ἀλεκτρονόνας τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, ὡς περιέτυχε *Haldin, III n° 28* πέρδικι τιθασσῶ πωλουμένῳ, τοῦτον ἀγοράσας ἐκόμισεν οἴκαδε ὡς συντραφησόμενον. Τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἐκδιωκόντων, ὃ πέρδιξ ἐβαρυθύμει, νομίζων διὰ τοῦτο αὐτὸν καταφρονεῖσθαι, ὅτι ἀλλόφυλός ἐστι· μικρὸν δὲ ὕστερον ὡς ἐθεάσατο τοὺς ἀλεκτρονόνας πρὸς ἑαυτοὺς μαχομένους, καὶ οὐ πρότερον ἀποστάντας, πρὶν ἢ ἀλλήλους πατάξαι, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι ὑπὸ τούτων τυπτόμενος· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲ αὐτῶν ἀπεχομένους.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς ἐκ τῶν πέλας ὕβρεις οἱ φρόνιμοι δέχονται, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

23. Ἀλιεῖς. (S. 13. C. 13 et p. 287. F. 28.) *Haldin, III n° 52*

Ἀλιεῖς σαγήνην εἶλκον· βαρείας δ' αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομίζοντες τὴν

ἄγραν· ὡς δὲ ἐλκύσαντες ἐπὶ τὴν ἡόνα τὸν μὲν ἰχθὺν ὀλίγον εὖρον, λίθων δὲ καὶ ἄμμων μεστήν τὴν σαγήνην, οὐ μετρίως ἐβαρυνθύμουν, οὐχ οὕτω μᾶλλον ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι δυσφοροῦντες, ὅσον ὅτι καὶ τὰ ἐναντία προσειλήφασιν. Εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς γηραιὸς ὢν εἶπεν „ἀλλὰ παυσώμεθα, ὦ ἑταῖροι· χαρᾶς γὰρ ὡς ἔοικεν ἀδελφὴ ἐστὶν ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προησθέντας πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τοῦ βίου τὸ εὐμετάβλητον ὀρῶντας μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ πράγμασιν ἐπαγάλλεσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἐκ πολλῆς εὐδίας ἀνάγκη καὶ χειμῶνα γενέσθαι.

24. Ἀλιεῖς. (C. 17 et p. 289. F. 35. S. 21.)

Comen 82f.
Walden, III 50

Ἀλιεῖς, ἐξελθόντες ἐπ' ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἠθύμουν καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθύς δὲ θύννος, ὑπὸ τοῦ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσῆλατο. Οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἢ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδώρησατο.

Cam 120

25. Ἀλιεύς. (S. 26. C. 87. F. 241.)

Ἀλιεὺς ἐν τινι ποταμῷ ἠλίευε. Καὶ δὴ κατατείνας τὰ δίκτυα ὡς περιέλαβεν ἐκατέρωθεν τὸ ρεῦμα, προσδήσας κάλω λίθον, ἔτυπτε τὸ ὕδωρ, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ μὴ ἑῶντα αὐτοὺς διανγῆς ὕδωρ πίνειν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· „ἀλλ' ἐὰν μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράσσηται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.“

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσεις περιάγῳσιν.

26. Ἀλιεύς. (C. 154. F. 263. B. 4.) *de H. n. 156*

Ἀλιεύς, τὸ πρὸς ἄγραν δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατῆς γέγονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῆ ἤπλωσεν· οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν ἰχθύων διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ὅτι εὐκόλος ἢ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσιν, τοὺς δὲ μεγάλους ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφεύγειν τὴν δίκην.

27. Ἀλιεύς ἀυλῶν. (S. 11. C. 130 et p. 332. F. 34. B. 9.) *Walden III 49*

Ἀλιεύς ἀυλητικῆς ἐμπειρος, ἀναλαβὼν τοὺς ἀυλοὺς καὶ τὰ δίκτυα παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπὶ τινος προβλήματος πέτρας τὸ μὲν πρῶτον ἦδε, νομίζων ἀυτομάτους πρὸς τὴν ἠδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξελεύσεσθαι· ὡς δ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ διατεινομένου οὐδὲν πέρας ἠνύετο, ἀποθέμενος τοὺς ἀυλοὺς ἀνείλετο τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. Ἐκβαλὼν δ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν δικτύων ἐπὶ τὴν ἥονα, ὡς ἐθεάσατο ἀσπαίροντας, ἔφη· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς, ὅτε μὲν ἠύλουν, οὐκ ᾠρχεῖσθε· νῦν δὲ, ὅτε πέπαυμαι, τοῦτο πράττετε.“

Πρὸς τοὺς παρὰ καιρόν τι πράττοντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

27^b. Ἄλλως. (ex Herodoto I, c. 141.)

Ἴωνες καὶ Αἰολεές, ὡς οἱ Λυδοὶ τάχιστα κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, ἔπεμπον ἀγγέλους ἐς Σάρδις παρὰ Κῦρον, ἐθέλοντες ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι εἶναι τοῖσι καὶ Κροίσῳ ἔσαν κατήκοοι. Ὁ δὲ ἀκούσας αὐτέων τὰ προΐσχοντο, ἔλεξέ σφι λόγον, ἄνδρα φὰς ἀυλητὴν, ἰδόντα

ἰχθῦς ἐν τῇ θαλάσῃ, αὐλέειν, δοκέοντά σφεας ἐξελεύσεσθαι ἐς γῆν· ὡς δὲ ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, λαβεῖν ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξαιρούσαι· ἰδόντα δὲ παλλομένους, εἰπεῖν ἄρα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰχθῦς· „παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι, ἐπεὶ οὐδ' ἐμέο αὐλέοντος ἠθέλετε ἐκβαίνειν ὀρχεόμενοι.“ Κῦρος μὲν τοῦτον τὸν λόγον τοῖσι Ἴωσι καὶ τοῖσι Αἰολεῦσι τῶνδε εἵνεκα ἔλεξε, ὅτι δὴ οἱ Ἴωνες πρότερον, αὐτοῦ Κύρου δεηθέντος δι' ἀγγέλων ἀπίστασθαι σφεας ἀπὸ Κροίσου, οὐκ ἐπέιδοντο, τότε δὲ, κατεργασμένων τῶν πρηγμάτων, ἔσαν ἔτοιμοι πείθεσθαι Κύρῳ.

28. Ἀλιεύς καὶ Μαινίς. (S. 18. C. 124 et p. 326. F. 20. B. 6.)

Cam 138
Haldens 4 n° 83

Charvri. 260
Friedrich 437

Ἀλιεύς καθεὶς τὸ δίκτυον ἀνήνεγκε μαινίδα. Τῆς δὲ ἰκετευούσης αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτήν, ἐπειδὴ μικρὰ τυγχάνει, ὕστερον δὲ ἀνῆλθον συλλαβεῖν εἰς μείζονα ὠφέλειαν, ὁ ἀλιεύς εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἶην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφείς ἄδηλον ἐλπίδα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἰρετώτερόν ἐστι κέρδος τὸ παρὸν, κἂν μικρὸν ᾗ, τοῦ προσδοκωμένου, κἂν μέγα ὑπάρχη.

Cam 119/

29. Ἀλκυών. (S. 25. C. 86. F. 240.)

Ἀλκυὼν ὄρνεόν ἐστι φιλέρημον διὰ παντὸς ἐν θαλάττῃ διαιτώμενον. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκειν μέλλουσα παρεγένετο εἰς τι ἀκρωτήριον, καὶ θεασαμένη πέτραν ἐπὶ θαλάσῃ ἐνεοττοποιεῖτο ἐνταῦθα. Ἐξελθούσης δ' αὐτῆς ποτε ἐπὶ νομῆν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρων πνευμάτων κυματωθεῖσαν ἐξαρθῆναι μέχρι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Καὶ

ἢ ἀλκυῶν ἐπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ γεγονὸς, εἶπεν·
„ἀλλ' ἔγωγε δειλαία, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυ-
λαττομένη ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἢ πολλῶ μοι γέγονεν
ἀπιστοτέρα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τοὺς ἐχθροὺς φυ-
λαττόμενοι λανθάνουσι πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν
φίλοις ἐπίπτοντες.

30. Ἀλώπεκες. (C. 155. F. 264.)

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνη-
θροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλουσαι· διὰ δὲ τὸ ροι-
ζηδὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι οὐκ
ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ
εὐτελίξειν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, ἐαυ-
τὴν ὡς γενναιοτέραν προκρίνασα θαρσαλέως εἰς τὸ
ὑδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ ρεύματος ταύτην εἰς μέσον κα-
τασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ πο-
ταμοῦ ἐστηκνιωῶν, πρὸς αὐτὴν εἰπουσῶν „μὴ ἐάσης
ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς
ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν,“ ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλε-
γεν· „ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκεῖσε
ἀποκομίσαι βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω
ὑμῖν.“

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζοιρίαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπι-
φέροντας.

31. Ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα. (S. 24. C. 158.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθιάσατο ἐν τινι δρυὸς
κοιλώματι ἄρτους καὶ κρέα ὑπὸ τινῶν ποιμένων κατα-
λελειμμένα, ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν· ἐξογκωθεῖσα
δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν, ἐστέναζε
καὶ ὠδύρευτο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ τῆδε παριοῦσα εἰσή-
κουσε αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπνυθά-

νετο τὴν αἰτίαν. Μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλὰ μενετέον σοι ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοιαύτη γένη, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες, καὶ οὕτω ῥαδίως ἐξελεύσῃ.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

31^b. Ἄλλως. (F. 12. C. p. 350. B. 86.)

Ἄλώπηξ λιμώττουσα ἐν πῆρα ἐθεάσατο ἐπὶ τινα καλύβην βοσκοῦ κρέα καὶ ἄρτον ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα, καὶ εἰσελθοῦσα ἔφαγεν αὐτὰ ἠδέως. Ἐξογκωθείσης δὲ αὐτῆς τῆς γαστροῦς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένης ἐξελθεῖν τῆς καλύβης, ἔστενε καὶ ἐπωδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἄλώπηξ διερχομένη ἤκουσεν αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο ποιεῖς; Μαθοῦσα δὲ τὸ γεγονός ἡ ἄλώπηξ ἔφη· „ἀλλὰ μένε τέως ἐνταῦθα σὺ, ἕως ἂν τοιαύτη γένη, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

32. Ἄλώπηξ καὶ Βάτος. (S. 19. C. 8 et p. 285. F. 8.)

Ἄλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἔμελλε, βάτου ἐπελάβετο. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλμα καὶ δεινῶς διατεθεῖσα, ἠτιᾶτο αὐτήν, εἴ γε καταφυγοῦσα ἐπ' αὐτήν ὡς ἐπὶ βοηθὸν χεῖρονι αὐτῇ ἐχρήσατο καὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ ἡ βάτος ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐσφάλῃς τῶν φρενῶν, ὧ αὕτη, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοί εἰσιν ὅσοι τούτοις ὡς βοηθοῖς προσφεύγουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔστιν ἔμφυτον.

Waldobis, III 73

33. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς. (S. 15. C. 156. F. 5. 170. B. 19.) *Waldobis, III 73*

Alouin III, 79
Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυας κρεμαμένους, ἠβουλήθη αὐτῶν πε-
ριγενέσθαι, καὶ οὐκ ἠδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς
ἑαυτὴν εἶπεν· „ὄμφακές εἰσιν.“ *164*

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων
ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς
αἰτιῶνται.

33^b. Ἄλλως. (C. 156.)

Κερδῶ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου,
πρὸς ὕψος ἦρτο, καὶ καμουῖσα πολλάκις
ἐλεῖν ἀπεῖπε· πρὸς ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη·
„μὴ κάμνε· ῥᾶγες ὄμφακίζουσιν μάλα.“

Πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

34. Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος.

(C. 326. F. 397. ex Plut. Symp. Disput. 1, c. 5. p. 614, E.)

Alouin III 76
Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν τῆς
Αἰσωπείου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέστεροι πρὸς
κοινωνίαν φανεῖεν· ὧν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ
λίθου πλατείας καταχεαμένη, ἠνία ἅμα γέλωτα παρέ-
χουσαν· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα
τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ
καταγγέλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι προὔθηκε λεπτὸν
ἐχούση καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι
τὸ στόμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα, μὴ
δυναμένην, κομίζεσθαι συμβολὰς προεπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς
λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες, ἐνοχλῶσι
τοῖς πολλοῖς ἔπεσθαι μὴ δυναμένοις, ἐκεῖνοι δὲ πάλιν
ἐπ' ὠδᾶς τινὰς καὶ διηγήματα φλυαρώδη καὶ λόγους
βαναύσους καὶ ἀγοραίους ἐμβάλωσιν ἑαυτοὺς, οἴχεται

τῆς συμποτικῆς κοινωνίας τὸ τέλος καὶ καθύβρισται ὁ Διόνυσος.

35. Ἀλώπηξ καὶ Δρυτόμος.

(S. 22. C. 127 et p. 329. F. 10. B. 50.)

Walden^{II} n. 44
Cam 1469

10577¹⁶³

Ἀλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα ὡς ἐθεάσατό τινα δρυτόμον, τοῦτον ἰκέτευε κατακρύψαι αὐτήν· ὁ δ' αὐτῇ παρήνεσεν, εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελθοῦσαν κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παραγενομένων τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ δρυτόμου πυνθανομένων, εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῆδε παριούσαν, ἐκεῖνος τῇ μὲν φωνῇ ἤρνεῖτο ἔωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμαινεν ὅπου κατεκρύπτο. Τῶν δὲ οὐχ οἷς ἔνευε προσσχόντων, ἀλλ' οἷς ἔλεγε πιστευσάντων, ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπαλλαγέντας, ἐξελθοῦσα ἀπροσφωνητὶ ἐπορεύετο· μεμφομένου δ' αὐτὴν τοῦ δρυτόμου, εἶγε διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φωνῆς αὐτὸν ἠξίωσεν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε ἠὺχαρίστησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα τῶν χειρῶν καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ μὲν χρηστὰ σαφῶς ἐπαγγέλλονται, ἔργα δὲ φαῦλα δρῶσιν.

35^b. Ἄλλως. Ἀλώπηξ καὶ Ποιμὴν. (C. p. 70.)

Ἐλαφον διώκει λέων. Ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει καὶ καταδύεται εἰς δρυμῶνα βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ἐπιστάς τῷ δρυμῶ, ἐρωτᾷ τὸν ποιμένα, εἴ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἰδέναι, καὶ ὁμοῦ λέγων τὴν χεῖρα ἀνατείνας ἔδειξε τὸ χωρίον. Ὡχέτο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον· ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· „ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα, δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ εἰς ἐλάφους.“

36. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

(C. 314. F. 384. ex Aristot. Rhetor. II, c. 20.) *Walden IX, n° 52/1*

Αἴσωπος ἐν Σάμῳ δημηγορῶν, κρινομένου δημαγωγοῦ περὶ θανάτου, ἔφη· Ἀλώπεκα διαβαίνουσιν ποταμὸν ἀπὸσθῆναι εἰς φάραγγα· οὐ δυναμένην δ' ἐκβῆναι πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κυνοραϊστάς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτήν, κατοικτεῖραντα εἰπεῖν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραϊστάς· τὴν δὲ οὐκ ἔαν. Ἐρομένου δὲ, διὰ τί, „ὅτι οὗτοι μὲν“ φάναι „ἤδη μου πλήρεις εἰσὶ καὶ ὀλίγον ἔλκουσιν αἷμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες ἐκπιούνται μου τὸ λοιπὸν αἷμα.“ — „Ἀτὰρ καὶ ὑμᾶς,“ ἔφη „ὦ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάψει· πλούσιος γὰρ ἔστιν· ἐὰν δὲ ἀποκτείνῃτε, ἕτεροι ἤξουσιν πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.“

37. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος. (S. 20. C. 9 et p. 285. F. 9.) *Cornelius 78*

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριξον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος, ὅτι γεγυμνασισαρχικώτων ἔστι πατέρων, ἢ ἀλώπηξ ὑποτυχούσα ἔφη· „ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνη, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.“

Οὕτω καὶ τῶν ψευδολόγων ἀνθρώπων ἔλεγχός ἐστι τὰ πράγματα.

38. Ἀλώπηξ καὶ Κύων. (S. 41. C. 157 et p. 350. F. 18.)

Ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθοῦσα θηλαζόντων, τῶν ἀρνίων ἐν ἀναλαβομένη προσεποιεῖτο καταφιλεῖν· ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός „τί τοῦτο ποιεῖς;“ „τιθηνοῦμαι αὐτὸ, ἔφη, καὶ προσπαίζω.“ Καὶ ὁ κύων

ἔφη· „καὶ νῦν, ἂν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον, τὰ κυνῶν σοὶ προσοίσω.“

Πρὸς ἄνδρα θραδίουργὸν καὶ μωροκλέπτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

Cambridge
Waldvis, I n° 58
39. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (F. 7. C. 5 et p. 284. S. 10.)

Ἀλώπηξ μηδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα αὐτὸν οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη αὐτὸν οὕτως κατεδάρσησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα αὐτῷ διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια καταπραῦνει.

40. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 375. F. 335.)

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τούτου σταῖσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν. Ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν· „οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἢ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων, δυσπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

41. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 298. F. 210.)

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανεν. Ἐκατέρω τοίνυν πρὸς τὴν ἀξίαν διηροῖτο μερίς. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ἤροῖτο. Καὶ πειρωμένη ποιμνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρωῶσιν εἰς θήραμα.

Ἀρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

42. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις. (S. 12. C. 159 et p. 351. F. 13.)

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἕκαστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „καὶ πόσον ἐγὼ σου καλλίων ὑπάρχω, ἥτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

42^b. Ἄλλως. (C. 159. B. 133.)

Στικτὴ ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέξοιν. Πρὸς ἣν ἡ ἀλώπηξ εἶπεν „ἐγὼ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω.“

43. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 14. C. 374. B. 81.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος ἐν ταύτῳ ὁδοιποροῦντες περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ ἑκατέρων διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινα τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεστέναξεν ὁ πίθηκος· τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίθηκος ἐπιδείξας αὐτῇ τὰ μνήματα, ἔφη· „ἀλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὁρῶν τὰς στήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων;“ Κἀκείνη πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλὰ ψεύδου ὅσα βούλει· οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀναστάς σε ἐλέγξει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαξονεύονται, ὅταν τοὺς ἐλέγχοντας μὴ ἔχωσι.

43^b. Ἄλλως. (C. 334. F. 334.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρουσιν. Παρερχόμενοι δὲ διὰ τινῶν μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὡς πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πί-

θηκι· „εὐκαιρως ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

44. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 82. C. 29 et p. 295. F. 69.)

fol. 116v. Cameracensis 889. Valerius, III. n. 58. Seneca, de ira, 2, n. 25.
Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ὀρχησάμενος καὶ εὐδοκιμήσας βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη· ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα ὡς ἐθεάσατο ἔντινι παγίδι κρέας κείμενον, ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐνταῦθα ἔλεγεν, ὡς εὐροῦσα θησαυρὸν αὐτῇ μὲν οὐκ ἐχρήσατο, γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε, καὶ παρήνει αὐτῷ λαβεῖν. Τοῦ δὲ ἀτημελήτως ἐπελθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς παγίδος συλληφθέντος, αἰτιωμένου τε τὴν ἀλώπεκα ὡς ἐνεδρεύσασαν αὐτῷ, ἐκείνη ἔφη· „ὦ πίθηκε, σὺ δὲ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις;“

Οὕτως οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες σὺν τῷ δυστυχεῖς εἶναι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

45. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος. (S. 9. C. 4 et p. 281. F. 4.)

Com. 74f. Seneca, de ira, 2, n. 20f.
Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ, ἐπάναγκες ἔμενε, πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα· τράγος δὲ δίψῃ συνεχόμενος ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτὴν, ἐπυυθάνετο, εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ· ἢ δὲ, τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολὺν ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὡς χρηστὸν εἶη, καὶ καταβῆναι αὐτῷ παρήνει. Ὁ δὲ ἀμελετήτως κατηῆλθε διὰ μόνην ἐπιθυμίαν, καὶ ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι, μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἀνοδὸν· καὶ ἡ ἀλώπηξ χρήσιμόν τι ἔφη ἐπινενοηκέναί εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν· „εἰ γὰρ θελήσεις τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τοίχῳ

προσερεῖσαι, ἐγκλίνας τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα αὐτὴ διὰ τοῦ σοῦ νώτου καὶ σὲ ἀναβιβάσω.“ Τοῦ δὲ καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν ἐτοιμῶς ὑπηρετήσαντος, ἢ ἀλώπηξ ἀλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη, καὶ ἀπ’ ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερρισαμένη, ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγου μεμφομένου αὐτὴν, ὡς τὰς ὁμολογίας παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· „ὦ οὔτος, ἀλλ’ εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον δὴ κατεβεβήκεις, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Οὔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἶθ’ οὔτως αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν.

45^b. Ἄλλως. (C. p. 6.) *vgl. Chiron II 27*

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας, κατῆλθεν εἰς βαθύνκρημνον ὕδωρ πιεῖν. Πιῶν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐξήτει. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη· „ὦ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, ἢ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὔτω ποιεῖσθαι (ποιεῖν?).

46. Ἀλώπηξ κόλουρος. (S. 17. C. 7 et p. 284. F. 6.) *Tein Helon 342, Waldis, III*

Ἀλώπηξ ὑπὸ τινος παρίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπεῖσα, ^{n° 41} ἐπειδὴ δι’ αἰσχύνην ἀβίωτον ἠγεῖτο τὸν βίον ἔχειν, ἔγνω δεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ προσαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρούψῃ. Καὶ δὴ ἀπάσας ἀθροίσασα παρήνει αὐταῖς τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περισσόν τι αὐταῖς βάρος προσήρηται. Τούτων δέ τις ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ὦ αὕτη, ἀλλ’ εἰ μὴ σοι τοῦτο συνέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευσας.“

Ὁ λόγος πρὸς ἐκείνους, οἳ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται τοῖς πέλας οὐ δι' εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον.

47. Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον. (S. 27.)

Ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα εἰς πλάστου ἐργαστήριον, καὶ ἕκαστον τῶν ἐνόντων διερευνῶσα ὡς περιέτυχε τραγωδῶν προσώπῳ, τοῦτο ἐπάρασα εἶπεν· „οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ μὲν σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον.

47^b. Ἄλλως. (C. 11 et p. 286. F. 11.)

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὔρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκείου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη· „ὦ οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

48. Ἀνδροφόνος. (S. 32. C. 160 et p. 351. F. 29.)

Ἀνθρωπὸν τις ἀποκτεῖνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδιώκετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, κάκει ἐκρύπτετο. Θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα ἔχιν κατ' αὐτοῦ ἐρχόμενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καθῆκεν· ἐν δὲ τούτῳ ὑποδεξάμενος αὐτὸν κροκόδειλος κατεθροινήσατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἐναγέσι τῶν ἀνθρώπων οὔτε γῆς οὔτε ἀέρος οὔτε ὕδατος στοιχεῖον ἀσφαλές ἐστίν.

49. Ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος. (S. 34. C. 15 et p. 288. F. 31.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπηλπίσθη, τοῖς θεοῖς ἠὔχετο ἕνα

τόμβην ποιῆσαι, ἐπαγγειλάμενος καὶ ἀναθήματα καθιερώσειν, ἐὰν ἐξαναστῆ. Τῆς δὲ γυναικὸς, ἐτύγχανε γὰρ αὐτὴ παρεστῶσα, πυνθανομένης „καὶ πόθεν αὐτὰ ἀποδώσεις;“ ἔφη· „νομίζεις γὰρ με ἐξαναστήσεσθαι, ἵνα καὶ ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα ῥαδίως οἱ ἄνθρωποι κατεπαγγέλλονται, ἃ τελέσειν ἔργῳ οὐ προσδοκῶσι.

50. Ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος. (B. 15.)

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὠμίλει·
ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρ' ἠρώων,
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ' ἀναγκαίη.
τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει
ὁ δ' ἐξ Ἀθηναίων ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἄμιλλαν, εἶπεν ἀγροίῃ μούσῃ·
„πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθεῖη
Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις.“

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγαστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων. [Εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.]

51. Ἀνὴρ, Ἴππος καὶ Πῶλος. (C. 383. F. 343.)

Ἀνὴρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὁδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλον ἢ ἵππος ἀπέτεκεν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθύς πορευόμενος, καὶ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν· „ἰδοῦ, ὄρας με βραχύτατον καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα

ἐγκαταλίπης με, ἀνθωρὸν διαφθείρομαι. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρης με, καὶ ἀπαγάγης ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσης, οὕτως ἀξυνθεὶς ἐν ὑστέρω ἐποχεῖσθαι μοι ποιήσω σε.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὑφ' ὧν καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιίας ἐλπίζεται.

52. Ἀνὴρ καὶ Γυνή. (S. 96. C. 93. F. 246.)

Carr 127

Handrall 32.
Ἐχων τις γυναῖκα πρὸς πάντας τοὺς κατ' οἶκον λίαν τὸ ἦθος ἀργαλέαν ἠβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας ὁμοίως διάκειται· ὅθεν μετὰ προφάσεως εὐλόγου πρὸς τὸν πατέρα αὐτὴν ἔπεμψε. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀνελθούσης αὐτῆς ἐπυνθάνετο, πῶς αὐτὴν οἱ οἰκεῖοι προσεδέξαντο; Τῆς δὲ εἰπούσης· „οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο,“ ἔφη πρὸς αὐτὴν· „ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπήχθου, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποιμένας ἐξελαύνουσιν, ὁψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν τὴν ἡμέραν συνδιέτριβες;“

Οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζονται.

Morlaenius, 585.

53. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ. (C. 384. F. 344.)

Ἀνὴρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων [τάχα], καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδεία περιπίπτει ἐσχάτη, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλασφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβῶν οὖν σπάθην, ἐπὶ τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξήει, θανεῖν μᾶλλον αἰρετισάμενος, ἢ περὶ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὐρηκῶς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρά τινος τῶν γιγανταίων ἀπετέθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ [δῆθεν]

εὐλαβῆς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνά-
 πλεως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἶ-
 ρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν
 καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Εἶτα ὁ Κύκλωψ ἐπὶ
 τὸν λάκκον ἔλθων, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὕρηκώς,
 ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑώρακώς, αὐ-
 τήκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν
 ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς
 καὶ εὐλαβέσι τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

54. Ἀνὴρ καὶ Μοιχός. (B. 116.)

Νυκτὸς μεσούσης ἦδε παῖς τις εὐφώνως·
 γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κάξαναστᾶσα
 θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
 λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
 τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
 κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω
 ἔλθοῦσ' ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
 ἀνὴρ δὲ ταύτης ἔξανίστατ' ἑξαίφνης,
 ζητῶν ὅπουστί, κούκ ἰδὼν δόμων εἶσω
 ἀμηχανῶν τε καὶ τὸς ἦλθεν εἰς οἶμον·
 καὶ τῆ συνεύνω φησί· „μηδὲν ἐκπλήσσου,
 τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πείσον εἰς δόμους εὐδειν.“
 ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἶτα κάκεινος,
 ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χῆδ' ἐραθύμει.

Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφρασις δὲ τοῦ μύθου,
 κακόν ἐστι χαιρῆν, ὅταν ἔχη τις ἐκτίσαι.

55. Ἀνὴρ κακοπράγμων. (S. 36. C. 16 et p. 288. F. 32.) Campanari 82.
 Handb. 31 Wilder III, n. 30

Ἀνὴρ κακοπράγμων συνορισάμενος πρὸς τινὰ ψευ-
 δὲς ἐπιδείξειν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὡς ἐνέστη ἡ
 προθεσμία, λαβὼν στρουθίον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο

τῷ ἱματίῳ σκεπάσας, ἤκεν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ σταῖς ἄντι-
κρουσ ἐπηρώτα, πότερόν τι ἔμπνουν ἔχει μετὰ χειρῶν ἢ
ἄπνουν; βουλόμενος, εἰ μὲν ἄψυχον εἶπη, ζῶν τὸ
στρουθίον ἐπιδεῖξαι, εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προε-
νεγκεῖν. Καὶ ὁ θεὸς συνεῖς αὐτοῦ τὴν κακοτεχνίαν εἶ-
πεν· „ἀλλ' ὦ οὔτος, πέπαυσο· ἐν σοὶ γὰρ ἔστι, τοῦτο
ὃ ἔχεις ἢ νεκρὸν εἶναι ἢ ἔμψυχον.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγκλείρητον ἔστι.

56. Ἄνθρωπος μεσαιπόλιος καὶ ἑταῖροι.

(S. 31. C. 162 et p. 352. F. 199. B. 22.)

Waldin, III, 283⁶
S. 162

Chéron III, 54

Ἄνθρωπος μεσαιπόλιος δύο ἐρωμένους εἶχεν, ὧν ἡ μὲν
νέα, ἡ δὲ πρεσβῦτις. Καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα αἰδου-
μένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν, διετέλει, εἴ ποτε πρὸς
αὐτὴν παρεγένετο, τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιαι-
ρουμένη· ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἐρα-
στὴν ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτοῦ ἀπέσπα. Καὶ οὕτω συν-
έβη ὑπὸ ἀμφοτέρων αὐτὸν περιτιλλόμενον φαλακρὸν
γενέσθαι.

Οὕτω πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον ἐπιβλαβές ἔστι.

• 56^b. Ἄλλως. (C. 162.)

Ἄνθρωπος τις, μέσσην ἔχων ἡβην, δύο ἔσχεν ἑταῖρους,
μίαν μὲν γραῦν, τὴν δὲ ἐτέραν νεάν. Τούτῳ ἡ μὲν
γραῦς τὰς μελαίνας τρίχας ἐτίλλεν, ὡς γέροντα τοῦτον
θέλουσα, ἡ δὲ νέα τὰς πολιὰς· ἕως αὐτὸν φαλακρὸν
ἐποίησαν καὶ ὄνειδος ἀπάντων.

Ὅτι ἐλεεινός ἐστιν ὃς εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει.

57. Ἄνθρωπος πηρός. (S. 37. C. 161 et p. 351. F. 17.)

Ἄνθρωπος πηρός εἰώθει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς
χειρῶν αὐτῷ ζῶον ἐφαπτόμενος λέγειν, ὅποῖόν τι ἔστι.
Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας

καὶ ἀμφιγνοῶν εἶπεν· „οὐκ οἶδα, πότερον λύκου εἶη ἢ ἀλώπεκος ἢ τοιούτου τινὸς ζώου γέννημα· τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ζῶον προβάτων ποίμνη συνιέναι.“

Οὕτω τῶν πονηρῶν ἢ διάθεσις πολλάκις καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

58. Ἀνὴρ φέναξ. (S. 28. C. 18 et p. 289. F. 36.)

*Cameracensis, 83
Waldes III 51/2*

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος ἠΰξαστο τοῖς θεοῖς ἑκατόμβην τελέσαι, εἰ περισώσειαν αὐτόν· οἱ δὲ ἀπόπειραν αὐτοῦ ποιήσασθαι βουλόμενοι, ῥαῖσαι τάχιστα αὐτὸν παρεσκεύασαν. Κάκεινος ἕξαναστὰς ἐπειδὴ ἀληθινῶν βοῶν ἠπόρει, στεατίνους ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τινος βωμοῦ κατέκαυσεν εἰπών· „ἀπέχετε τὴν εὐχὴν, ᾧ δαίμονες.“ Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἐν μέρει ἀντιβουκολῆσαι, ὄναρ αὐτῷ ἔπεμψαν, παραινούντες ἐλθεῖν εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἐκεῖ γὰρ εὐρήσειν ἀττικὰς χιλίας. Καὶ ὃς περιχαρῆς γενόμενος, δραμαῖος ἦκεν ἐπὶ τὴν ἡόνα, ἔνθα δὴ λησταῖς περιτυχῶν ἀπήχθη, καὶ ὑπ' αὐτῶν πωλούμενος εὗρε δραχμὰς χιλίας.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ψευδολόγον.

59. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεὺς. (S. 29. C. 12 et p. 286. F. 27.)

Waldes I. 53 Cameracensis, 829

Ἀνθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκίας ἐργαζόμενος καὶ θεασάμενος γναφέα αὐτῷ παροικισθέντα, προσελθὼν παρεκάλει αὐτόν, ὅπως σύνοικος αὐτῷ γένηται, διεξιὼν ὡς οἰκειότεροι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ λυσιτελέστεροι [διὰ] μίαν ἔπαυλιν οἰκοῦντες. Καὶ ὁ γναφεὺς ὑποτυχῶν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἔμοιγε παντελῶς τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον· ὁ γὰρ ἐγὼ λευκανῶ, σὺ ἀσβολήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινωνητὸν ἔστι.

60. "Ανθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.

(C. 333. F. 403. ex Luc. Hermot. c. 84.) *Luc. IV, 289*

Carm 2301

Αἴσωπος ἔφη, ἀνθρώπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· „τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα, δέοντὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων;“

61. "Ανθρωπος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 265. C. 163. B. 11.)

destr. n° 157

Chariton III 70 Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτὸν κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυππεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφῆψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὠδήγει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηνηῶν μηδὲν θερίσας.

Ὅτι πρῶτον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμουῖσθαι· ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγάλην τοῖς δυσοργήτοις.

61^b. "Αλλως. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ. (C. 304. F. 221.)

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐνεποίει τὸ τοῦ γείτονος ἀνξάνομενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόρους ἐξήτει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον. Ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφείτω μὴ παριοῦσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετεχουσι βλάβης.

62. "Ανθρωπος καὶ Κύων. (C. 129 et p. 331 sq. F. 22. B. 42.)

Carm. 1414
Walden I n° 19
III n° 46

Chariton III 37 Ἀνθρώπος τις ἠτοίμαζε δεῖπνον, ἐστιάσων τινα τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλ-

λον κύνα ἐκάλει, λέγων· „ὦ φίλε, δεῦρο συνδειπνησόν μοι.“ Ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἴστατο, βλέπων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ· „βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη· τραφήσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με αὔριον μηδαμῆ γε πεινᾶσαι.“ Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαρρόουντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε ἀκείσει τὴν κέρκον περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐρῶριψε παραχοῆμα ἐξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιῶν ἀπήει μεγάλως κράζων. Τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῶ συναντῶντων, ἐπηρώτα· „πῶς ἐδειπνησας, φίλος;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· „ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεῖς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρρόειν τοῖς ἐξ ἄλλοτριῶν εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

63. Ἄνθρωπος καὶ Λέων συνοδεύοντες.

(F. 169. C. 219 et p. 374.)

Peris. Mosonhe.
n° 38 (vol. II, p. 24)
Waldkirch II n° 8

Ποτὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπων. Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὗρον δὲ ἐν τῇ ὁδῶ πετρίνην στήλην ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἐτέραν στήλην λέοντος συμπνίγουσαν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποδείξας πρὸς αὐτὴν, ταῦτα ἔφη· „ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ὑμῶν πάντων, καὶ ῥωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίων.“ Ὑπολαβὼν δὲ ὁ λέων ἔφη· „ὑφ' ὑμῶν εἰσιν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πρατόμενα· εἰ γὰρ ἤδεσαν λέοντες γλύφειν λίθους, πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι πειρῶνται ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημίζειν, καίπερ μὴ ὄντες τοιοῦτοι.

63^b. "Αλλως. (C. 219.)

Εἰς ἕριν ἀλλήλοις ἀνὴρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρεῖττον ἀπέφηνε γένος, ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλεόν. Ἀμιλλωμένων δὲ περὶ τοῦ κρεῖττονος, πίστιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόνοσ ἐλάμβανεν, ἐν ἧ λέων ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸσ ἀλισκόμενος. Καὶ πρὸσ ἐκεῖνον ὁ λέων· „εἰ καὶ παρ’ ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείουσ ἂν εἶδες ἐαλωκότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους ἢ παρ’ ἀνθρώπων λέοντας.“

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίως χρώμενος οὐκ ἀπορήσει τῆσ νίκης.

64. "Ανθρωπος καὶ Σάτυρος. (S. 35. C. 126. F. 26.)

Cam. 138/
Waldis, II, no 11

Sturtevant, 27, no 21
"Ανθρώπον ποτε λέγεται πρὸσ Σάτυρον φιλίαν σπείσασθαι. Καὶ δὴ χειμῶνος καταλαβόντος καὶ ψυχουσ γενομένου ὁ ἀνθρωπος τὰσ χεῖρας τῷ στόματι ἐπέπνει. Τοῦ δὲ Σατύρου τὴν αἰτίαν ἐρομένου, δι’ ἣν τοῦτο πράττει, ἔλεγεν, ὅτι θερμαίνει τὰσ χεῖρας διὰ τὸ κρύος. Ὑστερον δὲ παρατεθείσης αὐτοῖσ τραπέξης καὶ προσφαγήματος θερμοῦ σφόδρα ὄντος, ὁ ἀνθρωπος ἀναιρούμενος κατὰ μικρὸν τῷ στόματι προσέφερε καὶ ἐφύσα· πνυθανομένου δὲ πάλιν τοῦ Σατύρου, τί τοῦτο ποιεῖ; ἔφασκε καταψύχειν τὸ ἔδεσμα, ἐπεὶ λίαν θερμόν ἐστι. Κάκεινος ἔφη πρὸσ αὐτόν· „ἀλλ’ ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὧ οὔτος, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμόν καὶ τὸ ψυχρόν ἐξιεῖσ.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶσ περιφεύγειν δεῖ τὴν φιλίαν ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἢ διάθεσις.

65. "Ανθρωπος καὶ Τέτιξ. (C. 344. F. 411.)

Ἀνὴρ τις, ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννὺσ, εἶλε καὶ τέτιγα. Ἐπεὶ δὲ κάκεινον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέτιξ· „ἀνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέλῃσ· ἐγὼ

γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἀπάντων
σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἠδὲ φθέγ-
γομαι, τέρπων τοὺς ὀδοιπόρους· φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ
πλέον οὐδὲν εὐρήσεις.“ Κἀκεῖνος, ταῦτα ἀκούσας,
ἀφῆκεν ἀπιέναι.

65^b. "Αλλως. Τέτιξ καὶ ἀνήρ. (C. 385.)

Τέτιξ, ἄνδρα τινὰ θεασάμενος κατασχεῖν αὐτὸν
μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις
ἐπέρχου, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται·
ἐμὲ γὰρ εἰ κατάσχησ, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερ-
δανεῖς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χροῖ τινὰ τῶν ἀχρήστων καὶ
ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

66. "Ανθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.

(C. 128 et p. 330. F. 21. B. 119.)

"Ανθρωπός τις, ξύλινόν ἔχων θεοῦ, πένης ὧν καδι-
κέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτ' ἐπραττε, καὶ
μᾶλλον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς ἐκ τοῦ σκέλους ἄρας
αὐτὸν τῷ τοίχῳ προσέκρουσε. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ
παραχρῆμα κλασθείσης, ἐρῶενσε χρυσὸς ἐξ αὐτῆς, ὃν
συναγαγὼν ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· „στρεβλὸς τυγχάνεις,
ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφελή-
σας με· τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἠμείψω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ὠφελήσεις σαυτὸν, πο-
νηρὸν ἄνδρα τιμῶν, αὐτὸν δὲ τύπτων πλέον ὠφελήσεις.

67. "Ανθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐρών. (S. 71. C. 216. F. 295.)

Δειλὸς φιλόργυρος λέοντα χρυσοῦν εὐρών ἔλεγεν·
Οὐκ οἶδα τίς γένωμαι ἐν τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλη-
μαι τῶν φρενῶν, καὶ τί πράττειν οὐκ ἔχω· μερίζει με
φιλοχρηματία καὶ τῆς φύσεως ἡ δειλία. Ποία γὰρ τύχη
ἢ ποῖος δαίμων εἰργάσατο χρυσοῦν λέοντα; Ἡ μὲν γὰρ

ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἐαυτῇ πολεμεῖ· ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσόν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν· ἄπτεισθαι μὲν ἐλαύνει ὁ πόθος, ἀπέχεσθαι δὲ ὁ τρόπος. "Ὡ τύχης διδούσης καὶ μὴ λαμβάνεσθαι συγχωρούσης! ὦ θησαυρὸς ἡδονῆν μὴ ἔχων! ὦ χάρις δαίμονος ἄχαρις γενομένη! Τί οὖν; ποίῳ τρόπῳ χρήσωμαι; ἐπὶ ποίαν ἔλθω μηχανήν; ἄπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθεῖ συμμαχίᾳ· κἀγὼ πόρρω ἔσομαι θεατής.

Ὁ λόγος ἀρμόζει πρὸς τινὰ πλούσιον, μὴ τολμῶντα προσψαῦσαι καὶ χρήσασθαι τῷ πλούτῳ.

68. Ἄραψ καὶ Κάμηλος. (B. 8.)

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
αἰροῖτο. χῶ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
εἴφ' ἢ γὰρ ὀρθῇ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;"

Ὁ λόγος εὐθιτος πρὸς ἄνδρα διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

69. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 165. F. 25. B. 14.)

Ἄρκτος τίς ποτε μεγάλως ἐκαυχᾶτο, ὡς φιλανθρωπότατον πάντων ἐστὶ τῶν ζώων· φασὶ γὰρ ἄρκτον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκειν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκούουσα ταῦτα ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀντέφη· „εἶθε τοὺς νεκροὺς ἤσθιες καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.“

Ὁ μῦθος τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας ἐλέγχει.

70. Ἀρότης καὶ Λύκος. (S. 38.)

Ἀρότης λύσας τὸ ζεῦγος ἐπὶ πότον ἀπήγαγε· λύκος δὲ λιμώττων καὶ τροφὴν ζητῶν ὡς περιέτυχε τῷ ἀρότῳ, τὸ μὲν πρῶτον τὰς τῶν ταύρων ζεύγλας περιέλειχε, λαθῶν δὲ κατὰ μικρὸν, ἐπεὶ καθῆκε τὸν ἀνχένα,

Harivrah, Selvas, 35.
ἀνασπᾶν μὴ δυνάμενος, ἐπὶ τὴν ἄρουραν τὸ ἄροτρον
ἔσυρεν. Ὁ δὲ ἀρότης ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος αὐ-
τὸν ἔλεγεν· „εἶθε γὰρ, ὦ κακὴ κεφαλὴ, καταλιπὼν τὰς
ἀρπαγὰς καὶ τὸ ἀδικεῖν ἐπὶ τὸ γεωπνεῖν τραπέιης.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων κἂν χρηστότητα
ἐπαγγέλλονται, ψεύδονται.

71. Ἀσπάλαξ. (C. 51.) *Canon Waldis, III n° 79*

Ὁ ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. Φησὶν οὖν ποτε τῇ
μητρὶ· „συκαμινέαν, μῆτερ, ὄρω.“ Εἶτα αὐθὺς φησι·
„λιβάνου ὄσμῃς πεπλήρωμαι.“ Καὶ τρίτου πάλιν „χαλ-
κῆς“ φησὶ „ψηφίδος κτύπον ἀκούω.“ Ἡ δὲ μήτηρ ὑπο-
λαβοῦσα εἶπεν· „ὦ τέκνον, ὡς ἤδη μανθάνω, οὐ μό-
νον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς καὶ ὄσφρησεως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύ-
νατα κατεπαγγέλλονται καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγ-
χονται.

71^b. Ἄλλως. Σπάλαξ καὶ Μήτηρ. (S. 210. C. 307. F. 177.)

Σπάλαξ (ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλὸν) λέγει τῇ
μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· κακείνη πειράζουσα αὐτὸν
χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἶη.
Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφίδα, ἡ μήτηρ εἶπεν· „ὦ τέκνον,
οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄσφρη-
σεις ἀπόλεσας.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων, μέχρις οὗ τὰ ἀδύνατα
κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

72. Ἀστρολόγος. (S. 40. C. 166 et p. 354. F. 19.) *Novel, 2264. Waldis, III n° 36. Somer. n° 9*

Ἀστρολόγος ἐξιὼν ἐκάστοτε ἐσπέρας ἔθος εἶχε τοὺς
ἀστέρας ἐπισκοπῆσαι· καὶ δὴ ποτε περιῶν εἰς τὸ προ-
άστειον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔλαθε
καταπεσὼν εἰς φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶν-

τος, παριών τις ὡς ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ οὐ-
τος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρῶμενος τὰ ἐπὶ τῆς
γῆς οὐχ ὁρᾷς;“

Τῷ λόγῳ τούτῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν
ἀνθρώπων, οἱ παραδόξως ἀλαζονεύοντες οὐδὲ τὰ κοινὰ
τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δύνανται.

73. Ἀφροδίτη καὶ Δούλη. (B. 10.)

Αἰσχροῦ τις ἦρα καὶ κακοῦ τύπου δούλης
ιδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ' ἐτοίμως. ἢ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πάσῃ μάχῃν συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ·
τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνοις ἐτίμα καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
ἔθνευ, ἠΰχεθ', ἰκέτευεν, ἠρώτα·
ἕως πότε αὐτῶν ἢ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ' ὕπνου, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ
„μή μοι χάριν σχῆς ὡς καλήν σε ποιούσῃ·
τούτῳ χολοῦμαι“ φησὶν, „ὦ καλὴ φαίνῃ.“

Ἄπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβῆς τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

74. Βάτραχοι. (C. 19. F. 38. S. 43.)

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηραν-
θείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεξήτουν ἐτέ-
ραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν
ἄτερος θατέρῳ φησί· „συγκατέλθωμεν, ὦ οὐτός, εἰς
τόδε τὸ φρέαρ.“ Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· „ἂν οὖν καὶ τὸ
ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πᾶς ἀναβησόμεθα;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέ-
ναι τοῖς πράγμασιν.

75. Βάτραχοι. (S. 69. C. 84. F. 238.) *Cam 118/*

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειννίαζον· ἐνέμοντο δὲ ὁ μὲν βαθεῖαν καὶ τῆς ὁδοῦ πόρῳ λίμνην, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ παραινοῦντος θατέρῳ μεταβῆναι πρὸς αὐτὸν, ἵνα καὶ ἀμείνωνος καὶ ἀσφαλεστέρας διαίτης ἀπολαύῃ, ἐκείνος οὐκ ἐπέιθετο λέγων, δυσάποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας· ἕως οὔ συνέβη ἄμαξαν τῆδε παριοῦσαν ὀλέσαι αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἢ ἐπὶ τὰ καλλίονα τραπέσθαι.

76. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα. (S. 44. C. 167.)

Βάτραχοι ^{*Χαιρην III 80*} λυπούμενοι ἐπὶ τῇ ἐαυτῶν ἀναρχίᾳ πρέσβεις ἐπέμψαν ἐπὶ τὸν Δία, δεόμενοι βασιλέα αὐτοῖς παρασχεῖν. Ὁ δὲ συνιδὼν τὴν εὐήθειαν, ξύλον εἰς τὴν λίμνην καθῆκε. Καὶ οἱ βάτραχοι τὸ μὲν πρῶτον καταπλαγέντες τὸν ψόφον, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν· ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον, ἀναδύναντες εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὡς ἐπιβαίνοντας αὐτῷ ἐπικαθέξασθαι. Ἀναξιοπαθοῦντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἤκον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἄρχοντα· τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι νωχελῆ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν αὐτοῖς ἐπέπεμψεν, ὑφ' ἧς συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμεινόν ἐστι νωθεῖς καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας, ἢ ταρακτικούς καὶ κακούργους.

76^b. Ἄλλως. (C. 167 et p. 355. F. 37.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρέσβεις ἐπέμψαν, ἱκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βα-

*Walden's
I 117*

σιλέα παράσχη. Ὁ δὲ συνιδῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον ἔπηξε μέσον τῆς λίμνης. Συστελλόμενοι δὲ τῷ φόβῳ οἱ βάτραχοι, εἰς τὰ βάθη ἑαυτοὺς κατέδυν. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκότος, ὡς ἐώρων τὸ ξύλον ἀκίνητον, ἀπεβάλοντο τὸν φόβον, καὶ τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικαθ' ἕζεσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ αὐτὸν ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτόν. Τότε δ' ἔδωκεν αὐτοῖς βασιλέα ἔγχελυν. Ἰδόντες δὲ αὐτοῦ τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἔπεμψεν, ἥτις ἕνα καθ' ἕνα τῶν βατράχων ἤσθιεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶ πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

77. Βάτραχοι καὶ Ἥλιος. (C. 350 et p. 407. F. 350. B. 24.)

*Waldin III
n° 61*

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῖς Ἥλιου.

Καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν· „ὦ δειλὸν γένος·

εἰ γὰρ μόνου τρέμοιμεν ἀνγὰς ἡλίου,

τίς, εἴγε τεκνώσειε, τοῦτον βαστάσει;“

Πρὸς τοὺς ἐπ' ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίᾳ χαίροντας.

77^b. Ἄλλως. (C. 350.)

Γάμοι τοῦ Ἥλιου θέρους ἐγίνοντο· πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ, ἠγάλλοντο δὲ καὶ βάτραχοι.

Εἷς δὲ τούτων εἶπεν· „ὦ μῶροι, εἰς τί ἀγάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξηραίνει, ἐὰν γήμας ὅμοιον αὐτῷ γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακῶν;“

Waldin, I, n° 91

78. Βάτραχος ἰατρός. (F. 154. C. p. 401.)

Ἦντο ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν ἀναβοήσαντος, „ἐγὼ ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπι-

στήμων, “ ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· „πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, σαυτὸν χολὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεῦσαι δυνήσεται;

78^b. Ἄλλως. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 135. B. 120.) *Carm. 144f.*

Ὁ τῶ πηλῶ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· „ιατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ιατρός Παιῶν.“ Καὶ *Tissot Medicin 245, 247* „πῶς“ εἶπεν ἀλώπηξ „ἄλλους ἰώμενος σαυτὸν χολὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ ἡ πείρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

78^c. Ἄλλως. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 300. F. 213.)

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ἱατρῶν κατηλαξονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίειαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν, „τί δῆτα“ λέγουσα „νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὄψεως σύμβολον;“

Ἀλαξονεῖα τὸν ἔλεγχον οἴκοθεν εὔρατο.

79. Βόες καὶ Ἄξονες. (S. 45. C. 168 et p. 355. F. 39. B. 52.) *Waldis, II n° 92*

Βόες ἄμαξαν εἶλκον· τοῦ δὲ ἄξονος τρίζοντος, ἐπιτραφέντες ἔφασαν οὕτως πρὸς αὐτόν· „ὦ οὔτος, ἡμῶν τὸ ὄλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράζεις;“

Οὔτω καὶ ἔνιοι ἐτέρων μοχθούντων αὐτοὶ προσποιῶνται κάμνειν.

80. Βόες καὶ Μάγειροι. (B. 21.)

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ' ἐξήτουν, ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην. καὶ δὴ συννηθροίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη

κέρατ' ἀποξύνοντες· εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ δ' ἦν ἀροτρεύσας),
„οὔτοι μὲν ἡμᾶς“ εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἦν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τότε ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βουῖν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ.“

[Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὄραν ὀφείλει, μὴ τι χεῖρον ἐξεύρῃ.]

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σο-
φοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ
ἀπαιδεύτων.

81. Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς. (C. 335. B. 20.)

Walden, II, n° 14 Βοηλάτης ἐκ κώμης ἄμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμ-
πεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς
ἴστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ πάν-
των ἀσπαζόμενος ἐτίμα. Ὁ δὲ θεὸς ἐπιστας εἶπε· „τῶν
τροχῶν ἄπτου, καὶ τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ θεῷ
εὐχου, ὅταν καὐτός τι ποιῆς· μὴ μέντοιγε μάτην
εὐχου.“ *Scholia (Tranmontanus) 2367^a*

82. Βορέας καὶ Ἥλιος. (S. 46. C. 306. B. 18.)

Κληρονομία, Schöpfung, 35, n° 14 *Charvot III 35* *Cuvier 268*
Walden, I, n° 29 Βορέας καὶ Ἥλιος περὶ δυνάμεως ἤριζον· ἔδοξε δὲ
αὐτοῖς ἐκείνῳ τὴν νίκην ἀπονεῖμαι, ὅς ἂν αὐτῶν ἄν-
θρωπον ὁδοιπόρον ἐκδύσῃ. Καὶ ὁ Βορέας ἀρξάμενος
σφοδρὸς ἦν· τοῦ δὲ ἀνθρώπου ἀντεχομένου τῆς ἐσθῆ-
τος, μᾶλλον ἐπέκειτο. Ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπο-
νούμενος ἔτι μᾶλλον, καὶ περιττοτέραν ἐσθῆτα προσε-
λάμβανεν, ἕως ἀποκαμῶν ὁ Βορέας τῷ Ἠλίῳ μετὰ τοῦτο
παρέδωκε. Κάκεινος τὸ μὲν πρῶτον μετρίως προσέ-
λαμψε· τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὰ περισσὰ τῶν ἱματίων ἀπο-
τιθεμένου, σφοδρότερον τὸ καῦμα ἐπέτεινε, μέχρις οὗ

πρὸς τὴν ἀλέαν ἀντέχειν μὴ δυνάμενος, ἀποδυσάμενος ποταμοῦ ῥέοντος ἐπὶ λουτρον ἀπήει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὸ πείθειν τοῦ βιάζεσθαι ἀνντικώτερόν ἐστι.

82^b. Ἄλλως. (C. p. 201. F. 391. ex Plut. Praec. coniug. c. 12.)

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος, τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελέσθαι καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἔσφιγγε καὶ συνείχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ γενομένου θαλπόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

Τοῦτο ποιοῦσιν αἱ πλεῖσται γυναῖκες. Ἀφαιρουμένοις τοῖς ἀνδράσι βία τὴν τροφήν καὶ πολυτέλειαν διαμάχονται καὶ χαλεπαίνουσιν· ἂν δὲ πείθωνται μετὰ λόγου, πράως ἀποτίθενται καὶ μετριάξουσιν.

83. Βουκόλος. (S. 49. C. 131 et p. 333. F. 41. B. 23.) *Cam 142/*

Βουκόλος βόσκων ἀγέλην ταύρων ἀπώλεσε μόσχον· περιελθὼν δὲ καὶ μὴ εὐρῶν ἠῦξάτο τῷ Διὶ, ἔὰν τὸν κλέπτῃν εὐρῆ, ἔριφον αὐτῷ θῦσαι. Ἐλθὼν δὲ εἰς τινα δρυμῶνα, καὶ θεασάμενος λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον, περίφοβος γενόμενος, ἐπάρας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας εἶπε· „δέσποτα Ζεῦ, πάλαι μὲν σοι ἠῦξάμην ἔριφον θῦσαι, ἔὰν τὸν κλέπτῃν εὐρῶ· νῦν δὲ ταῦρον θύσω, ἔὰν τὰς τοῦ κλέπτου χεῖρας ἐκφύγω.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν δυστυχοῦντων, οἵτινες ἀπορούμενοι εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

84. Βοῦς καὶ Φρῦνος. (F. 378. C. p. 273. B. 28.)

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γὰρ) ἢ μήτηρ

Haldus, I 231

παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ' ἦν, ἐπεξήτει.
„τέθνηκε, μήτερ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
χηλῆ μαλαχθεῖς.“ ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῶον. οἱ δὲ μητρὶ „παῦε, μὴ πρίου·
θάσσον σεαυτήν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήση.“

ἽΟτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς
μεῖζοσι.

85. Βωταλῖς καὶ Νυκτερῖς. (S. 48. C. 77. F. 235.)

Cam 115f.

Βωταλῖς ἀπὸ τινος θυρίδος κρεμαμένη νυκτὸς ἦδε·
νυκτερῖς δὲ προσελθοῦσα ἐπνυθάνετο αὐτῆς τὴν αἰτίαν,
δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. Τῆς δὲ
λεγοῦσης, ὡς οὐ μάτην τοῦτο πράττει· „ἡμέρας γὰρ
ποτε ἄδουσα συνελήφθην, διὸ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρο-
νίσθην.“ ἡ νυκτερῖς εἶπεν· „ἀλλ' οὐ νῦν σε δεῖ φυ-
λάττεσθαι, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ πρὶν ἢ
συλληφθῆναι.“

ἽΟ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μετάνοια
ἀνωφελὴς καθέστηκε.

86. Γαλῆ. (F. 49. C. 81. S. 59.)

Chapuis III 33/σκιῶμαθ, Schiagan, 32

Cam 117

Γαλῆ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκῆος ἐργαστήριον, τὴν
ἐκεῖ κειμένην ρίνην περιέλειχε. Συνέβη δὲ ἐκτριβομέ-
νης τῆς γλώσσης πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέρπετο,
ὑπονοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντε-
λῶς ἀπέβαλε τὴν γλώσσαν.

ἽΟ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς
καταβλάπτοντας.

87. Γαλή μέλαινα. *Chariton III 55, 75*

(Ex Nicephori Gregorae hist. Byzant. VII, 1. p. 216. ed. Schop.)

Ἦν τις ἀνὴρ τὴν τέχνην σκυτεὺς γαλῆν ἔχων τὸ χροῶμα λευκὴν, ἢ τῶν κατ' οἶκον μυῶν κατ' ἡμέραν ἐθήρευεν ἓνα. Αὕτη λαθοῦσά ποτε κατὰ μέσην κρημνίζεται τὴν λεκάνην, ἐν ἣ τὸ τὰ σκύτη μελαῖνον ὁ σκυτεὺς ἐκεῖνος εἶχεν ὑγρὸν, καὶ μόλις ἐκεῖθεν ἀνεισι μέλαν ἔχουσα χροῶμα. Ἔδοξεν οὖν τοῖς μυσῖν, ἐκείνην ἴσως μηκέτι κρεωφαγεῖν ἐθελήσειν εἰς μοναδικὸν ἑαυτὴν μεταμείψασαν σχῆμα. Ὅθεν καὶ ἀδεῶς ἑαυτοὺς ἐς τὸ ἔδος ἐφήπλωσαν, ῥινηλατοῦντες ἄνω καὶ κάτω οἷς τραφήσονται. ἀλλ' ἐκείνη πρὸς τοσοῦτον ἄγρας παρελθοῦσα θέατρον, πάντας μὲν ὁμοῦ σαγηνεύειν οὐκ εἶχε καὶ μάλα ἐθέλουσα· δύο δ' οὖν ὅμως συλλαβοῦσα κατεθοινήσατο. Οἱ δ' ἕτεροι πάντες ὄχοντο φεύγοντές τε ἅμα καὶ θαναμάζοντες, ὅπως ἀπηνεστέρα γέγονεν, ἀφ' οὗ τὸ μοναδικὸν περιέθετο σχῆμα.

88. Γαλή καὶ Ἀφροδίτη.

(S. 50. C. 169 et p. 356. F. 48. B. 32.)

Γαλῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου εὐπρεποῦς ἠῦξάτο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ ἢ θεὸς ἐλέησασα αὐτῆς τὸ πάθος μετετύπωσεν αὐτὴν εἰς κόρην εὐειδῆ· καὶ οὕτως ὁ νεανίσκος θεασάμενος αὐτὴν καὶ ἐρασθεὶς οἴκαδε ὡς ἑαυτὸν ἀπήγαγε. Καθημένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἢ Ἀφροδίτη γυνῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα ἢ γαλῆ καὶ τὸν τρόπον κατήλλαξε, μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν· ἢ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν παρόντων, ἐξαναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μῦν ἐδίωκε, καταφαγεῖν θέλουσα. Καὶ ἢ θεὸς ἀγανακτήσασα κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν ἀποκατέστησεν.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ κατὰ

πάντα, καὶ τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐ μεταλλάσσουσι.

89. Γαλῆ συλληφθεῖσα. (F. 355. C. p. 265. B. 27.)

Cam 188⁴

Γαλῆν δόλω τις συλλαβῶν τε καὶ δήσας
ἔπιγε βάλλων ὑδάτων συναγκεία.
τῆς δ' αὖ λεγούσης „ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ᾧ σ' ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,“
„ἐπιμαρτυρῶ σοι“ φησὶν· „ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
κρεῶν (δ') ἀνέωγες ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ,
βλάπτουσα μᾶλλον ἢ περ ὠφελούσ' ἡμᾶς.“

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελούντας, βλάπτοντας
δὲ τὰ μεγάλα, εὐκαιρός ἐστὶν ὁ λόγος.

90. Γέρον καὶ Θάνατος. (S. 60. C. p. 14 et p. 290. F. 50.)

Camerton, 884
Haldin III 253

Clayton III 30

Γέρον ποτὲ ξύλα κόψας [καὶ] ταῦτα φέρων πολλὴν
ὁδὸν ἐβάδιζε. Διὰ δὲ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ ἀποθέμενος
τὸ φορτίον τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου
φανέντος καὶ πνυθομένου, δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν παρακα-
λεῖται, ὁ γέρον ἐφη· „ἵνα τὸ φορτίον ἄρῃς.“ [θανεῖν
δὲ οὐ θέλω.]

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ἐν τῷ
βίῳ, καὶ δυστυχεῖ.

90^b. Ἄλλως. (C. 20.)

Γέρον ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρους καπὶ τῶν ὤμων
ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν,
ἀπειρηκῶς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν Θάνατον ἐλ-
θεῖν ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου εὐθύς ἐπιστάντος,
καὶ τὴν αἰτίαν πνυθανομένου, δι' ἣν αὐτὸν καλοῖη, ὁ
γέρον ἐφη· „ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῆς μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, φιλόζωος ᾧ,

κἄν μυροῖσι κινδύνοις περιπεσῶν δοκῆ θανάτου ἐπι-
θυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺν πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

91. Γεωργὸς δίκελλαν ἀπολέσας. (B. 2.)

Ἄνῆρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων *Herzmann, Schiller, 34.*
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἀνεξήτει, *Babrian, n° 2.*
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἐκλεψεν ἄγροικος.
ἤρνεϊθ' ἕκαστος· οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὀρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους
εἶναί τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
ὥς δ' εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἐνίζον κἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας εἶπεν· „ὥς μάτην ἦκω!
κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεὸς γ' ἂν εἰδείη,
ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ, μὴ τις οἶδεν ἀνθρώπων;“

Ἵτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσὶ
δεσπόται.

92. Γεωργὸς καὶ Ἄετός. (C. 307. F. 418.)

Γεωργὸς ἀετὸν εὐρῶν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐ-
τοῦ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ οὐκ *Herzmann*
ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ τεῖχος σα- *n° 167*
θρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας τοῖς ποσὶν ἦρε
τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελον. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς
ἐδίωκε· τοῦτον δὲ ὁ ἀετὸς ἐφόρῳσε. Καὶ ἀναλαβόμενος
αὐτὸν καὶ ὑποστρέψας, εὔρε τὸ τεῖχος συμπεπτωκός,
ἐνθα ἐκάθητο, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ἵτι τοὺς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρὴ.

93. Γεωργὸς καὶ Γέρανοι. (B. 26.)

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν,
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήστων.
αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„φεύγωμεν“ ἐκράνυαζον „εἰς τὰς Πυγμαίων·
ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
ἔοικεν· ἦδη δ' ἄρχεται τι καὶ πράσσειν.“

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων πα-
ραινέσεσι πταίοντας εἰκεῖν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ
ποτε πειραθεῖεν ὀδύναίς.

94. Γεωργὸς καὶ Θάλασσα. (F. 348. C. p. 385. B. 71.)

Γεωργὸς τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσῃ κυμαινομένην
καὶ βυθῷ πεμπομένην, κατηρᾶτο τὴν θάλασσαν δα-
κρύων. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα· „ἵνα τί, ἄν-
θρωπε, μέμφη με μάτην; οὐ γὰρ ἔγωγε τῶν κινδύνων
αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με. Εἰ δὲ βου-
ληθῆς χωρὶς τούτων πλεῦσαι, ἡμερωτέραν δὴ με τῆς
γῆς εὐρήσεις.

Ἵτι γαληνοὺς δεσπότας οἱ χαιρέκακοι παραφυσῶν-
τες ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

94^b. Ἄλλως. Ναυαγὸς καὶ Θάλασσα. (S. 166. C. 247. F. 309.)

Ναυαγὸς ἐκβρασθεὶς εἰς τινα αἰγιαλὸν διὰ τὸν κό-
πον ἐκοιμᾶτο μετὰ δὲ μικρὸν ἐξαναστὰς, ὡς ἐθεάσατο
πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμέμφετο αὐτὴν, ὅτι δελεάζουσα
τοὺς ἀνθρώπους τῇ τῆς ὀψεως λαμπρότητι, ἠνίκα ἄν

αὐτοὺς προσδέξεται, ἐξαγριουμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ γυναικὶ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὔτος, μὴ μέμφου ἐμὲ, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ γὰρ φύσει τοιαύτη εἰμι, ὅποια ἡ γῆ· οἱ δὲ αἰφνίδιοι ἐμπίπτοντες κυματοῦσι καὶ ἐξαγριαίνουσιν.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων οὐ δεῖ τοὺς δρωῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτεταγμένοι ὦσι, τοὺς δὲ τούτοις ἐπιστατοῦντας.

95. Γεωργὸς καὶ Κύνες. (S. 52. C. 23 et p. 292. F. 43.) *Commercius, 86*

Γεωργὸς ὑπὸ χειμῶνος ἐναποληφθεὶς ἐν τῇ ἐπαύλει, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο προελθὼν τροφήν ἑαυτῷ πορίσασθαι, τὸ μὲν πρῶτον τὰ πρόβατα κατέφαγεν· ἐπειδὴ δὲ ὁ χειμῶν ἐπέμενε, καὶ τὰς αἴγας κατεθοινήσατο· ἐκ τρίτου δὲ, ὡς οὐδεμία ἄνεσις ἐγίνετο, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀροτῆρας βοῦς ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θεασάμενοι τὰ πραττόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· „ἀπιτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν· ὁ δεσπότης γὰρ εἰ οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων βοῶν ἀπέσχετο, ἡμῶν πῶς φείσεται;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τούτους φυλάττεσθαι μάλιστα, οἱ οὐδὲ τῆς τῶν οἰκείων ἀδικίας ἀπέχονται.

96. Γεωργὸς καὶ Ὄφις. (S. 51. F. 42. C. p. 339.) *Nasir 416.*

Γεωργοῦ παῖδα ὄφις ἐρπύσας ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ ἐπὶ τούτῳ δεινοπαθήσας πέλεκυν ἀνέλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ εἰστήκει, παρατηρούμενος, ὅπως, ἂν ἐξίη, εὐθέως αὐτὸν πατάξῃ. Παρακύψαντος δὲ τοῦ ὄφεως κατενεγκῶν τὸν πέλεκυν τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν. Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον παρεκάλει αὐτὸν, ὅπως αὐτῷ διαλλαγῇ· ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαι σοι εὐνοῆσαι, ὁρῶν τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.“ *2966*
297

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι οὐ ῥαδίως τὰς μεταλλαγὰς ἔχουσι.

*Waldin, I, 26
Cam. 147f.*

96^b. "Ἄλλως. (C. 141 et p. 338. F. 155.)

Ὁφίς, ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Καὶ ὁ πατήρ, ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκνι λαβὼν, ἔμελλε τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκνυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς, νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ ὄφίς, λεπτὸν συρίξας, εἶπεν· „οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἔλυπήθη.

96. 97. Γεωργὸς καὶ Ὁφίς. (S. 62. C. 170.)

*Waldin I, 7
Waldin, II, 99*

Γέρον τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρα ὄφιν εὐρὼν ὑπὸ κρούους πεπηγότα, τοῦτον ἐλεήσας καὶ λαβὼν ὑπὸ κόλπον ἔθετο. Θερμανθεὶς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἔπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνεῖλε· θυήσκων δὲ ἔλεγε· „δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ τὰ μέγιστα φιλανθρωπεύονται.

97^b. "Ἄλλως. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐχίς. (S. 171. F. 130. C. p. 357.)

*Waldin I, 7
Waldin, II, 99*

Ὀδοιπόρος χειμῶνος ὀδεύων, ὡς ἐθεάσατο ἔχιν ὑπὸ τοῦ κρούους διαφθειρόμενον, τοῦτον ἐλεήσας ἀνεῖλετο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμαίνειν ἐπειράτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους συνείχετο, ἠρέμει· ἐπειδὴ δὲ ἐθερμάνθη, καὶ ἀνεξωάθη, τὴν αὐτοῦ γα-

στέρα ἔδακε. Καὶ ὃς ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦτον ἀπολλύμενον ἔσωσον, ὃν ἔδει καὶ ἐρῶμένον ἀναιρεῖν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πονηρία εὐεργετουμένη πρὸς τῷ ἀμοιβᾶς οὐκ ἀποδιδόναί καὶ κατὰ τῶν εὐεργετῶν ἀναπτεροῦται.

98. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ. (C. 22 et p. 291. F. 33.) *Walden, III*

Γεωργὸς τις, μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα.“ Οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν· καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἢ δὲ ἄμπελος, καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

98^b. Ἄλλως. (S. 42.)

Ἄνθρωπος γεωργὸς μέλλων τελευτᾶν καὶ βουλόμενος τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, μετακαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „τεκνία μου, ἐν ἐνί μου τῶν ἀμπελώνων θησαυρὸς ἀπόκειται.“ Οἱ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ὕννας τε καὶ δικέλλας λαβόντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν γεωργίαν ὥρυξαν, καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὔρον, ἢ δ' ἄμπελος πολλαπλασίονα τὴν φορὰν αὐτοῖς ἀντεδίδου.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

99. Γεωργὸς καὶ Παῖς καὶ Κολοιοί. (F. 374. C. p. 271. B. 33.)

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὄρη·
καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασεν ἐστῶς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον, εἰ τὴν σφενδόνην πότε ἤτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὲ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην, τὸν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν· „ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρονέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φῦλον· ἠνίκ' ἂν τοίνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μὲν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώραν.
ὁ δ' ἄρτον ἤτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρον ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἐτέρου τὸν ὤμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
καὶ τις κολοιῶν εἶπε· „φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιοούντων.“

[Δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλω τι πραττόντων.]

100. Γεωργὸς καὶ Πελαργός. (C. 172 et p. 358. F. 76. B. 13.)

Ποίη. 10161
Haldens. 17. 60
Ἐν ἀρούρα παγίδας γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ
γεράνους, τοὺς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς
καὶ πελαργὸν εἰλήφει. Ὁ δὲ χωλεύων ἰκέτευεν ἀφεθῆ-
ναι λέγων· „οὐ γὰρ εἰμι γέρανος· πελαργός εἰμι, εὐ-

σεβέστατον ζῶον, ὃς τιμῶ τὸν πατέρα καὶ δουλεύω· ἴδε καὶ τὴν χοιρῆν, ὡς οὐχ ὁμοία.“ Ὁ δ' ἔφη· „οὐκ οἶδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἴληφά σε, μετ' αὐτῶν καὶ ἀπολέσω.“

Ἔστι καλὸν ἐσθὲν φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν ἀνδράσι κακοῖς, μή πως κινδύνοις σὺν αὐτοῖς ἐμπέσης.

100^b. Ἄλλως. Ὀρνιθοθήρας καὶ Πελαργός.

(F. 147. C. p. 359. S. 190.)

Ὀρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόρρωθεν ἐθεώρει τὴν ἄγρην. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γεράνοις ἐπικαθίσαντος, ἐπιδραμὼν μετ' ἐκείνων καὶ αὐτὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου μὴ θῦσαι αὐτὸν καὶ λέγοντος, ὡς οὐ μόνον [αὐτὸς] ἀβλαβής ἐστι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος· τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὁ ὀρνιθοθήρας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τὰ μάλιστα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτο κολάσεως ἄξιος, ὅτι μετὰ πονηρῶν κεκάδικας.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνουσίας φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας κοινωνεῖν δόξωμεν.

101. Γεωργός καὶ Τύχη. (C. 82. F. 51. S. 61.)

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχεν. Καθ' ἑκάστην οὖν τὴν Γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔστεφε. Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστάσασα φησιν· „ὦ οὗτος, τί τῇ Γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλοῦτίσαι σε βουλομένη; Εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλῃ, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τηνικαῦτα ἐμὲ, τὴν Τύχην, μέμψῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγνωσκεῖν καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

102. Γεωργὸς καὶ Φυτόν. (C. 173. F. 266.)

Φυτόν ἦν εἰς γεωργοῦ χώραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν καὶ τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὡς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε· καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν ἐπέφερε τὴν πληγὴν. Οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ στρουθοὶ ἰκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἑᾶσαι, ὥστε ἄδειν ἐν αὐτῶ, καὶ αὐτὸν τὸν γεωργὸν τέρπειν. Ὁ δὲ μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκόλλανε τὸ δένδρον, σμῆνος μελισσῶν καὶ μέλι εὔρε. Γευσάμενος δὲ τὸν πέλεκυν ἔρριψε, καὶ τὸ φυτόν ἐτίμα ὡς ἱερόν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

Ἵτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει τὸ δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσιν.

103. Γεωργοῦ Παῖδες. (S. 53. C. 171 et p. 358. F. 52. B. 47.)

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασιάζον· ὁ δ', ὡς πολλὰ παραινῶν οὐκ ἠδύνατο πείσαι αὐτοὺς λόγοις μεταβάλλεσθαι, ἔγνω δεῖν πρᾶγμα τοῦτο πρᾶξαι. Καὶ παρήνευσεν αὐτοῖς ῥάβδων δέσμην κομίσαι. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, τὸ μὲν πρῶτον δοὺς αὐτοῖς ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε κατεάσσειν· ἐπειδὴ δὲ καὶ περιβιαζόμενοι οὐκ ἠδύνατο, ἐκ δευτέρου λύσας τὴν δέσμην ἀνὰ μίαν αὐτοῖς ῥάβδον ἐδίδου· τῶν δὲ ῥαδίως κατακλώντων, ἔφη· „ἀτὰρ οὐν καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμοφρονῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐὰν δὲ στασιάξητε, εὐάλωτοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοσοῦτον ἰσχυρότερόν ἐστιν ἡ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταγώνιστος ἡ στάσις.

104. Γηπόνος, ὄνος καὶ βοῦς. (F. 371. C. p. 270. ex B. 55.)

ὄνον τις ἔχων καὶ τῷ βοῖ συζεύξας ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη,

καὶ λύνειν ἐμελλεν αὐτούς, ἢ ὄνος διηρώτα τὸν βοῦν·
„τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν
εἶπε· „πάντως ὅσπερ εἶωθεν.“

105. Γλαῦξ καὶ Ὅρνεα.

(C. 331. ex Dione Chrysost. XII, §. 7 sq.) *Waldis, I n°16*

Γλαῦξ, σοφὴ οὔσα, ξυμβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς
δρυὸς ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ ἑᾶσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα
τρόπον· ἔσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφυκτοι,
ὑφ' οὗ ἀλώσονται, τὸν ἰξόν. Πάλιν δὲ τὸ λίνον τῶν
ἀνθρώπων σπειρόντων, ἐκέλευε καὶ τοῦτο ἐκλέγειν τὸ
σπέρμα· μὴ γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ φυήσεσθαι. Τρίτον δὲ,
ἰδοῦσα τοξευτὴν τινα ἄνδρα, προέλεγεν, ὅτι οὔτος ὁ
ἀνὴρ φθάσει ὑμᾶς τοῖς ὑμετέροις πτεροῖς, πεζὸς ἂν
αὐτὸς πτηνὰ ἐπιπέμπων βέλη. Τὰ δὲ ἠπίσκει τοῖς λό-
γοις καὶ ἀνόητον αὐτὴν ἠγοῦντο καὶ μαίνεσθαι ἔφα-
σκον· ὕστερον δὲ πειρώμενα ἐθαύμαζε καὶ τῷ ὄντι
σοφωτάτην ἐνόμιζεν. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπὶ φανῆ, πρόσ-
εισιν ὡς πρὸς ἅπαντα ἐπισταμένην· ἢ δὲ ξυμβουλεύει
μὲν οὐδὲν ἔτι αὐτοῖς, ὀδύρεται δὲ μόνον.

106. Γλαῦξ καὶ Ὅρνεα.

(C. 330. F. 385. ex Dione Chrysost. LXXII, §. 14 sq.) *Waldis, II*

Αἴσωπος ξυνετίθει λόγον τοιοῦτον· ὡς τὰ ὄρνεα *7° 27*
ξυνηλθε πρὸς τὴν γλαῦκα καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν
οἰκοδομημάτων σκέπης ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δέν-
δρα τὴν καλιὰν, ὡσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων με-
ταπήγνυσθαι κλωῶνας, ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἔστιν εὐσημό-
τερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς δρυὶν ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην,
ἐπειδὰν πρὸς ὥραν ἀφίκηται, ἐτοιμῶς ἔχειν ἰξάνειν καὶ
τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἀλλ' οὖν τὴν γε γλαῦκα
μὴ τοῦτο τοῖς ὀρνέοις ποιεῖν παραινεῖν μηδὲ φυτοῦ
βλάστη ἐφήδεσθαι ἰξὸν πεφυκότος φέρειν, πτηνοῖς
ὄλεθρον. Τὰ δὲ μὴ τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι τὴν

γλαῦκα· τούναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ δροὺ φρομένη· ἐπειδὴ δὲ ἰκανὴ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτὴν ἦδεν. Γενομένου δὲ τοῦ ἰξοῦ ραδίως ἦδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλισκόμενα μετενόουν καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ ξυμβουλῇ. Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὡς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἠγούμενα ἀγαθόν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας. Προσίασι δὲ μάτην ἐπὶ κακῷ. Ἡ μὲν γὰρ ἀρχαία γλαῦξ τῷ ὄντι φρονίμη τε ἦν καὶ ξυμβουλεύειν ἐδύνατο· αἱ δὲ νῦν μόνον τὰ πτερὰ ἔχουσιν ἐκείνης καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ράμφος, τὰ δὲ ἄλλα ἀφρονέστεραί εἰσι τῶν ἄλλων ὀρνέων.

Minchalester n° 15. 107. Γραῦς καὶ Ἰατρός. (S. 57.)

Waldis, II n° 59 Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα ἰατρὸν ἐπὶ μισθῷ παρεκάλεσεν· ὁ δὲ εἰσιὼν, ὁπότε αὐτὴν ἔχριε, διετέλει ἐκείνης συμμουσῆς καθ' ἕναστον τῶν σκευῶν ὑφαιρούμενος. Ἐπεὶ δὲ πάντα ἐκφορήσας κἀκείνην ἐθεράπευσεν, ἀπῆται τὸν συνταχθέντα μισθόν. Μὴ βουλομένης δ' αὐτῆς ἐπιδουναί, ἠγάγεν αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ἡ δ' ἔλεγε, τὸν μὲν μισθὸν ὑπισχνεῖσθαι, ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τὰς ὀράσεις· νῦν δὲ χεῖρον διατεθῆναι· „τότε μὲν γὰρ ἔβλεπον“ ἔφη „πάντα τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας μου σκεύη, νῦν δὲ οὐδὲν ἰδεῖν δύναμαι.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Cyprianus, 85 107^b. Ἄλλως. (F. 46. C. 21 et p. 291.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἰατρὸν τινα ἐπὶ μισθῷ ἰατρεῦσαι αὐτὴν παρεκάλει, στοιχήσασα ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· ἐὰν δὲ μὴ θεραπευθῇ, ἐπιμείνη δὲ ἢ ἀρρώστια, μηδὲν αὐτῷ παράσχη. Καὶ οὕτω γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἰα-

τὸς ἐπετίθει τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἰατρείαν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὰ προσόντα αὐτῇ ἐκλεπτε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτήν, ἐξήτει τὸν στοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἢ γραῦς, ὡς οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, οὐδὲν ἐδίδου αὐτῷ. Ὡς οὖν ἐπέμενε ὁ ἰατρὸς ἐκβιάζων αὐτήν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτήν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Στᾶσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· „ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καθὼς λέγει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγρυλάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθόν, ἐὰν καλῶς ἀναβλέψω· ἐὰν δὲ ἐπιμείνω τῇ ἀρρώστια, ἵνα μηδὲν παρῆξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύθην· ἐγὼ δὲ τούναντίον λέγω παθεῖν με· ὅτε γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, τότε καὶ σκευὴ διάφορα καὶ χρήματα ἔβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δὲ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ἄρτι θεάσασθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Chambry, n° 88 Novellet 14911
108. Γυνή. (C. 73. F. 234.) *Rebel II 142*

Hom. Odyss. 70
Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε· τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. Ἦνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσαντος „τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων;“ ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· „ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάριμι.“ Κακείνος· „μὴ μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὧ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπεῖς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ

Cum. 113f

μη πόσεως μνημονεύων.“ Ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα
„οἴμοι τῇ δυστήνῳ“ φησὶν· „οὐδὲν γὰρ οὐδὲ σοφι-
σαμένη ὤνησα· σὺ γὰρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδευ-
θης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι
καταστάντος τοῦ πάθους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν
ἐγχρονίζεσθαι. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ
τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

Wihwe & Epitomē 109. Γυνὴ καὶ Γεωργός. (C. 343. F. 412.)

Γυνὴ τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα,
καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον ἐθροῖνε. Ἀρο-
τριῶν δὲ τις οὐ πόρρω τοῦ μνήματος εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε
τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐ-
τὸς πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας συνεθροῖνε τῇ γυ-
ναικί. Τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως
ὀδύρεται; „ὅτι κἀγὼ“ φησὶν „εὐπρεπῆ γυναῖκα κα-
τῶρυξα, καὶ, ἐπειδὴν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι.“
Ἡ δὲ „κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται.“ Κἀκεῖνος· „εἰ
τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δήποτε
ἀλλήλοις μὴ σύνεσμεν; ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκεί-
νην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα.“ Ταῦτα
ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ
κλέπτῃς ἐλθὼν καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ
ἐπανελθὼν καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόπτεσθαι τε
καὶ οἰμῶζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ
γυνὴ καὶ ὀλοφυρόμενον εὐροῦσα, φησὶ „πάλιν κλαί-
εις;“ κἀκεῖνος „νῦν“ εἶπεν „ἐπ' ἀληθείας κλαίω.“

110. Γυνὴ καὶ Θεράπαινα (C. 79. F. 44. S. 55.)

*Cam 116
Walden I, n° 76*

Chambray, n° 8
Γυνὴ χήρα φιλεργός, θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύ-
τας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν
ἀλεκτρονίων ῥόδας. Αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαι-

πωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρούνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. Ἡ γὰρ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρούνων ὥραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἷτια γίνεται.

111. Γυνὴ καὶ ὄρνις. (C. 24. F. 47. S. 58.) *Cameracian, 86f.*

Charon, II, 29 *Walden, II, n° 22*
Γυνή τις χήρα ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὠὺν αὐτῇ τίκτουσαν. Νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιδι κριθὰς παραβάλοι, δις τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. Ἡ δ' ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

112. Γυνὴ μάγος. (S. 46.) *Lawson, 29*

Γυνὴ μάγος ἐπὶ δὲ θείων μηνιμάτων ἐπαγγελλομένη διετέλει πολλὰ ποιοῦσα, καὶ τούτου οὐ μικρὸν βίον πορίζουσα. Ἐπὶ τούτῳ γραψάμενοί τινες αὐτὴν ὡς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα εἰς δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες κατεδίκασαν αὐτὴν ἐπὶ θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ· „ἢ τὰς δαιμόνων ὀργὰς τρέπειν ἐπαγγελλομένη πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἠδυνήθης;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς γυναῖκα πλάνον, ἥτις τὰ μείζονα κατεπαγγελλομένη τοῖς μετρίοις ἀδύνατος ἀπελέγχεται.

112^b. Ἄλλως. (C. 80. F. 45.) *Carm. 116f.*

Γυνὴ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος

έντεῦθεν ἔχουσα. Γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας εἶλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. Ἴδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη· „ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλήν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

113. Δάμαλις καὶ Βοῦς. (F. 61. C. 174 et p. 360. B. 37.)

Haldia II n° 17 Δάμαλις βοῦν ὀρῶσα ἐργαζόμενον, ἐταλάνιζεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἐορτὴ κατέλαβε, τὸν βοῦν ἀπολύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάξαι. Ἴδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, διότι ἐμελλες ἀρτίως τυθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἀργοῦντα κίνδυνος μένει.

114. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος. (C. 175. F. 267. B. 92.)

Λέοντός τινος ἔχνη ἐξήτει κυνηγός· δρυοτόμον δὲ ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη· „καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δεῖξω.“ Ὁ δὲ ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν· „ἔχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.“

Ὅτι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

115. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα. (S. 86. C. p. 362. F. 72.)

Chapman II 31 Ἐν τινι ποιμνῇ δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δὴ ποτε τοῦ ποιμένου συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει τε καὶ ἀντέτεινε· τῶν δὲ προβάτων αὐτὸν αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοᾶν, καὶ λεγόντων, „ἡμᾶς μὲν συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κρᾶζομεν,“ ἔφη πρὸς ταῦτα· „ἀλλ' οὐχ ὁμοία τῇ ὑμετέρα ἢ ἐμῇ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἢ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει ἢ διὰ τὸ γάλα· ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνοιμώζουσιν, οἷς ὁ κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς τῆς σωτηρίας.

115^b. "Αλλως. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 174. C. 176. F. 131.)

Ὅν τις ἐπιθεῖς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφακα, ἤλαυνεν εἰς ἄστν. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν κεκραγότες, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπνυθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ὑποτυχῶν ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ὀθύρομαι· εὖ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ἔριά τε καὶ ἄρνας παρεχομένου ὁ δεσπότης ἀφέξεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρήσασθαι, πάντως με θύσει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ μεμπτέοι εἶσιν, ὅσοι τὰς μελλούσας προορώμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

116. Δελφῖνες καὶ Κωβιός. (F. 53. C. p. 362. S. 72.)

Δελφῖνες καὶ φάλαινα πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κωβιὸς ἀνέδν (ἐστὶ δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθύς), καὶ ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλλάττειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρεῖναι, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

116^b. "Αλλως. Δελφῖνες καὶ Καρίς. (C. 177. B. 39.)

Δελφῖνες καὶ φάλαινα πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς στάσεως αὐτῶν σφοδρνομένης, καρίς ἀναδῦσα ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλύειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχῶν ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλ' ἡμῖν αἰ-

ροτώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρήναι ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀνθρώπων, οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ἂν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

117. Δημάδης ὁ ῥήτωρ. (S. 63. C. 178 et p. 363. F. 54.)

*Grün-Rolle
II 203.*

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων οὐ πάνυ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν. Τῶν δὲ προτρεψαμένων, αὐτὸς ἀρξάμενος ἔλεγε· „Δήμητρα καὶ χελιδῶν καὶ ἔγγελος τὴν αὐτὴν ἐβάδιζον ὁδόν· γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδῶν ἀνέπτῃ, ἡ δὲ ἔγγελος κατέδυσεν.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δ' αὐτῶν „τί οὖν ἡ Δήμητρα ἔπαθεν;“ ἔφη· „κεχόλωται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐάσαντες Αἰσωπέων μύθων ἀντέχεσθε.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι τῶν μὲν ἀναγκαίων ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον αἰροῦνται.

118. Δηχθεῖς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἐρμῆς.

(C. 364 et p. 411. F. 363. B. 117.)

Ναῦν ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδόντις, ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν· „δι' ἓνα γὰρ ἄσεβῆ συναπώλοντο καὶ ἀναίτιοι.“ Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, μυρμηκῶν πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔτυχεν ἰστάμενος, συνέβη ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τούτων. Ὁ δὲ ὑφ' ἐνὸς δηχθεῖς συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἐρμῆς δ' ἐπιστὰς αὐτῷ καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων, εἶπεν· „εἶτα οὐκ ἀνέχη σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἶ σὺ τῶν μυρμηκῶν;“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδευτοῖς δοκοῖεν εἶναι.

119. Διογένης ὄδοιπορῶν. (F. 56. C. 398.)

Διογένης ὁ κυνικὸς ὄδοιπορῶν, ὡς ἐγένετο κατὰ
τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἰστήκει ἀμηχανῶν. Εἷς
δὲ τις τῶν διαβιβάξιν εἰδισμένων θεασάμενος αὐτὸν
διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐτὸν σὺν
φιλοφροσύνῃ, διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ εἰστήκει τὴν
αὐτοῦ πενίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμείψασθαι τὸν εὐ-
εργέτην οὐ δύναται. Ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα διανοουμέ-
νου, ἐκεῖνος θεασάμενος ἕτερον ὄδοιπόρον διελθεῖν
μὴ δυνάμενον, προσδραμὼν καὶ αὐτὸν διεπέρασε. Καὶ
ὁ Διογένης προσελθὼν αὐτῷ εἶπεν· „ἀλλ' ἐγωγε οὐκ-
έτι σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὄρω γὰρ, ὅτι οὐ
κρίσει, ἀλλὰ νόσφ' αὐτὸ ποιεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ
τοὺς ἀνεπιτηδείους εὐεργετοῦντες οὐκ εὐεργεσίας δό-
ξαν, ἀλογιστίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

120. Δράκων καὶ Ἄετός. (C. 303. F. 215.) *Chapman II, 61, 1122
V289*

Δράκων καὶ ἄετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμά-
χοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἄετὸν συλλαβῶν.
Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος,
αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν ἄετὸν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τού-
τοις ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι.
Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ ἄε-
τὸς καταπτὰς τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν
κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

121. Δραπέτης. (C. 324. F. 395.)

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς
κατέφυγε φθάσας εἰς μυλῶνα, „ποῦ δ' ἂν“ ἔφη „σὲ
μᾶλλον εὐρεῖν ἐβουλήθην ἢ ἐνταῦθα;“

Harporath, Schöran, 31.

Ms. n° 154

122. Δρύες καὶ Ζεὺς. (F. 420. C. 356 et p. 407.)

Αἱ δρύες κατεμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι „ὅτι μάτην παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ· ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα.“ Καὶ ὁ Ζεὺς· „ὕμεις αὐταὶ αἴτιοι τῆς τοιαύτης ἑαυταῖς καθεστήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς στελλειοὺς ἐγεννᾶτε, καὶ πρὸς τεκτονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.“

Αἴτιοί τινες ἑαυτοῖς τῶν κακῶν καταστάντες, τὴν μέμψιν ἀφρόνως τιθέασι τῷ θεῷ.

Ms. n° 171

123. Δρυοτόμοι καὶ Δρῦς. (C. 179. B. 38.)

Δρυοτόμοι δρῦν ἐσχίζον, ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες. Ἡ δὲ ἔφη· „οὐ τοσοῦτον τὸν κόψαντά με πέλεκυν μέφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ φυέντας σφῆνας.“

Ὅτι δεινότερόν ἐστι λύπη, ὅταν τις ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάσχη, ἢ παρὰ τῶν ἀλλοτρίων.

123^b. Ἄλλως. Πεύκη. (F. 174. C. p. 363.)

Πρῶται δῆποτε κατέσχίζον τὴν πεύκην, σφῆνας ἐξ αὐτῆς [οἱ τέκτονες] ποιοῦντες, οἷς καὶ ῥαδίως κατέσχίζον σανίδας. Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύξουσα οὕτως· „οὐ τοσοῦτον νῦν μέφομαι τὴν ἀξίνην, τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφῆνας γεγεννημένους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν συμφοραῖς περιπίπτουσι παρὰ τῶν ξένων· ἐκ δὲ τῶν ἰδίων ἂν τι συμβῆ μικρὸν αὐτοῖς λυπηρὸν, χεῖρον καὶ βαρύτερον αὐτοῖς καταφαίνεται.

124. Ἐλαία καὶ Συκῆ. (C. 299. F. 212.)

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις. Αἷς καταρῶνεισα χιῶν, τὴν μὲν ἐλαίαν κο-

μῶσαν εὐρουῖσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν· τὴν δὲ φύλλον εὐρουῖσα γυμνὴν οὐδὲν ἠδίκει, πρὸς γῆν ὑπορρέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν τοῖς κεκτημένοις καθέστηκεν ὄνειδος.

125. Ἐλάτη καὶ Βάτος. (C. 180. F. 268. B. 64.) *Fraser, Old Test. II, 473*

Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· „ἐν οὐδενὶ οὐδὲν χρησιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν στέγεσί σου χρησιμεύω καὶ οἴκοις.“ Ἡ δὲ βάτος ἔφη· „ὦ ἔλεινῃ, μνησθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες θελήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.“

Κρείσσων πενία ἄφοβος ἢ πλοῦτος μετὰ ἀναγκῶν καὶ ἐπηρειῶν.

126. Ἐλαφος. (F. 63. S. 76. C. 63 et p. 313.) *Cum. 108*

Ἐλαφος, πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο, τὸν μὲν ὀλόκληρον ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν γῆν ἔχουσα, καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ πεπηρωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ἐνθεν γὰρ οὐδένα κίνδυνον ὑφωρᾶτο. Καὶ δὴ τινες παραπλέοντες ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ θεασάμενοι αὐτήν, κατηυστόχησαν. Ἐπεὶ δὲ ἐλειποψύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτήν· „ἀλλ' ἔγωγε ἀθλία, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη πολὺ χαλεπωτέραν ἔσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ' ἣν κατέφυγον.“

Οὕτω πολλάκις παρὰ τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ μὲν χαλεπὰ τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι ὠφέλιμα εὐρίσκονται, τὰ δὲ σωτήρια νομιζόμενα ἐπιβλαβῆ.

127. Ἐλαφος καὶ Ἀμπελος. (C. 65. F. 65. S. 78.) *Cum 109*

Ἐλαφος, κυνηγούσ φεύγουσα, ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλον ἐσθίειν ἤρ-

ξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες, τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα τοιαῦτ' ἔλεγε· „δίκαια πέπονθα· οὐ γὰρ ἔδει τὴν σῶσασάν με λυμαίνεσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

128. Ἐλαφος καὶ Λέων.

(S. 75. C. 181 et p. 365. F. 66 et 209. B. 43.)

Statron

Waldis, In 36

Cam 156

Chapman II 26

Ἐλαφος δὲ σὺς σχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινὰ πηγὴν. Πίνουσα δὲ ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἠγάλλετο, ὁρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο ὡς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἐτι δ' αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεὶς ἐδίωκεν αὐτήν, κἀκείνη εἰς φυγὴν τραπεῖσα κατὰ πολὺ αὐτοῦ προεῖχε. Μέχρι μὲν οὖν ψιλὸν ἦν τὸ πεδίον, ἡ μὲν προθέουσα ἐσώζετο· ἐπεὶ δὲ ἐγένετο κατὰ τινὰ ὑλώδη τόπον, τηνικαῦτα συνέβη, τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δυναμένην τρέχειν συλληφθῆναι τῷ λέοντι. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δειλαία ἐγὼ, ἥτις, ὑφ' ὧν μὲν ῥόμην προδοθήσεσθαι, ἐσωζόμην ὑπὸ τούτων, οἷς δὲ καὶ σφόδρα ἐπεποίθειν, ὑπὸ τούτων ἀπόλλυμαι.“

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτῆρες ἐγένοντο, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδότες.

129. Ἐλαφος καὶ Λέων. (S. 77. C. 64 et p. 314. F. 64.)

Cam 1681

Ἐλαφος κυνηγοῦς φεύγουσα ἐγένετο κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ λέων ἦν, καὶ ἐνταῦθα εἰσῆει κρυβησομένη· συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος καὶ ἀναιρουμένη εἶπε·

„δυσδαίμων ἐγὼ, ἥτις ἀνθρώπους φεύγουσα εμαυτὴν
θηρίῳ ἐνεχείρισα.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ φόβον ἐλαττόνων
κινδύνων ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσιῶσιν.

130. Ἐλαφος καὶ Μήτηρ. (C. 297. F. 208.)

Ἐλαφον ἢ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· „κέ-
ρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διε-
νήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτι παθῶν ἀποδιδρά-
σκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας.“ Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν
δρόμος ἠκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδί πα-
ραινέσασα αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἔτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον

131. Ἐλαφος νοσοῦσα. (C. 377. F. 337. B. 46.)

Ἐλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπὶ τινος τόπου πεδι-
νοῦ κατεκέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θεῶν αὐτῆς
ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομῆν κατεβο-
σκήθησαν· εἶτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα, τῇ ἐν-
δείᾳ δεινῶς κατετρώχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσα-
πώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιττοὺς καὶ ἀνονήτους
κτώμενοι φίλους ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλ-
λον ὑφίστανται.

132. Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις. (C. 360. B. 58.)

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
ὁ δ' ἀκρατὴς ἀνθρώπος εἰδέναί σπεύδων,
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ Ἐλπίς ἀνθρώποις

μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγόντων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγνωμένη δώσειν.

133. Ἑορτὴ καὶ Ὑστεραία.

(Ex Plut. v. Themist. c. 18. C. 322. F. 394.)

Τῇ ἑορτῇ φασὶ τὴν ὑστεραίαν ἐρίσαι λέγουσαν, ὡς
ἐκείνη μὲν ἀσχολιῶν τε μεστὴ καὶ κοπώδης ἐστίν, ἐν
αὐτῇ δὲ πάντες ἀπολαύουσι τῶν παρεσκευασμένων σχο-
λάζοντες· τὴν δ' ἑορτὴν πρὸς ταῦτ' εἰπεῖν· „ἀληθῆ
λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, σὺ οὐκ ἂν ἦσθα.“

134. Ἐριφος καὶ Λύκος. (S. 98. C. 94 et p. 318. F. 74.)

*Guinn-Belle, II, 207
Savil: 173 Haldon, p. 87
Cam 124f*

Ἐριφος ὑστερήσας ἀπὸ ποιμνῆς ὑπὸ λύκου κατε-
διώκετο· ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ· „πέ-
πεισμαι, λύκε, ὅτι σὸν βρωμά εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως
ἀποθάνω, αὐλήσον, ὅπως ὀρχήσωμαι.“ Αὐλοῦντος δὲ
τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἐρίφου ὀρχουμένου, οἱ κύνες ἀκού-
σαντες καὶ ἐξελθόντες τὸν λύκον ἐδίωκον· ὁ δὲ ἐπι-
στραφεὶς λέγει τῷ ἐρίφῳ· „ταῦτα ἐμοὶ καλῶς γίνεται·
ἔδει γάρ με, μακελλάριον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.“

Οὕτως οἱ παρὰ γνώμην τοῦ καιροῦ τι πράττοντες
καὶ ὧν ἐν χερσὶν ἔχουσιν ὑστεροῦνται.

135. Ἐριφος καὶ Λύκος. (C. 139. F. 75. B. 96.)

*Cam 146f
Haldon, II, 74*

Ἐριφος ἐπὶ τινος δώματος ἐστῶς, ἐπειδὴ λύκον
παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν· ὁ δὲ
λύκος ἔφη· „ὦ οὔτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ
τόπος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ
καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

136. Ἑρμῆς. (C. 103. F. 255.)

Cam 128f

Haldon, 33

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύ-
δους φάρμακον ἐγγεῖν. Ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας καὶ μέ-
τρον ποιήσας ἴσον, ἕκαστῳ ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου

τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυεῖαν ἐνέχεεν αὐτῷ. Καὶ τούτου συνέβη, τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

137. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαματοποιοῖς. (S. 89. C. 90. F. 243.)

Ἑρμῆς γυνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκεν ἀφομοιωθεὶς ἀνθρώπῳ εἰς ἀγαματοποιοῦ ἔργαστήριον· καὶ θεασάμενος Διὸς ἄγαλμα ἐπύθετο, πόσου· τοῦ δὲ εἰπόντος „δραχμῆς,“ γελάσας ἠρώτα τῆς Ἥρας πόσου ἐστίν· εἰπόντος δὲ ἔτι μείζονος, θεασάμενος καὶ ἑαυτοῦ ἄγαλμα ὑπέλαβεν, ὅτι αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ ἄγγελός ἐστι καὶ ἐπικερδῆς, περὶ πολλοῦ οἱ ἄνθρωποι ποιοῦνται. Διὸ προσεπυνθάνετο ὁ Ἑρμῆς, καὶ ὁ ἀγαματογλύφος ἔφη· „ἀλλ' εἰς τούτους ἀγοράσης, τοῦτόν σοι προσθήκην δώσω.“

Πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὄντα, ὁ λόγος ἀρμόζει.

138. Ἑρμῆς καὶ Γῆ. (S. 102. C. 182. F. 269.)

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐκέλευσεν Ἑρμῆ ἀγαγεῖν αὐτούς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρούξαντες πλεῖον ποιήσουσι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθέν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ μὲν πρῶτον ἐκώλυεν· ὡς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἠνάγκαζε λέγων, τὸν Δία προστεταχέναι· „ἀλλ' ὀρουσέτωσαν,“ ἔφη, „ὅσῃν βούλονται· στένοντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν.“

Πρὸς τοὺς ῥαδίως δανειζομένους καὶ μετὰ λύπης ἀποδιδόντας ὁ λόγος εὐκαιρὸς.

139. Ἑρμῆς καὶ Κύων. (B. 48.)

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἰστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ

εἶπε προσελθών· „χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὔτω
θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἂν μὴ τοῦτό μου πιλιχημῆσης
τοῦ λαιον ἐλθῶν, μηδέ μοι προσουρήσης,
χάριν εἶσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα.“

Ἔστι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυνα-
μένοις δραῖσαι τὰ βελτίω, καὶ τῶν συνήθων αὐτῶν αἰ-
τιῶν ἀργῆσαι.

Cum 123

140. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας. (S. 90. C. 91. F. 244.)

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίας ^{ἡλικία 31} μαντικὴν πει-
ραῖσαι, εἰ ἀληθὴς ἐστι, κλέψας αὐτοῦ τοὺς βόας ἐξ
ἀγροῦ, ἦκε πρὸς αὐτὸν εἰς ἄστν, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ,
καὶ ἐπέξενώθη παρ' αὐτῷ. Παραγγελθείσης δὲ τῷ Τει-
ρεσία τῆς τοῦ ζεύγους ἀπωλείας, παραλαβὼν τὸν Ἑρ-
μῆν ἦκεν εἰς τὸ προάστειον, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλο-
πῆς σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρήνει λέγειν ὅ τι ἂν
θεάσῃται ὄρνεον. Καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασά-
μενος ἀετὸν, ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιὰ παριπτάμενον,
ἀπήγγειλε αὐτῷ. Τοῦ δὲ εἰπόντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς
τοῦτον εἶναι, ἐκ δευτέρου ἰδὼν κορώνην, ἐπὶ τινος
δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ
δὲ εἰς γῆν κύπτουσαν, ἐδήλωσεν αὐτῷ. Ὁ δὲ ὑποτυ-
χῶν ἔφη· „ἀλλ' αὕτη ἡ κορώνη διόμνυται τὸν τε οὐ-
ρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι, ἐὰν σὺ θέλῃς, τοὺς ἐμαυτοῦ
βόας ἀπολήψομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέ-
πτην.

141. Ἑρμοῦ ἄμαξα καὶ Ἀραβες. (F. 349. C. 403. ex B. 57.)

Ἑρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας θεὸς εἰς
ἄμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήν-

τησε τὴν χώραν, συντριβει (συντριβῆναι λέγουσι?) τὴν ἄμαξαν κενὴν φορτίων· οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἶασαν ὁδεῦσαι. [οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.]

142. Ἔρως ἐν ἀνθρώποις.

(C. 396. F. 406. ex Himerii Soph. X, c. 6.)

Ὅτε τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἶχον, ὡς νῦν κεκόσμηται, Ἔρως δὲ οὐπω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐγκατοικίζετο, ἀλλ' ἔχων ἔτι τὸ πτερόν ὁ θεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευεν. Δείσας δὲ μὴ αὐτῷ ἀφανισθῆ τῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, Ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἀπάσαις ψυχαῖς ἐγκατοικίζεσθαι, ἢ πᾶν ἐπίσης ἦθος νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς ταῖς πανδήμοις Ἔρωσι, τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένεμεν, αὐτὸς δὲ ταῖς θείαις καὶ οὐρανίαις ψυχαῖς ἐνωκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικὴν, μυρία ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅταν μὲν οὖν ἴδῃς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν καὶ πρὸς φιλίαν δυσκίνητον, νόησον, ὅτι τῶν Ἔρωτος ἐκείνου ξενίων οὐδαμῶς οὗτος ἠξίωται· ὅταν δὲ ὀξύνη καὶ θερμὸν τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἄττοντα, νόησον τοῦτο εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ Ἔρωτος.

143. Εὐνοῦχος καὶ Θύτης. (B. 54.)

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παιδῶν σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἀγνὸν ἦπαρ ἀπλώσας „ὅταν μὲν“ εἶπε „τοῦτ' ἴδω, πατὴρ γίγνη· ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνη.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιου-
μένους ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

144. Ἐχθροί. (S. 68. F. 58. C. p. 294.)

Waldis, III n° 55

Handrat, 29
Δύο ἐχθροὶ ἐν μιᾷ νηϊ ἐπλεον· βουλόμενοι δ' ἀλ-
λήλων πολὺ διεξεῦχθαι, ὥρμησαν ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν,
ὁ δὲ ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος
δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νεῶς περιτρεπομέ-
νης, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπυνθάνετό τινος, περὶ ποῖον μέ-
ρος καταδύεται τὸ σκάφος πρῶτον κινδυνεῦον· τοῦ δὲ
εἰπόντος „κατὰ τὴν πρῶραν,“ ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι
λυπηρὸς ὁ θάνατός ἐστιν, εἴγε ὄρᾶν μέλλω τὸν ἐχθρόν
μου προαποπνιγόμενον.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς ἐχθροὺς
δυσμένειαν αἰροῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ δεινὸν πάσχειν, χά-
ριν τοῦ κἀκείνουσ ὄρᾶν δυστυχήσαντας.

144^b. Ἄλλως. (C. 27.)

Comenius, 88^b

Δύο τινὲς, ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
νεῶς ἐπλεον, ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος
δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκάθητο. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομέ-
νου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ
ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν
μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι.
Τοῦ δὲ „τὴν πρῶραν“ εἰπόντος, „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι
λυπηρὸν“ εἶπεν „ὁ θάνατος, εἴγε ὄρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ
τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν
τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, ἐὰν τοὺς ἐχθροὺς
μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

145. Ἐχίς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 97. C. 183. F. 270.)

Handrat, Schöner, 27

Handrat III 40
Ἐχίς ἐπὶ δέσμη ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέ-

ροετο· ἀλώπηξ δὲ παριούσα ὡς ἐθέασατο αὐτὸν, εἶπεν·
„ἄξιός τῆς νεῶς ὁ ναύκληρος.“

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχειρήσαντα ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἄν.

146. Ἐχίς καὶ Ρίγη. (S. 94. C. 184. F. 271.)

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον παρὰ τῶν σκευῶν ἔρανον ἦται· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν ἦκε πρὸς τὴν ρίγην, καὶ ταύτην παρεκάλει δοῦναί τι αὐτῷ. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' εὐήθης εἶ παρ' ἐμοῦ ἀποισέσθαι τι οἰόμενος, ἦτις οὐ διδόναι ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων εἶωθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύρων τι κερδαίνειν προσδοκῶντες.

147. Ἐχίς καὶ Ὑδρα. (S. 91. C. 185. F. 272.)

Ἐχίς φοιτῶν ἐπὶ τινα κρήνην, ἔπινεν· ἡ δὲ ἐνταῦθα οἰκοῦσα ὕδρα ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτοῦσα εἶγε μὴ ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς δίαιταν ἀφικνεῖται. Ἄει δὲ τῆς φιλονεικίας ἀύξανομένης, συνέθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσι, καὶ τοῦ νικῶντος ἢ τε τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξαμένων δ' αὐτῶν τὴν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ μῖσος τῆς ὕδρας παραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν παραδάρδύνουσιν αὐτὸν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνσταθείσης δὲ τῆς μάχης ὁ μὲν ἔχίς πρὸς τὴν ὕδραν ἐπολέμει, οἱ δὲ βάτραχοι, μηδὲν περαιτέρω δυνάμενοι δραῖν, μεγάλα ἐκεκράγισαν. Καὶ ὁ ἔχίς νικήσας ἠτιάσατο αὐτούς, ὅτι συμμαχήσειν αὐτῷ ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ μόνον οὐκ ἐβοήθουν, ἀλλὰ καὶ ἤδον. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ᾧ οὗτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία οὐ διὰ χειρῶν, ἀλλὰ διὰ μόνης φωνῆς καθέστηκεν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ἔνθα χειρῶν χρεία ἐστίν, ἢ δια λόγων βοήθεια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

Cam 129

148. Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη. (S. 108. C. 104. F. 256.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις εὐθύς αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνης δὲ αἰσχύνης ἐπελάθετο. Διόπερ ἀμηχανῶν, πόθεν αὐτὴν εἰσαγάγη, ἐκέλευσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρχοῦ εἰσελθεῖν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε καὶ ἠναξιοπάθει· ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε ἐπὶ τοιαύταις ὁμολογίαις εἴσσειμι, ὡς, ἂν ἕτερόν μοι ἐπεισέλθῃ, εὐθέως ἐξελεύσομαι.“ Ἀπὸ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα πόρνον.

149. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 106. C. 186. F. 273.)

Walden, I, 155 *Charv. III 81* *Harv. math, Soliga, 31*
Rohde, Kl. Schol. II 214 Ζεὺς ἀγασάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισε. Βουλόμενος δὲ γνῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα μετεβάλετο καὶ τὴν ἕξιν, φερομένης ἐν φορείῳ, κἀνθαρὸν παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ δὲ ἀντισχεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιίπτατο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειράτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ’ αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀποκατέστησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, κὰν τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσι, τὴν γοῦν φύσιν οὐ μετατίθενται.

150. Ζεὺς καὶ Ἄνθρωποι. (S. 107.)

Hierant, Fabelhymn. 35

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους ἐκέλευσεν Ἐρμῆ νοῦν αὐτοῖς ἐγγέαι· κἀκεῖνος μέτρον ἴσον ποιήσας ἐκάστῳ ἐνεχε. Συνέβη οὖν τοὺς μὲν μικροφνεῖς πληρωθέντας

τοῦ μέτρου φρονίμους γενέσθαι, τοὺς δὲ μακροὺς, ἄτε μὴ ἐφικομένου τοῦ ποτοῦ μηδὲ εἰς πᾶν τὸ σῶμα, ἀλλὰ μέχρι γονάτων, ἀφρονεστέρους γενέσθαι.

Πρὸς ἄνδρα εὐμεγέθη τῷ σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον ὁ λόγος εὐκαιρος.

151. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

(S. 103. C. 187 et p. 366. F. 274 et 351. B. 68.)

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξικῆς ἤριζον· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος ἀφέντος, Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖσι κρείττοσιν ἀνθαμιλλώμενοι γέλωτος ἄξιοί εἰσιν.

152. Ζεὺς κριτής. (C. 366 et p. 412. F. 365. B. 129.)

Ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας ἐν ὀστράκοις τὸν Ἑρμῆν ὥρισε γράφειν, καὶ εἰς κιβωτὸν ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ, ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ. Συγκεχυμένων δὲ τῶν ὀστράκων ἐπ' ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τὰς τοῦ Διὸς χεῖρας, εἶποτε καλῶς κρίνοι.

Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν, ἂν θᾶσσον ἀδικῶν τις, ὅψε κακῶς πράσῃ.

153. Ζεὺς καὶ Ὅφης. (F. 184. C. 189 et p. 368.)

Τοῦ Διὸς γάμους ποιούντος, πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν· ὄφης δὲ ἔρπων, ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στόματι, ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος λαμβάνω οὐδ' ὄλως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραί εἰσιν.

Halobis III n° 81

153^b. Ἄλλως. (S. 218.)

Τοῦ Διὸς γαμοῦντος πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα· ὄφρις δὲ ἔρπων ῥόδον ἀναλαβὼν τῷ στόματι ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ἐκ ποδῶν δῶρα δέχομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος οὐ λαμβάνω.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάντων τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραί.

154. Ζεὺς καὶ Χελώνη. (S. 105. C. 105 et p. 318. F. 79.)

Cam. 129 / Walden, II n° 97 Ζεὺς, γάμους τελῶν, συγκαλεσάμενος τὰ ζῶα πάντα εἰστία. Μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῇ ὑστεραία ἐπυνθάνετο αὐτῆς· „διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθες;“ Τῆς δὲ εἰπούσης „φίλος οἶκος ἄριστος οἶκος,“ ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς παρεσκεύασεν αὐτὴν τὸν οἶκον αὐτὸν βαστάξουσιν περιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται λιτῶς οἰκεῖν ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς διαιτᾶσθαι.

155. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶμος.

Chantreux, n° 125 (I 232-234) (S. 100. C. 190. F. 275. B. 59.)

Flavinsath, 28, n° 25
Cam. 392 / Jasi 232 Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, ὁ μὲν ταῦρον, ὁ Προμηθεὺς ἄνθρωπον, ἡ δὲ οἶκον, Μῶμον κριτὴν εἶλοντο. Ὁ δὲ, φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀχθόμενος ἔλεγε· τὸν μὲν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπη ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι ἀνθρώπου τὰς φρένας οὐκ ἔξωθεν ἀπεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροὶ, φανεροῦντες, εἴ τι ἕκαστος κατὰ νοῦν ἔχει. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὡς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν τῷ οἴκῳ τροχοὺς ὑποθεῖναι, ἵνα, ἐὰν πονηρῶ τις παροι-

κισθῆ γείτοινι, φραδίως μεταβαίνῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἐνάρετον, ὃ μὴ πάντως περὶ τι ψόγον ἐπιδέχεται.

155^b. Ἄλλως. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ.
(C. 190. p. 120.)

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἔριν ἐποίησαντο, τίς κάλλιόν τι ποιήσῃ. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἄνθρωπον εὐπρεπέστατον ἐποίησεν, ὁ δὲ Ποσειδῶν ταῦρον, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ οἶκον ἀνθρώποις· κριτῆς δ' ἦν ἐπὶ τούτοις Μῶμος. Καὶ πρῶτον μὲν ἔψεγε τὴν θέσιν τῶν κεράτων τοῦ ταύρου, κάτωθεν τῶν ὀμμάτων λέγων ὀφείλειν κεῖσθαι, ὡς ἂν βλέπη, ποῦ τύπτει· τοῦ δέ γε τὰς φρένας [ἀνθρώπου] καὶ τὰς βουλάς φανεράς εἶναι, ὡς ἂν διαγινώσκῃται, τί βουλευέται ἕκαστος· τῆς δὲ οἰκίας, ὅτι μὴ τροχοῦς σιδηροῦς αὐτῇ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπόταις συνεξεδήμει καὶ γείτονα πονηρὸν ἐξέφευγεν.

156. Ἡδονὴ καὶ Λύπη. (C. 392. ex Plat. Phaed. p. 60, B.)

Ὡς ἄτοπον, ἔφη Σωκράτης, ὧ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θανμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρὸν, τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, εἰάν τις διώκῃ τὸ ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένῳ δὴ ὄντε. Καί μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο, ξυνῆψεν εἰς ταῦτον αὐτοῖς τὰς κορυφὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον.

Chauvin, III 52.

157. Ἡμίονος. (F. 83. C. 140 et p. 338. B. 62.)

*Cam 147/1
n 258/1*

Waldes, III 60
Ἡμίονός τις ἐκ κριθῆς παχυνθεῖσα, ἀνεσκίρωτησε, καθ' ἑαυτὴν βοῶσα· πατήρ μου ἐστίν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ δὲ αὐτῷ ὅλη ἀφωμοιώθη. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ ἀνάγκῃς ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο ἢ ἡμίονος τρέχειν· ὡς δὲ τοῦ δρόμου ἐπέπαυτο, σκυθροπάζουσα πατρὸς τοῦ ὄνου εὐθύς ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, κἂν ὁ χρόνος ἐνέγκῃ τινα εἰς δόξαν, τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀβέβαιος γὰρ ἐστίν ὁ βίος οὗτος.

158. Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία. *Maff. n° 183*

*Bibliothèque, 21 22/1
7353*

(C. 393. ex Xenoph. Comment. II, I, §. 21 sqq.)

Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους ὡς περὶ Ἀρετῆς ἀπεφαίνετο· φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἡβὴν ὠρμαῖτο, ἐν ἧ οἴνέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι ἀποροῦντα ὀποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προσιέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἑλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαριότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ, τὴν δ' ἑτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἢ ὥρα διαλάμποι· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. Ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτε-

ρον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ῥηθεῖσαν ἰέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δ' ἑτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εἰπεῖν· „Ὅρῶ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα ποῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη. Ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσει, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσει. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπούμενος διοίσει, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὔροις, ἢ τί ἂν ἰδῶν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, ἢ τίνων ὀσφραϊνόμενος ἢ ἀπτόμενος ἡσθείης, τίσι δὲ παιδικοῖς ὀμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς ἂν ἀπονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις. Ἐὰν δέ ποτε γένηται τις ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μὴ σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι, ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσει, οὐδενὸς ἀπεχόμενος ὅθεν ἂν δυνατὸν ἢ τι κερδαῖναι· πανταχόθεν γὰρ ὠφελεῖσθαι τοῖς ἐμοῖ ξυνοῦσιν ἐξουσίαν ἐγὼ παρέχω.“ Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα „ὦ γύναι,“ ἔφη „ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;“ Ἡ δὲ „οἱ μὲν ἐμοῖ φίλοι“ ἔφη „καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν.“ Καὶ ἐν τούτῳ ἢ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε· „Καὶ ἐγὼ ἦκω πρὸς σέ, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμότεραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι. Οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίῳ ἡδονῆς, ἀλλ' ἤπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγῆσομαι μετ' ἀληθείας. Τῶν γὰρ

ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμε-
λείας θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις, ἀλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς
ἴλεως εἶναί σοι βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, εἴτε
ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετη-
τέον, εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν
πόλιν ὠφελήτεον, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς
ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ
ποιεῖν, εἴτε γῆν βούλει σοι καρποὺς ἀφθόρους φέρειν,
τὴν γῆν θεραπευτέον, εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶει δεῖν
πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, εἴτε διὰ
πολέμου ὀρμᾶς αὕξεσθαι καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε
φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς
πολεμικὰς τέχνας αὐτὰς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μα-
θητέον καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ
καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπηρε-
τεῖν ἐδιστέον τὸ σῶμα καὶ γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ
ἰδρωτί.“ Καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν· „ἐννοεῖς,
ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐ-
φροσύνας ἢ γυνή σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ δὲ ῥαδίαν
καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε.“ Καὶ
ἡ Ἀρετὴ εἶπεν· „ὦ τλήμων, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις; ἢ
τί ἠδὺ οἶσθα μηδὲν τούτων ἔνεκα πράττειν ἐθέλουσα;
ἦτις οὐδὲ τὴν τῶν ἠδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ
πρὶν ἐπιθυμῆσαι πάντων ἐμπίπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν
ἐσθίουσα, πρὶν δὲ διψῆν πίνουσα, (καὶ) ἵνα μὲν ἠδέως
φάγῃς, ὄψοποιοὺς μηχανωμένη, ἵνα δὲ ἠδέως πίνῃς,
οἴνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζει καὶ τοῦ θέρους
χιόνα περιθέουσα ζητεῖς, ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἠδέως,
οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας
καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις παρασκευάζει· οὐ γὰρ
διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν ὅ,τι ποιῆς ὕπνου
ἐπιθυμεῖς. Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγ-

κάξεις, πάντα μηχανωμένη, καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι
 χρωμένη· οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς σεαυτῆς φίλους,
 τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς δ' ἡμέρας τὸ χρησιμώ-
 τατον κατακοιμίζουσα. Ἀθάνατος δὲ οὐσα ἐκ θεῶν μὲν
 ἀπέρριψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζει· τοῦ
 δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου σεαυτῆς, ἀνή-
 κους εἶ, καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος·
 οὐδὲν γὰρ πώποτε σεαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. Τίς
 δ' ἂν σοὶ λεγούσῃ τι πιστεύσεις; τίς δ' ἂν δεομένη τι-
 νὸς ἐπαρκέσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ διάσῃ
 τολμήσειεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες τοῖς σώμασιν ἀδύ-
 νατοὶ εἶσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνό-
 ητοι, ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερόμενοι,
 ἐπιπόνως δὲ ἀνύχηροὶ διὰ γήρως περῶντες, τοῖς μὲν
 πεπραγμένοις αἰσχυρόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βα-
 ρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες,
 τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Ἐγὼ δὲ σύν-
 ειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς·
 ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῖον οὔτ' ἀνθρώπινον χωρὶς
 ἐμοῦ γίνεται· τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ
 θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις οἷς προσήκει, ἀγαπητὴ μὲν
 συνεργὸς τεχνίταις, πιστὴ δὲ φύλαξ οἴκων δεσπόταις,
 εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια
 τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμ-
 μαχος ἔργων, ἀρίστη δὲ φιλίας κοινωνός. Ἔστι δὲ τοῖς
 μὲν ἐμοῖς φίλοις ἡδεῖα μὲν καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ
 ποτῶν ἀπόλαυσις· ἀνέχονται γὰρ, ἕως ἂν ἐπιθυμήσω-
 σιν αὐτῶν· ὕπνος δ' αὐτοῖς πάρεστιν ἡδίων ἢ τοῖς
 ἀμόχθοις, καὶ οὔτε ἀπολείποντες αὐτὸν ἄχθονται οὔτε
 διὰ τοῦτον μεθιάσι τὰ δέοντα πράττειν. Καὶ οἱ μὲν
 νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσιν, οἱ δὲ
 γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, καὶ ἡδέως

μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, εὖ δὲ τὰς παρούσας ἤδονται πράττοντες, δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν. Ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά σοι, ᾧ παῖ τοκέων ἀγαθῶν Ἡράκλεις, ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτηῆσθαι.“

Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδείωσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλύτεροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. Ὑμῖν δ' οὖν ἄξιον, ᾧ νέοι, τούτων ἐνθυμουμένοις πειραῶσθαι τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

159. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ. (C. 308. F. 419.)

Διὰ στενῆς ὁδοῦ ᾧδενεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μήλω ὁμοίον τι, ἐπειρᾶτο συντριῖψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο, καὶ τῷ ῥόπαλῳ ἐπαιεν. Τὸ δὲ φουσηθὲν εἰς μέγεθος τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἴστατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανεῖσα, εἶπε· „πέπαυσο, ἀδελφέ· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις· ἂν τις αὐτὸ καταλείπη ἀμάχητον, μένει οἶον ἦν πρῶτον, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.“

Ὅτι αἱ μάχαι καὶ ἔριδες αἰτίαι μεγάλης βλαβῆς ὑπάρχουσιν.

160. Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος. (S. 110. C. 191. F. 276.)

Ἡρακλῆς ἰσοθεωθεὶς καὶ παρὰ Διὶ ἐστιώμενος ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάξετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσιόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο αὐτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονὸς, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν,

δι' ἣν πάντας ἀσμένως προσαγορεύσας μόνον τὸν Πλουῦ-
τον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε διὰ τοῦτο
αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὄν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις
ἡμῃν, ἐώρων αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς πονηροῖς
συνόντα.“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρὸς πλουσίου μὲν τὴν
τύχην, πονηροῦ δὲ τὸν τρόπον.

161. Ἡρώς. (S. 109. F. 80. C. 399. B. 63.)

δαπάνη III 30.
Ἡρώ τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων τούτῳ πολυτελεῶς
ἔθυσεν· αἰεὶ δ' αὐτοῦ ἐξαναλισκομένου καὶ πολλὰ εἰς
θυσίας δαπανῶντος ὁ ἦρωσ ἐπιστὰς αὐτῷ νύκτωρ ἔφη·
„ἀλλ' ὦ οὔτος, πέπανσο διατρίβων τὴν οὐσίαν· ἐὰν
γὰρ πάντα ἀναλώσης καὶ πένης γένη, ἐμὲ αἰτιάση.“

Οὕτως πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυ-
χοῦντες τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἀναφέρουσιν.

162. Θεῶν γάμοι. (C. 361. B. 70.) *Wiener 4 J. 36*

Θεοὶ πάντες ἔγημαν ἢν ἕκαστος εἰλήχει κλήρω. Πό-
λεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρω· Ὑβριν δὲ μόνην κατέλαβε,
καὶ ταύτης περισσῶς ἐρασθεῖς ἔγημεν. Ἐπακολουθεῖ
δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούση.

163. Θηρευτῆς καὶ Ἴππεύς. (C. 352. F. 345.)

Ἄνθρωπος θηρευτῆς, λαγῶν κατασχῶν καὶ τοῦτον
ἐπιφερόμενος, τῆς ὁδοιπορίας εἶχετο, καὶ τινι προσ-
υπαντηθεὶς ἐφίππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ τὸν λα-
γῶν, προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ
ἵππεὺς τὸν λαγῶν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθὺς δρομαῖος
ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτῆς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι
αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ ἵππέως ἐκ πολλοῦ του
διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτῆς καὶ

ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ φησιν· „ἄπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγῶν ἐδωρησάμην σοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἕκοντὶ ταῦτα δεδωκέναι.

164. Θηρευτῆς καὶ Κύων. (C. 378. F. 338.)

Ἀνὴρ θηρευτῆς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέριπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων· „ἄνθρωπε, ἄπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλῆ σου εὐνοία μᾶλλον με τὰ μέγιστα θροεῖ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρερχόμενοι δῆλοί εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

165. Θηρευτῆς καὶ Λύκος. (C. 372. F. 331.)

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς, λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποιμνῇ, καὶ πλεῖστα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθεγξάμενος πρὸς αὐτόν· „ὦ δειλότατον θηρίου, ποῦ σου ἡ προσβαλοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντιστῆναι οὐκ ἠδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

166. Πατὴρ καὶ Θυγατέρες. (S. 95. C. 265 et p. 394. F. 77.)

Ναστ. 51. Ἐχων τις δύο θυγατέρας τὴν μὲν κηπωρῷ ἐξέδωκε πρὸς γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προελθόντος ἤκε πρὸς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα, πῶς ἔχοι καὶ ἐν τίνι αὐτοῖς εἴη τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρεῖναι, ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ· μετ' οὐ πολὺ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ὡσαύτως ἐπυνθάνετο, πῶς

ἄκων
ἐγὼ γὰρ
Ὁ
ροῦμαι
κέναι.
Ἄ
κὼς α
ἄνδρα
σου εἶ
Ὁ
δῆλοί

Ἄ
λοντα
νατὸν
καὶ το
τόν.
ἰσχύς.
Ὁ
ἰδία τ

166.

Ἄ
πρὸς
δόντι
πῶς
εἰπού
κεσθι
ἵνα τ
πρὸς

δι λοιπόν.
ἰδια ἀφαι-
ῦτα δεδω-
8.)
ἴν, διηγε-
ν πρὸς τὸν
γὰρ πολλή
φροχόμενοι

)
προσβάλ-
ν, ὡς δυ-
θηρεῦει,
πρὸς αὐ-
σβαλοῦσα
υνήθης;
ἴτος ἐν τῇ

14. F. 77.)

ἢ ἐξέδωκε
δὲ προελ-
γν ἠρώτα,
: Τῆς δὲ
τοῦτο εὐ-
ὶ ὄμβρος,
ἔνετο καὶ
νετο, πῶς

Παγγο. Οὐραγ, 166.

Handwritten notes in a cursive script, likely a transcription or commentary on the text above. The notes are arranged in several lines, with some characters appearing to be Greek letters and others possibly representing phonetic or shorthand notation. The text is somewhat difficult to decipher due to the cursive style and some fading.

ἔχοι. Τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδεῖσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὐχεσθαι, ὅπως αἰθρία τε λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ξηρανθῇ ὁ κέραμος, εἶπε πρὸς αὐτήν· „ἐὰν σὺ μὲν εὐδίαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφὴ σου χειμῶνα, ποτέρα ὑμῶν συνεύξωμαι;“

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῳ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως περὶ τὰ ἐκότερα πταίουσιν.

166^b. Ἄλλως. Μήτηρ καὶ θυγατέρες. (C. 265. p. 176.)

Γυνὴ τις, θυγατέρων οὖσα δυοῖν μήτηρ, ἀνδράσι συνῆψε ταύτας, τὴν μὲν κηπωρῶ, θατέραν δὲ κεραμεῖ. Ἐλθοῦσα τοίνυν ποτὲ πρὸς τὴν τῶ κηπωρῶ γεγαμημένην, τὰ τε ἄλλα ὠμίλει, καὶ πῶς ἔχοι διηρώτα. Ἡ δὲ „τὰ μὲν ἄλλα, μήτερ,“ ἔφη „καλῶς· εὐχου δὲ ὄμβρων φορὰν, ὡς τοῖς λαχάνοις αὐξήσεις ἢ κατὰ νόμους προσγένοιτο.“ Ἐκεῖθεν δ' ἐξελθοῦσα, καὶ πρὸς τὴν συνοικοῦσαν τῶ κεραμεῖ ἀφικνεῖται. Τοῖς δ' αὐτοῖς χρησαμένη καὶ πρὸς ἐκείνην, ἤκουσεν ὡς „τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἡμῖν, ὦ μήτερ, ἔχει· εὐχου δ' αἰθρίαν ἡμῖν καὶ ἡλίους γίνεσθαι θερμότερους τε καὶ καθαρωτέρους, ὡς ἂν θᾶττον οἱ κέραμοι ψύχοντο.“ Καὶ ἡ μήτηρ πρὸς ταῦτα ἔφη· „σοὶ μὲν αἰθρίαν, τῇ δὲ τῶ κηπωρῶ συνοικούσῃ παμπόλλους ὑετοὺς δοῖεν οἱ θεοί.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μηδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχουσι χαρίζεσθαι, ῥαδίως τοῖς αἰτουῦσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.

167. Θύννος καὶ Δελφίν. (S. 112. C. 30. F. 85.) *Companion 89f. Walden, III n° 35*

Θύννος, διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος καὶ πολλῶ τῶ ῥοίξῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐκκρουσθεὶς εἰς τινα ἥονα· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ φορᾶς ἐλαυνόμενος καὶ ὁ δελφὶν αὐτῶ συνεξώσθη. Καὶ ὁ θύννος, ὡς ἐθεάσατο ἐπι-

στραφείς αὐτὸν λειποψυχοῦντα, ἔφη· „ἀλλ’ ἐμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν αἰτίον μου τοῦ θανάτου γενόμενον συναποθνήσκοντα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥᾶον φέρουσι τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἴδωσι καὶ τοὺς αἰτίους τούτων συναποθνήσκοντας.

168. Ἴατρὸς ἄτεχνος. (C. 192. F. 277. B. 75.)

Ἴατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἱατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἐτοιμάσαι· „τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήση.“ Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις βαδίζων. Ὁ δὲ ἱατρὸς ἐκεῖνος συναντήσας αὐτῷ „χαῖρε,“ ἔφη· „πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω;“ Κἀκεῖνος εἶπεν· „ἤρεμοῦσι, πιόντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄιδης δεινὸν ἠπέιλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔῶσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐμελλον δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ’ ἐγὼ προσπεσὼν αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἱατρὸν εἶναί σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.“

Ὅτι τοὺς ἀπαιδευτοὺς καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομψολόγους ἱατροὺς ὁ παρὰ μῦθος ἐλέγχει καὶ στηλιτεύει.

169. Ἴατρὸς καὶ Νοσῶν. (S. 113. C. 31. F. 224.)

Compendium 90
Walden III n° 62 Ἴατρὸς ἐκκομιζομένου τινὸς τῶν οἰκείων ἔλεγε πρὸς τοὺς συμπροπέμποντας, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο καὶ κλυστῆρσιν ἐχρήσατο, οὐκ ἂν ἀπέθανε. Τούτῳ δὲ τις ὑποτυχῶν ἔφη· „ὦ οὗτος, ἀλλ’ οὐ σε ἔδει ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ παραινεῖν, ὅτε καὶ χρῆσθαι ἠδύνατο.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χρηὶ τοῖς φίλοις παρὰ τὰς χρείας τὰς βοηθείας παρέχεσθαι, ἀλλὰ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρωνεύεσθαι.

170. Ἰκτῖνοι. (C. 293. F. 201. B. 73.)

Ὅσῃν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾠδὴν, τοσαύτην ἰκτῖνοις παρέσχε τὸ πρότερον. Ἴππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἤκον τῆς ἐκείνων φωνῆς· καὶ μιμείσθαι πειρώμενοι συναποβάλλουσι ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ἄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τοῦ μὴ προσήκοντος μίμησις.

170^b. Ἄλλως. (C. 293.)

Λέγεται τὸν ἰκτῖνα, φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνεσι, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων. Εἶτα τῆς μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυνηθέντα ἐλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν στέρεσθαι, καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὀρνίθων εἶναι τὴν φωνήν.

171. Ἰξευτῆς καὶ Ἀσπίς. (S. 114. C. 32. F. 225.)

Ἰξευτῆς ἀναλαβῶν ἰξὸν καὶ τοὺς καλάμους ἐξῆλθεν ἐπ' ἄγραν· θεασάμενος δὲ κίχλαν ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθημένην, ταύτην συλλαβεῖν ἠβουλήθη. Καὶ δὴ ἀνάψας εἰς μῆκος τοὺς καλάμους, ἀτενὲς ἔβλεπεν, ὅλος ὢν πρὸς τῷ ἀέρι τὸν νοῦν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἄνω νεύων ἔλαθεν ἀσπίδα πρὸ τῶν ἑαυτοῦ ποδῶν κοιμωμένην πατήσας, ἣτις ἐπιστραφεῖσα ἔπληξεν αὐτόν· ὁ δὲ λειποψυχῶν ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἄθλιος ἔγωγε, ὃς ἕτερον θηρεῦσαι βουλόμενος, ἔλαθον αὐτὸς ἀγρευθεῖς εἰς θάνατον.“

Οὕτως οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλάς ῥάπτοντες φθάνου-
σιν αὐτοὶ συμφοραῖς περιπίπτοντες.

172. Ἴξευτῆς καὶ Τέτιξ. (C. 294. F. 202.)

Ἴξευτῆς τέτιγος ἀκούσας μέγα τι θηράσειν ἐδόκει·
μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ῥῥῆς παρερχόμενος. Ὡς δὲ
τὴν τέχνην κινήσας εἶλε τὸ θήραμα, ῥῥῆς μὲν πλέον
οὐδὲν ἐκομίσατο· κατητιᾶτο δὲ τὴν δόξαν, ὡς ψευδῆ
τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως οἱ φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἤπερ γεγούνασιν.

173. Ἴππος, Βοῦς, Κύων καὶ Ἄνθρωπος.

(C. 194. F. 278. B. 74.)

Ἴππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενούμε-
νοι, ἦλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ δεξάμε-
νος αὐτοὺς καὶ πῦρ ἀνάψας ἐθαλψε. Καὶ τῷ μὲν ἵππῳ
κριθὰς παρετίθει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ
ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδου. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξε-
νίαν ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρι-
σάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἀφ' ὧν ἕξων. Καὶ ὁ μὲν ἵππος
εὐθύς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερ-
μὸς καὶ γαῦρός ἐστι τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν
τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργὸς
ἐστι πλοῦτον ἀθροίζων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους· διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων δύσκολός ἐστι
τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφήν ἀγαπᾷ καὶ
σαίνει καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ καὶ
καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων, φαῦλοι ὄντες καὶ κακοί,
μόνους εἰώθασιν φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

173^b. Ἄλλως. (S. 104.)

Ζεὺς ἄνθρωπον ποιήσας ὀλιγοχρόνιον αὐτὸν ἐποί-
ησεν· ὁ δὲ τῇ ἑαυτοῦ συνέσει χρώμενος, ὅτε ἐνίστατο

ὁ χειμῶν, οἶκον ἑαυτῷ κατεσκεύαζε, καὶ ἐνταῦθα διέτριβε. Καὶ δὴ ποτε σφοδροῦ κρύους γενομένου, καὶ τοῦ Διὸς ὕντος, ἵππος ἀντέχειν μὴ δυνάμενος ἤκεδρομαῖος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τούτου ἐδεήθη, ὅπως σκέπη αὐτόν. Ὁ δ' οὐκ ἄλλως ἔφη τοῦτο ποιήσῃν, εἰ μὴ τῶν οἰκείων ἐτῶν μέρος αὐτῷ δῶ. Τοῦ δὲ ἀσμένως παραχωρήσαντος, παρεγένετο μετ' οὐ πολὺ καὶ βοῦς, οὐδ' αὐτὸς δυνάμενος ὑπομένειν τὸν χειμῶνα. Ὁμοίως δὲ τοῦ ἀνθρώπου μὴ πρότερον ὑποδέξασθαι φάσκοντος, εἰ μὴ τῶν ἰδίων ἐτῶν ἀριθμὸν τινα παράσχη, καὶ αὐτὸς μέρος δούς ὑπεδέχθη. Τὸ δὲ τελευταῖον κύων ψύχει διαφθειρόμενος ἤκε, καὶ τοῦ ἰδίου χρόνου μέρος ἀπονείμας σκέπης ἔτυχε. Οὕτω τε συνέβη τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μὲν ἐν τῷ τοῦ Διὸς χρόνῳ γένωνται, ἀκεραίους τε καὶ ἀγαθοὺς εἶναι· ὅταν δὲ εἰς τὰ τοῦ ἵππου ἔτη γένωνται, ἀλαξόνας τε καὶ ὑψάχενας εἶναι· ἀφικνουμένους δὲ εἰς τὰ τοῦ βοῦς ἔτη ἀρχικοὺς ὑπάρχειν· τοὺς δὲ τὸν τοῦ κυνὸς χρόνον ἀνύοντας ὀργίλους καὶ ὑλακτικοὺς γίνεσθαι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς πρεσβύτην θυμώδη καὶ δύστροπον.

174. Ἴππος γέρων. (C. 193. B. 29.) *Μολύβ. π. 166*

Γέρων ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν. Ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μυλῶνι, στενάζων εἶπεν· „ἐξ οἴων δρόμων εἰς οἴους καμπτήρας ἦλθον.“

Ὅτι μὴ λία ἐπαιρέσθω τις πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατόν· πολλοῖς γὰρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνηλώθη.

174^b. Ἄλλως. Ἴππος καὶ Μυλωρός. (C. 193. F. 206.)

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μυλῶνα ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν. Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκά-

ζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο „ἐμοὶ“ λέγων, „ὦ μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο τῷ σώματι, καὶ θεραπεύων παρηλοκούθει τις ἄνθρωπος· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθῶν ἀντιλαμβάνω τὸν μυλωῶνα τῆς μάχης. Καὶ ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτὸν „ἐπίσχεσ“ ἔφη „τὰ παλαιὰ θρουλλῶν· ἢ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἐκἄτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.“

175. Ἴππος καὶ Ἐλαφος.

(C. 313. F. 383. ex Aristot. Rhet. II, c. 20.)

Στησίχορος, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον· ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα ἄνθρωπον, εἰ δύναται ἄν μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ' ἔφησεν· „ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἔπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια.“ Συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν τῷ ἀνθρώπῳ. „Οὔτω δὲ καὶ ὑμεῖς“ ἔφη „ὁρᾶτε, μὴ βουλόμενοι τοὺς πολεμίους τιμωρῆσασθαι, ταῦτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε [ἤδη] Φαλάριδι.“

(Walden, I, 45)

175^b. Ἄλλως. (C. 313. ex Cononis Narrat. 42.)

Γέλων ὁ Σικελιώτης τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος Ἱμεραίων ἐθεράπευε τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερεμάχει· καὶ αὐτὸν ἠγάπα τὸ πλῆθος, καὶ φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι ὠρμάτο διδόναι. Στησίχορος δ' ὁ Ἱμεραῖος ποιητῆς ὑποτοπήσας ἐπιχειρεῖν

αυτον τυραννίδι, στὰς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆθος, εἰκόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. „Ἴππος“ φησὶ „νεμόμενος ἐφοίτα πιούμενος ἐπὶ κρήνην, ἔλαφος δὲ τὸ πεδίον διαθέουσα τὴν τε πόαν κατέστειβε καὶ τὸ νᾶμα ἐτάραττε. Καὶ ὁ ἵππος ποδῶν τὴν ἀδικοῦσαν τιμωρῆσαι, τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, ἄνδρα κυνηγέτην βοηθὸν ἐκάλει· ὁ δὲ, εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀναβάτην, ῥᾶστα ἀμύνειν αὐτῷ ὑπισχνεῖτο. Καὶ ἐγίνετο οὕτως. Καὶ ἡ μὲν ἔλαφος ἀκοντίοις ἔκειτο βληθεῖσα, ὁ δ' ἵππος ἦσθετο δεδουλωμένος τῷ κυνηγέτῃ.“ „Τοῦτ'“ ἔφη „δέδοικα καὶ αὐτὸς, ὡς Ἰμεραῖοι, μὴ νῦν δῆμος ὄντες τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε, αὐτοὶ δ' ὕστερον Γέλωνι δουλεύσητε· φιλεῖν γὰρ ἅπασαν δύναμιν τῷ λαβόντι ἐπὶ τὸν δόντα εἶναι, ὅταν, ὥσπερ δοῦναι αὐτὴν, μηκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου κομίσασθαι ἔχη.“

176. Ἴππος καὶ Ἴπποκόμος. (C. 195. F. 279. B. 83.)

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου Ἴπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας. Ἔφη δὲ ὁ ἵππος· „εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πῶλει.“

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς κολακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀποστεροῦσιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

177. Ἴππος καὶ ὄνος. (C. 125. F. 24. B. 7.)

Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὀδευόντων δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· „ἄρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναί με σῶν.“ Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη· ὁ δὲ ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότης πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δορὰν, θρηνηῶν ὁ ἵππος ἐβόα· „οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπῶρῳ; μὴ θελήσας γὰρ

Carm. 138/
Helenus I n 52

μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες ἀμφοτέρωθεν σωθήσονται ἐν βίῳ.

177^b. Ἄλλως. Ὀνος καὶ Ἡμίονος. (S. 177. F. 133. C. p. 328.)

Ὀνηλάτης, ἐπιθεὶς ὄνῳ καὶ ἡμίονῳ γόμους, ἤλωνεν. Ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν λειῶς τόπος ἦν, ἀντεῖχε πρὸς τὸ βάρος· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τινα κρημνὸν, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέρος τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοιπὸν αὐτὸς διακομίσῃται. Τῆς δὲ παρ' οὐδὲν θεμένης αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὁ μὲν κατακρημνισθεὶς διεξῶρα· ὁ δὲ ὄνηλάτης, ἀπορῶν ὅ,τι ποιήσῃ, οὐ μόνον τὸν γόμον τοῦ ὄνου τῇ ἡμίονῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον ἐκδείρας ἐπέθηκεν αὐτῇ. Ἡ δὲ οὐ μετρίως καταπονηθεῖσα ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δίκαια πέπονθα· εἰ γὰρ παρακαλοῦντι τῷ ὄνῳ μικρὰ κουφίσαι ἐπέισθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τῶν αὐτοῦ φορτίων καὶ αὐτὸν ἔφερον.“

Οὕτω καὶ τῶν δανειστῶν ἐνιοὶ διὰ φιλαργυρίαν, ἵνα μικρὰ τοῖς χρεώσταις μὴ παράσχωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπολλύουσι.

178. Ἴππος καὶ Στρατιώτης. (C. 362. B. 76.)

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίδιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις· ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατεπαύσατο, εἰς δουλείας τινὰς καὶ φόρους βαρεῖς ὁ ἵππος ὑπούργει, ἀχρῶ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει, τὸν ἵππον χαλινώσας ὁ δεσπότης, καὶ αὐτὸς καθοπλισθεὶς, ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων· ἔφη δὲ τῷ δεσπότῃ· „ἀπελθε μετὰ τῶν

πεζῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με με-
τεποίησας· καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππου θέλεις ἔχειν;“

179. Κάλαμοι καὶ Δρυῖς. (C. p. 85. B. 36.) *Charv. III 55* *10172*

Δρῦν ἄνεμος ἐκριζώσας ἐν ποταμῷ ἔρριψεν. Ἡ δὲ
φερομένη τοὺς καλάμους ἐρωτᾷ· „πῶς ὑμεῖς, ἀσθε-
νεῖς ὄντες καὶ λεπτοὶ, ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων οὐκ
ἐκριζοῦσθε;“ Οἱ δὲ εἶπον· „ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μά-
χεσθε καὶ ἀνθίστασθε, καὶ διὰ τοῦτο ἐκριζοῦσθε· ἡμεῖς
δὲ, παντὶ ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες, ἀβλαβεῖς διαμένομεν.“

Ἔστι οὐ δεῖ ἀνθίστασθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' ὑπο-
τάττεσθαι καὶ ὑπακούειν.

179^b. Ἄλλως. Κάλαμος καὶ Ἐλαία. (F. 59. C. 143 et p. 340.) *Carm. 149/1*

Διὰ καρτερίαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἰσχύν κάλαμος καὶ
ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὄνειδιζομένου ὑπὸ τῆς
ἐλαίας, ὡς ἀδύνατός ἐστι καὶ ῥαδίως ὑποκλίνεται πᾶσι
τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος οὐδὲν ἐφθέγγατο. Καὶ μικρὸν
ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμου ἰσχυροῦ γενομένου ὁ μὲν
κάλαμος σεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως
διεσώθη, ἡ δὲ ἐλαία ῥιζωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς
ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἤλεγξεν αὐτήν, ὅτι μα-
ταίως [καὶ μάτην] ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ἄλλως. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.
(S. 213. F. 180. C. p. 341.) *Waldis, I*
n° 100

Ἄλλως. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.
(S. 213. F. 180. C. p. 341.)

Τὰ δένδρα ποτὲ κατεασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων,
ὡς ἐώρων τοὺς καλάμους ἀσινεῖς διαμένοντας, ἐπυ-
νθάνοντο αὐτῶν, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ αὐτὰ μὲν, ἰσχυρὰ

καὶ ἐμβριθῆ ὄντα, οὕτως κατακλᾶται, οἱ δὲ, λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες, οὐδὲν πάσχουσι. Κάκεινοι ἔφασαν· „ὅτι ἡμεῖς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν εἴκομεν τῆ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ, πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιστῆναι πειρᾶσθε, καὶ διὰ τοῦτο κατεάσσεσθε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκειν τοῦ ἀντιτάσσεσθαι ἀσφαλέστερόν ἐστι.

Cam 136/7 Walden 5, 17 58
180. Κάμηλος. (S. 191. C. 118 et p. 324. F. 148.)

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευγον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνείδον αὐτῆς τὸ πρᾶγον, ἐθάβησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων ἡ συνήθεια μεγάλως καταπραῦνει.

Smith 168
181. Κάμηλος. (F. 353. C. 342 et p. 406. B. 40.)

Κάμηλος ποταμὸν διέβαινεν ὄξυ ῥέοντα. Ἀφοδέυσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθύς ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰδοῦσα διὰ τὸ ὄξυ τοῦ ῥεύματος, εἶπε· „τί τοῦτο; τὰ ἐξόπισθέν μου ἔμπροσθέν μου ὄρω διερχόμενα.“

Τῇ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἀρμόζει ὁ μῦθος.

182. Κάμηλος. (F. 354. C. 405. B. 80.)

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότητος ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· „ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμὶ ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.“

Ὁ λόγος ἀρμόδιος πρὸς ἄνδρα, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀπρέπειαν ἔχοντα.

183. Κάμηλος, Ἐλέφας καὶ Πίθηκος. (S. 217. C. 196. F. 280.)

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλευομένων βασιλέα ἐλέσθαι, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντες ἐφιλονεῖκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδείους εἶναι ἔφη, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ χοιρίδιον, ὃ δέδοικεν, ἡμῖν ἐπιτιθῆται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν μεγίστων πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν κωλύονται.

184. Κάμηλος καὶ Ζεὺς. (S. 116. C. 197. F. 152. 281.)

Κάμηλος, θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ τοῖς κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ ἠβουλήθη καὶ αὐτὴ τῶν ἴσων ἐφικέσθαι. Διὸ καὶ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία τούτου ἐδέετο, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνεύμῃ· καὶ ὁ Ζεὺς ἰγνακτῆσας κατ' αὐτῆς, εἶπε μὴ ἀρκοῖτο τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρων ἐπιθυμοῖ, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὠτων ἀφείλετο.

Οὕτω πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις ἐποφθαλμίζοντες λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στερούμενοι.

185. Κάνθαροι δύο. (S. 85. C. 198. F. 282.)

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο· τῇ δὲ τούτου κόπρῳ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου ὁ εἷς ἔλεγε πρὸς τὸν ἕτερον, ὡς ἄρα βούλοιο δὴ εἰς τὴν ἠπειρον διαπτάσθαι, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ ἢ τροφή ἱκανὴ ὑπάρχη, καὶ ὡς ἂν ἐκεῖσε ἐλθὼν τὸν χειμῶνα διαγένηται. Ἔλεγε δὲ ὅτι, εἰς πολλὴν εὖρη

τὴν νομὴν, καὶ αὐτῶ οἴσει. Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν πολλὴν μὲν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἔνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνος διελθόντος πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη· ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν καὶ εὐεκτοῦντα, ἠτιάσατο αὐτὸν, διότι προὔποσχόμενος οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπε· „μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου· ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρις ἐστιάσεως μόνον παρέχονται, περαιτέρω δὲ οὐδὲν τοὺς φίλους ὠφελοῦσιν.

Adagial. Erasmus
Cam 425

186. Καρκίνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 95. F. 247. S. 115.)

Καρκίνος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἠβουλήθη γενέσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία καταλείποντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

Walden, I n° 88

187. Καρκίνος καὶ Μήτηρ. (C. 295. F. 205. B. 109.)

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον· „τί δὴ λοξὴν, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὀρθὴν ἵέναι προσῆκον;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· „ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι.“ Τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥᾶον παραινεῖν ἢ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

Cam 3701

188. Καρύα. (C. 199. F. 283.)

Καρύα τις ἐν ὁδῶ ἱσταμένη καρπὸν ἔφερε πολύν. Οἱ δὲ παροδῖται λίθοις καὶ βάλκλοις κατέκλων διὰ τὰ

κάρυα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη· „ὦ ἀθλία ἐγὼ, ὅτι, οὓς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

189. Κάστωρ. (C. 33. F. 226. S. 117.)

Ὁ κάστωρ ζῷόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν, ἐπειδὴν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμῶν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

190. Κεραμεύς, Ὄνος καὶ Ὀνηλάτης. (C. 338. F. 409.)

Κεραμεύς τις ἐπλαττε πολλὰς ὄρνεις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὄνος δὲ παριῶν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτριψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσειν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντώντων, τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν „ὄνου παρακύψεως.“

191. Κηπωρός. (S. 118.)

Κηπωρῶ τις ἐπιστὰς ἀρδεύοντι λάχανα ἐπυρθάνετο αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν ἄγρια τῶν λαχάνων εὐθαλῆ τέ ἐστι καὶ στερεὰ, τὰ δὲ ἡμερα λεπτὰ καὶ μεμαρασμένα· κακεῖνος ἔφη· „ἡ γῆ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν δὲ μητρυνιά ἐστι.“

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οὐχ ὁμοίως τρέφονται οἱ ὑπὸ μητροιᾶς τρεφόμενοι τοῖς μητέρας ἔχουσι.

191^b. Ἄλλως. Ἀνήρ καὶ Κηπουρός. (C. 380. F. 341.)

Ἀνὴρ τις κηπουρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδεΐαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ, μήτε φυτευόμενα μήτε ἐργαζόμενα, ὥραϊα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται;“ Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, „ὡς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνη τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, τὰ δὲ ἡμεῖρα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείττων ἢ τῶν μητέρων ἀνατροφὴ πέφυκε τῆς τῶν μητροιῶν ἐπιμελείας.

192. Κηπωρὸς καὶ Κύων. (C. 67. F. 229. S. 119.)

Cam 116

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀναγαγεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιῶν „δίκαια“ φησὶ „πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

193. Κιθαρωδός. (S. 120. C. 96. F. 248.)

Cam 125f.

Κιθαρωδὸς ἄμουσος ἐν κεκονιαμένῳ οἴκῳ συνεχῶς ἄδων, ἀντηχούσης [δὲ] αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥστε αὐτὸν νομίσαι εὐφωνον εἶναι σφόδρα, καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ ἔγνω δεῖν καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ σκηνήν, καὶ πάνυ κακῶς ἄδων λίθοις βαλλόμενος ἐξηλάθη.

Οὕτω καὶ τῶν ρητόρων ἐνιοὶ ἐν σχολαῖς εἶναι τινες

δοκοῦντες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοι εὐρίσκονται.

194. Κίχλα. (S. 87. C. 200 et p. 369. F. 73.)

Ἐν τινι μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἴξευτῆς δὲ παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν ἰξεύσας συνέλαβε· καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔφη· „δειλαία εἰμὶ, ἣτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα ζωῆς στερίσκομαι.“

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα ἄσωτον, δι' ἠδυπάθειαν ἀπολωλεκότα ἑαυτόν.

195. Κλέπται καὶ Ἀλεκτροῦν. (C. 97. F. 249. S. 121.) *Cam 126*

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὔρον, ὅτι μὴ ἀλεκτροῦνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοῦς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν· „ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

196. Κλέπτης καὶ Πανδοχεύς. (F. 423. C. 425.) *Smithell 71 Smellie 5*

Κλέπτης κατέλυσεν ἐν τινι πανδοχείῳ· διέμενε δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι. Ὡς δὲ οὐκ ἐδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὠραῖον καὶ καινὸν (ἦν γὰρ ἑορτῆ), καὶ καθεζόμενον πρὸ τῆς πύλης τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ, ἐπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκάθισεν πλησίον τοῦ πανδοχέως, καὶ ἤρξατο διηγεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Καὶ διηγούμενοι ὦρα ἱκανῆ, ἐχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ χασμᾶσθαι ὠρυᾶτο

ὥσπερ λύκος. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φησι πρὸς αὐτόν· „τί οὕτως ποιεῖς;“ Καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· „νῦν ἀναγ-
 γελῶ σοι· ἀλλὰ δέομαί σου, ἵνα φυλάξης τὰ ἱμάτιά μου· ἐνταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ, κύριέ μου, οὐκ οἶδα, πόθεν μοι ἐπέροχεται τὸ χασμᾶσθαι οὕτως, ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν, οὐ γινώσκω· ὅταν οὖν χασμηθῶ τρεῖς βολὰς, γίνομαι λύκος ἐσθίων ἀνθρώπους.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχασμήσατο ἐκ δευτέ-
 ρου, καὶ πάλιν ὠρυᾶτο, καθάπερ καὶ τὸ πρῶτον. Ἀκού-
 σας οὖν ταῦτα ὁ πανδοχεὺς καὶ πιστεύσας τῷ κλέπτῃ ἐφοβήθη, καὶ ἀναστὰς ἠβούλετο φυγεῖν· ὁ δὲ κλέπτης δραξάμενος αὐτὸν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλει αὐτὸν λέ-
 γων· „ἀνάμεινον, κύριέ μου, καὶ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μου, ἵνα μὴ ἀπολέσω αὐτά.“ καὶ παρακαλῶν αὐτὸν, ἀνοιξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἤρξατο χασμᾶσθαι ἐκ τρίτου. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φοβηθεὶς, μήπως φάγη αὐτὸν, κατέλιπε τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, καὶ εἰσελθὼν δρομαῖος εἰς τὸ πανδο-
 χεῖον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ ἐνδότερον. Καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω πανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες.

197. Κοιλία καὶ Πόδες. (S. 129. C. 202. F. 286.)

Waldia, I n° 40

Chapman III 34

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι προέχουσι τῇ ἰσχύϊ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· „ὦ οὔτοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ τροφήν προσλάβωμαι, οὐδ' ὑμεῖς βαστάζειν δυνήσεσθε.“

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων ἀδύνατοί εἰσιν οἱ στρατιῶται, ἂν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσι.

198. Κόκκυξ καὶ Ὄρνιθες.

(C. 316. F. 387. ex Plut. v. Arati c. 30.)

Cam 390-546
Dinkelhardt III

Τῷ κόκκυγι φησιν Αἰσωπος ἐρωτῶντι τοὺς λεπτοὺς

ὄρνιθας, ὅτι φευγοιεν αὐτὸν, εἰπεῖν ἐκείνους, ὡς ἔσται ποτὲ ἰέραξ.

199. Κολοῖος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 125. C. 201. F. 284.)

Κολοῖος λιμώττων ἐπὶ τινος σνκῆς ἐκάθισεν· εὐ-
ρων δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπείρους, προσέμενεν
ἕως σῦκα γένωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγ-
χρονίζοντα καὶ τὴν αἰτίαν παρ' αὐτοῦ μαθοῦσα, ἔφη·
„ἀλλὰ πεπλάνησαι, ᾧ οὔτος, ἐλπίδι προσέχων, ἥτις
βουκολεῖν μὲν οἶδε, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.“

[Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.]

200. Κολοῖος καὶ Γλαύξ. (C. p. 117. F. 217. B. 72.)

Chariton II 62 *Bridgman*
Κάλλους ἦν ἀγῶν, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι *21 orff*
πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος. *353*
Ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν
φαῦλα τῶν πτερωῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαι-
δρύνοντες. Κολοῖος δὲ, οὐδὲν εὐπροεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς
φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέ-
θηκε κόσμον. Γλαύξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς
ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττει ἀνέπει-
θεν. Ἀφαιρεθεῖς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοῖος γυμνὸς
εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Κόσμος ἐπέισακτος αἰσχύνῃ τοῖς ἔχουσι.

200^b. Ἄλλως. Κολοῖος καὶ Ὀρνεις. *Walden I 29*
(C. 188 et p. 367. F. 78. S. 101.)

Ζεὺς, βουλόμενος βασιλέα καταστήσαι ορνέων,
προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ἣ παραγενήσονται πάν-
τες πρὸς αὐτὸν, ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων κατα-
στήσῃ ἐπ' αὐτοὺς βασιλέα. Τὰ δὲ παραγενόμενα ἐπὶ
τινα ποταμὸν ἀπενίζοντο. Κολοῖος δὲ, σννιῶν ἑαυτῷ
περικειμένην δυσμορφίαν, ἀπελθὼν καὶ τὰ ἀποπίπτοντα

τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκέ τε καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου εὐειδέστερον πάντων γενέσθαι. Ἐπέστη οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοιοὺ βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα ἕκαστον τὸ οἰκεῖον πτερόν ἀφείλετο ἐξ αὐτοῦ· καὶ ὁ κολοιοὺς ἦν πάλιν κολοιός.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ οἱ χρεωφειλέται καὶ ἐπικτητήτους προσκτώμενοι πλούτους, μέχρις ἂν κατέχωσι τὰ ἀλλότρια, δοκοῦσιν εἶναι τινες· ἐπειδὴν δὲ αὐτὰ ἀπαιτηθῶσιν, ὅποιοι ἦσαν πρότερον γινώσκονται.

201. Κολοιος καὶ Κόρακες. (S. 122. C. 101. F. 285.)

Walden 147

Κολοιοὺς, τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων κολοιωῶν διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἠξίου συνδιαιτᾶσθαι. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τό τε εἶδος καὶ τὴν φωνὴν παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὃς ἀπελαθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἦκε πάλιν εἰς τοὺς κολοιούς· οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει οὐ προσεδέξαντο αὐτόν· οὕτω τε συνέβη αὐτῷ τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης στέρηθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰς πατρίδας ἀπολιμπάνοντες καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν προκρίνοντες οὔτε ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἀποστρέφονται.

Walden 147

201^b. Ἄλλως. Κολοιοὺς καὶ Περιστεραί.
(C. 101. F. 253. S. 128.)

Cam 128.

Κολοιοὺς ἐν τινι περιστερεῶνι περιστερᾶς ἰδὼν καλῶς τρεφομένης, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἠσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο·

ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουςαι. Καὶ ὃς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολιοὺς πάλιν. Κάκεινοι διὰ τὸ χρωῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

202. Κολιοὺς φυγᾶς. (S. 130. C. 102. F. 254.) *Cam. 128/2*

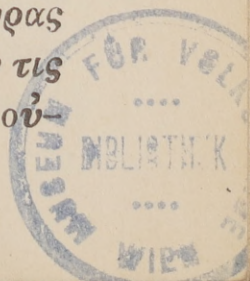
Κολιόν τις συλλαβῶν καὶ δήσας τὸν αὐτοῦ πόδα λίνῳ, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἔδωκεν. Ὁ δὲ οὐχ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἦκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀναπτῆναι μὴ δυνατόμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔγωγε δείλαιος, ὅστις τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων δουλείαν μὴ ὑπομείνας ἔλαθον ἑμαυτὸν καὶ σωτηρίας στερήσας.“

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν ἐπ' ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετρίων ἑαυτοὺς κινδύνων ῥύσασθαι βουλόμενοι ἔλαθον εἰς μείζονα δεινὰ πεσόντες.

203. Κομπαστής. (C. 14 et p. 287. F. 30.) *Briehmann*

Ἄνθρωπος ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκένοι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ρόδῳ πεπηδηκένοι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἶη πηδῆσαι. Πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη· „ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, οὐ-

Handm. 30

δὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆ-
δημα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τοῦ πράγ-
ματος ἀπόδειξις ἤ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

203^b. Ἄλλως. Πένταθλος κομπαστής. (S. 33.)

Ἄνθρωποι πένταθλος ἐπ' ἀνανδρία ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν
πολιτῶν ὄνειδιζόμενοι, ἀποδημήσας ποτὲ καὶ μετὰ χρό-
νον ἐπανελθὼν, ἀλαζονευόμενος ἔλεγεν, ὡς πολλὰ
[μὲν] καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Ῥόδῳ
τοιοῦτον ἤλατο πῆδημα, ὡς μηδένα τῶν Ὀλυμπιονικῶν
ἐφικέσθαι· καὶ τούτου μάρτυρας ἔφη παρῆξέσθαι τοὺς
παρατετυχηκότας ἄνδρας, ἂν ἄρα ποτὲ ἐπιδημήσωσι.
Τῶν δὲ παρόντων τις ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ'
ὦ φίλε, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύ-
ρων· αὕτη γὰρ Ῥόδος καὶ πῆδημα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ὡς πρόχειρος ἢ δι' ἔργων
πεῖρα, περὶ τούτων πᾶς λόγος περιττός ἐστι.

204. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 123. C. 204. B. 77.)

Κόραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν·
ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτόν καὶ βουλομένη τοῦ κρέως
περιγενέσθαι, σταῖσα ἐπήνει αὐτόν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ
καλόν, λέγουσα καὶ, ὡς πρέπει αὐτῷ μάλιστα τῶν ὀρ-
νέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φω-
νὴν εἶχεν. Ὁ δὲ παραστῆσαι αὐτῇ βουλόμενος, ὅτι καὶ
φωνὴν ἔχει, βαλὼν τὸ κρέας μεγάλως ἐκεκράγει· ἐκείνη
δὲ προσδραμοῦσα καὶ τὸ κρέας ἀρπάσασα ἔφη· „ὦ κό-
ραξ, ἔχεις τὰ πάντα· νοῦν μόνον κτῆσαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀνόητον ὁ λόγος εὐκαιρός.

204^b. Ἄλλως. (C. 204. F. 216.)

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ

φέρων ἐκάθητο. Ἴδοῦσα δὲ ἀλώπηξ ἀπάτη περιενόσκει τὸν κόρακα· „τί ταῦτα;“ λέγουσα· „μετριότητι μὲν, ὦ κόραξ, διενήνοχας σώματος, χροιάν δὲ φέρεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονία προσήκουσαν· εἰ δὲ καὶ φωνὴ παρῆν, ἄπασαν ἂν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν.“ Ταῦτα δὲ εἶπε πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξις τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ θηράματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα „φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ,“ εἶπεν „προσῆν, ὃ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.“

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποστήσει τὴν βλάβην.

205. Κόραξ καὶ Ἐρμῆς. (C. 205. F. 287.)

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ἠΰξαστο τῷ Ἀπόλλωνι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν. Σωθεὶς δ' ἐκ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ ὑφ' ἐτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφείδεν τὸν Ἀπόλλωνα, τῷ Ἐρμῆ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ὦ κάκιστε, πῶς σοι πιστεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;“

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενόμενοι, ἐν περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἔξουσι βοήθειαν.

206. Κόραξ καὶ Κύννος. (C. 305. F. 222.)

Ἐωρακῶς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐξήλου τοῦ χρώματος. Οἴηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπῶν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. Καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων οὐκ ἤμειβε, τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἢ δίαιτα.

207. Κόραξ καὶ Ὄφις. (S. 127. C. 100. F. 252.) *Cam 127/2*

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν ὡς ἐθεάσατο ὄφιν ἐν τινι εὐηλίῳ τόπῳ κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἤρπασε.

Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε δείλαιος, ὅτι τοιοῦτον ἔρμαιον εὔρον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν πρὸς ἄνδρα, ὃς διὰ θησαυροῦ εὔρεσιν καὶ περὶ σωτηρίας ἐκινδύνευσε.

207^b. Ἄλλως. Ἰκτίνος καὶ Ὀφιοῦ. (F. 352. C. 404.)

Ἰκτίνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ δακῶν τοῦτον [αὐθις] εὐθὺς ἐκτεινεν. Ὁ δ' ὄφιοις ἀνεβόα· „ἵνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε τοὺς μηδὲν ὄλως ἠδικηκότας βλάπτειν ἐβούλου καὶ θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι πράξαι.“

Ὅτι πλεονεξία τις προσέχων καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδικῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπесῶν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκτίσει ἢ πρότερον πεποίηκε κακά.

Cam 143/1
Waldin, Tr 15

208. Κόραξ νοσῶν. (C. 132 et p. 334. F. 87. B. 78.)

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ· „εὔχου τοῖς θεοῖς καὶ μὴ θρήνηι.“ Ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη· „τίς σε, τέκνον, τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνοσ γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦγε οὐκ ἐκλάπη;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιν.

Cambrinus 107

209. Κορυδαλλός. (C. 55. F. 228.)

Κορυδαλλός, εἰς πάγην ἁλοῦς, θρηνηῶν ἔλεγεν· „οἴμοι τῷ ταλαιπῶρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινός, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξεν.“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

210. Κορυδαλλὸς καὶ Γεωργός. (F. 379. C. 421. B. 88.)

Κορυδαλλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,
ὃς παῖδας εἶχε ληίου κόμη θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων,
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· „νῦν ὦρη
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἴν' ἀμήσω.“
καὶ τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουσεν αὐτοῦ τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν· „οὔπω καιρός ἐστὶ νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὡς δ' αὖθις ἐλθὼν ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον πέμψειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις οὕτως·
„νῦν ἐστὶν ὦρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοῦ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐμπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων,
ὄση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρρόντας ταῖς
τῶν φίλων συνδρομαῖς.

211. Κορυδὸς θάπτων τὸν πατέρα.
(C. 388. ex Aristoph. Avibus v. 471 sqq.)

Ἀμαθῆς γὰρ ἔφυς κοῦ πολυπράγμων, οὐδ' Αἰσωποὶ
πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γε-
νέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρα' αὐτῆς ἀπο-
θνήσκειν·

Walden, II, n° 4

Chm 379

Finia Not 298 p n° 415 a Epitombidiosi Frankfurt

Finia, 415 (imp. Anon. v. 100)

Dilkhardt, IV 273

273, 101/

γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκειῖσθαι πεμπταῖον· τῆ
δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατο-
ρούξαι.

Cam 126f.

212. Κορώνη καὶ Κόραξ. (S. 124. C. 98. F. 250.)

Κορώνη, φθονήσασα κόρακι ἐπὶ τῷ διὰ οἰωνῶν
μαντεύεσθαι ἀνθρώποις καὶ τὸ μέλλον προφαίνειν καὶ
διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῶν μαρτυρεῖσθαι, ἠβουλήθη τῶν
αὐτῶν ἐφικέσθαι. Καὶ δὴ θεασαμένη τινὰς ὀδοιπόρους
παριόντας, ἤκεν ἐπὶ τι δένδρον καὶ στᾶσα μεγάλως
ἐκεκράγει· τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων καὶ
καταπλαγέντων, εἷς τις ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ἀπίω-
μεν, ὧ φίλοι· κορώνη γάρ ἐστιν, ἣτις κεκραγυῖα οἰω-
νὸν οὐκ ἔχει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀνθα-
μιλλῶμενοι πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα
ὀφλισκάνουσι.

Cam 127

213. Κορώνη καὶ Κύων. (C. 99. F. 251. S. 126.)

Κορώνη, Ἀθηνᾶ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἐστίασιν ἐκά-
λει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· „τί μάτην τὰς θυσίας ἀνα-
λίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν συν-
τρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν.“ Καὶ ἡ
κορώνη πρὸς αὐτόν· „διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα
διαλλαγῇ μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς
εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

214. Κοχλίας. (C. 78. F. 236. S. 54.)

Cam 116

Γεωργοῦ παῖς ὄπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτῶν
τροξόντων, ἔφη· „ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν
ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

215. Κύκνος. (C. 74. F. 200.)

Cam 114

Ἀνὴρ εὐπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι· τὸν μὲν γὰρ ῥόδῃς, τὸν δὲ τραπέξης ἔνεκεν. Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἔτρεφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκάτερον. Ὁ δὲ κύκνος, ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ἄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον· καὶ τῇ μὲν ῥόδῃ μνηύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευταίην διαφεύγει τῷ μέλει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

216. Κύκνος. (C. 206. F. 288.)

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ἄδειν. Καὶ δὴ τις περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκούσας, ὅτι εὐμελέστατον ζῶον, ἠγόρασε. Καὶ ἔχων ποτὲ σύνδειπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἄσαι παρὰ τὸν πότον. Τοῦ δὲ τότε μὲν ἠσυχάσαντος, ὕστερον δὲ ποτε, ὡς ἐνόησεν, ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελλε, θρηνοῦντος αὐτὸν, ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ἄδεις, ἐὰν μὴ ἀποθνήσκῃς, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔθυον.“

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἐκουσίως ποιεῖν, ἄκοντες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

217. Κύνες δύο. (S. 93. C. 92.)

Cam 123/ 26 n 18

Ἐχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ οἰκουρὸν ἐποίησε. Καὶ δὴ, εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἐξιὼν πρὸς ἄγρην συνελάμβανε τι, ἐκ τούτου μέρος καὶ τῷ ἐτέρῳ παρέβαλλεν. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, καὶ τὸν ἕτερον ὄνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν

ἐξιῶν διόλου μοχθεῖ, ὁ δὲ οὐδὲν ποιῶν τοῖς ἑαυτοῦ πό-
νοις ἐντροφαῖ, ἐκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ
μέμφου, τὸν δεσπότην δὲ, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν,
ἀλλ' ἄλλοτρίους πόνους ἐσθίειν.“

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οἱ ῥάθυμοι οὐ μεμπτέοι εἴ-
σιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγῃσιν.

218. Κύνες λιμώττουσαι. (S. 134. C. 207. F. 289.)

Cam 389 Κύνες λιμώττουσαι, ὡς ἐθλεύσαντο ἐν τινι ποταμῷ
θύρσας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι,
συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, εἶθ' οὐ-
τως ἐπὶ τὰς θύρσας παραγέωνται. Συνέβη δ' αὐτὰς
πινούσας διαρῥαγῆναι πρὶν ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἐλπίδα κέρδους
ἐπισφαλεῖς μόχθους ὑφιστάμενοι φθάνουσι πρότερον
καταναλισκόμενοι ἢ ὧν βούλονται περιγενόμενοι.

219. Κύνες καὶ Ἀλώπηξ. (C. 376. F. 336.)

Charrin III 34 Λέοντος δορὰν κύνες εὐρόντες, διεσπάραττον ταύ-
την. Τούτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· „εἰ οὗτος ὁ λέων
τοῖς ζῶσι συνην, εἶδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυρο-
τέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας,
ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

220. Κυνηγὸς καὶ Ἀλιεύς. (B. 61.)

Ἦει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ἦει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καὶ πως συνηβόλησαν οἱ δὺ' ἀλλήλοις·
χῶ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἀλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέτιζεν ἀγρείην,
ἅ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἠμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἠδίω.

ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· „ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἅ πρὶν εἶχε ζητήσῃ.“

Ἔστι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἠδέος μικρὸν τι
ἀπολαύσας, εὐθύς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

221. Κυνόδηκτος. (C. 25 et p. 293. F. 55. S. 64.)

Babrius, 7. 211
Campanianus, 87
Walden, III
Nevelet, 1109
Lessing,
Fabeln, II, 20
Δηχθεῖς τις ὑπὸ κυνὸς τὸν ἰασόμενον περιήει ζη-
τῶν. Ἐντυχῶν δέ τις αὐτῷ καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, „ὦ οὐ-
τος“ εἶπεν, „εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ
τούτῳ τὸ αἶμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ
φαγεῖν ἐπίδος.“ Κἀκεῖνος γελάσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τοῦτο
ποιήσω, δεήσει με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν
δηχθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ
εὐεργετούμενοι μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

222. Κυνὸς οἰκία.

(C. 317. F. 388. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Cam 274
Κύων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος καὶ συσπει-
ρώμενος διὰ τὸ ῥιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖτο. Θέ-
ρους δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, ἐφαίνετο μέ-
γας ἑαυτῷ, καὶ οὔτε ἀναγκαῖον ἠγείτο οὔτε μικρὸν
ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

223. Κύων. (C. 208. F. 290.)

Ἦρά τις κύων καταπίνειν εἰδισμένος, ἰδὼν τινα
κόχλον, χάνας τὸ στόμα αὐτοῦ, μεγίστη συνολκῆ κατα-
πέπωκε τοῦτον, οἰηθεὶς ὡὸν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ
σπλάγχνα καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε· „δίκαια ἔγωγε πέ-
πονθα, εἶγε πάντα τὰ περιφερῆ ὡὰ πεπίστευκα.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἀδικάστως προᾶγμα

προσιόντες λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπείροντες ἀτόποις.

Comp. 93 *Walden, I 92* 224. Κύων. (C. 210. F. 291. B. 104.)

Λάθρα κύων ἔδακνε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὗτος δὲ, τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἤλαζονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάζῃ; οὐ δι' ἀρετὴν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.“

Ἵτι οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοξοι τρόποι πρόδηλοί εἰσι δηλοῦντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

225. Κύων καὶ Ἀλεκτροῦν. (C. 36 et p. 297. F. 88.)

Walden, II 92 *Harvard, 70* *Chapman II 78*
Comp. 93 Κύων καὶ ἀλεκτροῦν, ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ᾧδευον. Ἐσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτροῦν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευθεν ἀναβάς, ὁ δὲ κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου, κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτροῦνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου· ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπᾶσασθαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσει, ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοιξάντος κατελθεῖν, κάκεινης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπᾶραξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

226. Κύων καὶ Ἀλώπηξ. (S. 131. C. 211. F. 292.)

Κύων θηρευτικὸς, λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν· ὡς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκεῖνος ἐβρουχήσατο, φοβηθεὶς εἰς

τούπίσω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἔφη·
„ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὐ οὐδὲ τὸν βρου-
χηθμὸν ὑπέμεινας;“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ’ ἀνδρῶν αὐθαδεῖα συνόν-
των, οἳ κατὰ πολὺ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχει-
ροῦντες, ὅταν ἐκεῖνοι ἀντιστῶσιν, εὐθέως ἀναχαιτί-
ζονται.

227. Κύων καὶ Δεσπότης. (B. 110.)

Μέλλων ὀδεύειν τῆς κυνός τις ἐστῶσης
εἶπεν· „τί χάσκεις; πάνθ’ ἔτοιμά σοι ποίει·
μετ’ ἐμοῦ γὰρ ἦξεις.“ ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι· „πάντ’ ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις.“

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκευάστου, τὸν ἐν ἐτοιμασίᾳ
ὄντα περὶ συνοδοιπορίας κατεπεύγοντα, ὁ λόγος εὐ-
καιρος.

228. Κύων καὶ Ἴππος [ἢ Κύων ἐν φάτνῃ].

(C. 334. F. 404. ex Luc. adv. Indoctum c. 30.) *Walden, I n° 64*

Κύων τις, ἐν φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτὴ τῶν
κριθῶν ἤσθιεν, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπ-
έτρεπεν.

229. Κύων καὶ Λαγῶς. (C. 354. p. 229. B. 87.)

Chariton II 34
Κύων λαγῶν διώξας ἐκράτησε· καὶ ποτὲ μὲν
ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἐφίλει. Καὶ ὁ
λαγῶς εἶπεν· „εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ
ἐχθρὸς, τί σαίνεις οὐραν;“

229^b. Ἄλλως. (S. 135. C. 354. F. 346.)

Κύων θηρευτικὸς λαβῶν ποτε λαγῶν, τοῦτον πῆ
μὲν ἔδακνε, πῆ δ’ αὐτοῦ τὰ χεῖλη περιέλειχεν· ὁ δ’
ἀπαυδήσας ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’, ὦ οὔτος, παῦσαι

με δάκνων ἢ καταφιλαῖ, ἵνα γινῶ, πότερον ἐχθρὸς ἢ φίλος μου καθέστηκας.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον ὁ λόγος εὐκαιρος.

230. Κύων καὶ Λύκαινα. (C. 381. F. 342.)

Λύκαινα III 36
Κύων, καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρουάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῆτι καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, καὶ ἐδόκει φεύγειν τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς οὖν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα· „οὐ σὲ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότη καταδρομῆν.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἐτέρων γενναιότητι.

231. Κύων καὶ Λύκος. (C. 35 et p. 296. F. 86. S. 133.)

Cambr. 92. Walden, III, 63. Haendel, 131. Chantre III. 60
Κύων πρὸ ἐπαύλεως τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος καὶ βροῶμα μέλλοντος θύσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. „Νῦν μὲν γὰρ“ φησὶ „λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότη ποιήσειν γάμους, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγῶν πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βροῶμα γενήσομαι.“ Ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε· μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ κύων· „ἀλλ', ὦ λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

232. Κύων καὶ Μάγειρος. (C. 34. F. 227.)

Cambr. 91. Walden, I, 47
Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου καρδίαν ἀρπάσας, ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγει-

ρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· „ὦ οὔτος, ἴσθι ὡς, ὅπουπερ ἂν ᾦς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται. *Brückmann. 210ff 353*

233. Κύων κρέας φέρουσα.

(S. 132. C. 209. F. 219 et 339. B. 79.)

Chaviron III 37 Fucid-Boschard. 437 Waldis, I, 204

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε· θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαβεν ἑτέραν κύνα εἶναι, μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον ὠρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δ' αὐτῇ ἀμφοτέρων στέρηθῆναι, τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένη, διότι μηδὲ ᾦν, τοῦ δ', ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παρεσύρη.

Πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

234. Κώνωψ καὶ Λέων. (C. 146. F. 259.)

Nov 149 24/149 Cam 150 Grimm's Belle II 438

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· „οὔτε φοβοῦμαι σε, οὔτε δυνατώτερός μου εἶ· εἰ δὲ μὴ, τίς σοὶ ἐστὶν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.“ Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ, νικήσας τὸν λέοντα καὶ σαλπίσας καὶ ἐπινίκιον ἄσας, ἀπέπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῶ ἐμπλακείς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

235. Κώνωψ καὶ Ταῦρος. (S. 136. C. 213. F. 294. B. 84.)

Waldes III n° 84

Charvren, III, 30.

Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι ταύρου, καὶ πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν, ἐπυνθάνετο τοῦ ταύρου, εἰ ἤδη βούλεται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ’ οὔτε ὅτε ἤλθες, ἔγνω, οὔτε ἂν ἀπέλθης, γνώσομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χροῖσταιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ἀδύνατον, ὃς οὔτε παρῶν οὔτε ἀπῶν ἐπιβλαβῆς ἢ ὠφέλιμος ἐστὶ.

236. Λαγωοὶ καὶ Ἀλώπεκες. (S. 160. C. 107 et p. 319. F. 108.)

Cam 130f.

Λαγωοὶ ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας· αἱ δ’ ἔφασαν· „ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν, τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείττοσι σὺν τῷ διαμαρτεῖν καὶ καταπαίζονται.

237. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

(S. 137. F. 89. C. 57 et p. 310. B. 25.)

Waldes, I 23

Cam. 104f.

Deinhardt, 197f.

Λαγωοὶ καταγρόντες ἑαυτῶν δειλίαν ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακρημνίσαι. Παραγενομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τινα κρημνὸν, ᾧ λίμνη ἐπέκειτο, ἐνταῦθα βάτραχοι ἀκούσαντες τῆς ποδοσοφίας ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθρη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἷς δὲ τις τῶν λαγωῶν θεασάμενος αὐτοὺς ἔφη πρὸς τοὺς ἐτέρους· „ἀλλὰ μηκέτι ἑαυτοὺς κατακρημνίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ εὗρονται καὶ ἡμῶν δειλότερα ζῶα.“

Οὕτω καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων δυστυχίαι τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμύθιον γίνονται.

237^b. Ἄλλως. (C. 57 et p. 310. F. 150.)

Οἱ λαγωοὶ ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶη καὶ δειλίας

πλέως· καὶ γὰρ [καὶ] ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν καὶ ἀε-
τῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται· βέλτιον οὖν εἶ-
ναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν
κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταύτῃ εἰς τινα λίμνην,
ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν
δὲ καθημέων κύκλω τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ
δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθύς εἰς ταύτην εἰσπηδη-
σάντων, τῶν λαγωῶν τις, ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν
τῶν ἄλλων, ἔφη· „στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς
αὐτοὺς διαπράξῃσθε· ἦδη, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερόν
ἔστι ζῶα δειλότερα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες ἐξ ἑτέρων,
χείρονα πασχόντων, παραμυθοῦνται. *Bridgman, 21 Oct. 1853*

238. Λαγῶς καὶ Κύων. (B. 69.)

Θάμνου λαγῶν λασιόπουν ἀναστήσας
κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καὶ τις αἰπόλος σκώπτων
„ὁ πηλίκος σου“ φησὶν „εὐρέθη θάσσω.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἄλλως ἄλλον ἀρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλως δ' αὐτὸν ἐκ κακοῦ σώζων.“

239. Λάρος καὶ Ἴκτινος. (C. 214 et p. 371. F. 112.)

Λάρος ἰχθὺν καταπιῶν, καὶ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ
διάρραγέντος, ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἔκειτο νεκρός. Ἴκτινος δὲ
αὐτὸν θεασάμενος ἔφη· „ἄξια σὺ πέπονθας, ὅτι πτη-
νὸς γεννηθεὶς ἐπὶ θαλάσσης τὴν δίαιταν ἐποιοῦ.“

Οὕτως οἱ τὰ οἰκειὰ ἐπιτηδεύματα λείποντες καὶ τοῖς
μὴ προσήκουσιν ἐπιβάλλοντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

240. Λέαινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 215. F. 106. S. 158.) *Walden. III 66*

Λέαινα, ὄνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τῷ διὰ

παντὸς τοῦ χρόνου ἓνα τίκτειν, „ἓνα,“ ἔφη „ἀλλὰ λέοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ.

240^b. Ἄλλως. Λέαινα. (F. 189. C. p. 372.)

Στάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθει. Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες· „εἶπέ καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκτεις;“ Ἡ δὲ γελαῖσα πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει· „σκύμνον μὲν ἓνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείσσων εἰς ῥώμῃ σώματος καὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

241. Λέοντες καὶ Λαγωοί.

(C. 347. ex Aristot. Polit. III, c. 13.)

*Compendium, 264
Walden, II n° 96*

Δημηγοροῦντων τῶν δασυπόδων καὶ τὸ ἴσον ἀξιούντων πάντα ἔχειν, οἱ λέοντες ἔφασαν· „οἱ λόγοι ὑμῶν, ὧ δασύποδες, ὀνύχων τε καὶ ὀδόντων, οἷων ἡμεῖς ἔχομεν, δέονται.“

242. Λέοντος βασιλεία. (C. 363. B. 102.)

Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης οὐδὲ ὤμους οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρᾶος καὶ δίκαιος, ὥσπερ ἄνθρωπος. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων, δοῦναι δίκας καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα, λύκος μὲν προβάτῳ, πάρδαλις δὲ αἰγάτῳ, ἐλάφῳ δὲ τίγρις, κύων δὲ λαγῳ. Ὁ πτωχὸς δὲ ἔφη· „ἠνυχομένη ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίοις φοβερὰ τὰ εὐτελεῖ φανῶσιν.“

243. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.

Walden, II n° 12/11

(C. 358 et p. 408. F. 356. ex B. 95.)

Chap. III 63

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι· τῇ προσφιλεῖ δὲ

ἀλώπειν, ἢ προσωμίλει, εἶπεν· „εἰ θέλεις ὑγιᾶναί με καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμὸν οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις ἔξαπατήσασα, ἄγε εἰς (τὰς) ἐμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας.“ Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα εὗρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα ἔφη· „Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μὴνῦσαι· οἶδας, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν λέων γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλευέτο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μετ’ αὐτὸν βασιλεύσει. Ἔφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νοσηρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών· ἡ ἔλαφος ἀξιωτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, καὶ τὸ κέρασ αὐτῆς ὄφεισι φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν. Τί μοι ἔσται, πρώτη σοι εἰπούση; Ἄλλ’ εὖξαι μοι σπενδούση, μὴ πάλαι με ζητήση· χρήξει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούση, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ.“ Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γιννώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ λέων δ’ ἐφορμήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ, τὰ ὦτα μόνον τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ταχέως ἔσπενδεν ἐν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν· ὁ δὲ λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι, καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπε· „χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάττεις ἐμοὶ πρᾶγμα, ἀλλ’ ὅμως ὑπουργήσω σοι.“ Καὶ δὴ ὡς ἰχνευτῆς κύων ἐπηκολούθει, πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δ’ ἐπηρώτα, εἰ εἶδεν ἔλαφον ἡμαγμένην. Οἱ δ’ ἔδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ. Εὗρε δὲ αὐτὴν ἀναψυχομένην, καὶ ἔστη ἀναιδῶς.

Ἡ δ' ἔλαφος χολωθεῖσα καὶ φρίξασα τὴν χαίτην εἶπεν·
 „ὦ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλη-
 σιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. Ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς
 ἀπείρους, ἄλλους ποίει βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε.“ Ἡ δὲ εἶ-
 πεν· „οὕτως ἄνανδρος εἶ καὶ δειλή; οὕτως ἡμᾶς τοὺς
 φίλους ὑποπτεύεις; ὁ μὲν λέων, τοῦ ὠτὸς κρατήσας,
 ἤμελλε συμβουλεύειν καὶ ἐντολὰς σοι δοῦναι περὶ τῆς
 τηλικαύτης βασιλείας, ὡς ἀποθνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ
 κνίσμα χειρὸς ἄρρώστου ὑπέστῃς. Καὶ νῦν ὑπὲρ σέ
 πλεῖον ἐκεῖνος θυμοῦται, καὶ βασιλέα τὸν λύκον θέλει
 ποιῆσαι· οἴμοι πονηρὸν δεσπότην! Ἄλλ' ἐλθὲ καὶ μη-
 δὲν πτοηθῆς, καὶ γενοῦ ὡς πρόβατον. Ὀμνυμι γάρ σοι
 εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μηδὲν κακὸν παθεῖν
 παρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνῃ σοι δουλεύσω.“ Οὕτως
 ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ
 δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε,
 πάντα τὰ ὄσῃα καὶ μυελοὺς καὶ ἐγκατα καταπίνων· ἡ
 δὲ ἀλώπηξ εἰσθήκει ὄρῳσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρ-
 πάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα.
 Ὁ δὲ λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεξήτει·
 ἀλώπηξ δὲ μηκόθεν στᾶσα ἔφη· „αὕτη ἀληθῶς καρδίαν
 οὐκ εἶχε· μὴ ἔτι ζῆται· ποίαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν,
 ἣτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;“

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρως τὸν ἀνθρώπων νοῦν
 ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

244. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Πίδηκος. (B. 106.)

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐξήλου,
 καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
 ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
 φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειράτο.
 πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων

θηρων ὄμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ' εἰστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
λίην τιθεῖς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
φίλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεξήτει.
γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοῖρας·
ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταῦτόν παρετίθει δεσπότη τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἶλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρη·
κερδῶ δ' ἐώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
καὶ δὴ ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν,
λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα·

„κερδοῖ σοφῆ, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
φαιδρῶ προσώπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“

ἢ δ' εἶπεν· „ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξάινω·

οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μῦνον ἀλγύνει,
τὰ δ' ἔπειτα“ φησὶ „προσκοπομένη κλαίω.
καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος
ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
τάχ' οὐδ' ἐώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη.“

Ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ἰλέως τε μειδήσας
εἶπεν· „πιθήκῳ ταῦτα μηδ' ἐμοὶ μέμφου.“

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους
οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἢ τῶν μελλόντων
προσδοκία.

245. Λέων καὶ Ἀετός. (F. 358. C. 408. B. 100.)

Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐξήτει
κοινωνὸς εἶναι· χῶ λέων „τί κωλύει;“

πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τῷ κίπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλω σοι μὴ μένουσι πιστεύσω;“
Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν,
καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

246. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

(S. 140. C. 137 et p. 336. F. 91. B. 103.)

Walden I 43
Cam 145f.

Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἑαυτῷ
τροφὴν πορίζειν, ἔγνω δεῖν δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξει.
Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα
κατακλιθεὶς προσεποιεῖτο τὸν νοσοῦντα· καὶ οὕτω τὰ
παραγενόμενα πρὸς αὐτὸν εἰς ἐπίσκεψιν ζῶα συλλαμ-
βάνων κατήσθιε. Πολλῶν δὲ θηρίων καταναλωθέν-
των, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνειῶσα παρεγένετο,
καὶ στᾶσα ἄπωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο αὐτοῦ,
πῶς ἔχοι· τοῦ δὲ εἰπόντος „κακῶς“ καὶ τὴν αἰτίαν ἔρο-
μένου, δι' ἣν οὐκ εἴσεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλ-
θον ἄν, εἰ μὴ ἑώρων πολλῶν εἰσιόντων ἵχνη, ἔξιόντος
δὲ οὐδενός.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων
προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσι.

Cambr. 294f.

247. Λέων καὶ Ἄρκτος. (C. 39 et p. 299. F. 96.)

Λέων καὶ ἄρκτος, ὁμοῦ νεβρῶ περιτυχόντες, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέν-
τες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδιναῖαι, ἀπαυ-
δήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλω περιουῶσα, πε-
πτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα καὶ τὸν νεβρὸν ἐν τῷ μέσῳ
κειμένον, τοῦτον, διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα [καὶ]
ἄρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. Οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐ-
τὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, „δείλαιοι ἡμεῖς,“ εἶ-
πον „ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶντων ἄλλοι κερ-
δαίνουσιν.

247^b. "Αλλως. (C. 39.)

Λέων καὶ ἄρκτος βρωμά τι εὐρόντες ἐν ἔλει, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων κατακο-
πέντες ἐσκοτίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἐκειντο
ἡμιθανεῖς. Ἀλώπηξ δὲ περιουῖσα καὶ θεασαμένη πε-
πτωκότας, ἰδοῦσα καὶ τὸ βρωμα κείμενον ἐν μέσῳ,
ἄρασα τοῦτο δρομαῖος ᾤχετο. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτήν καὶ
μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, εἶπον· „ἄφλιοι ὄντως ἡμεῖς,
ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμαχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ κοπιῶντες καὶ μοχθοῦν-
τες ἐτέροις κέρδος προσκτιῶνται.

248. Λέων καὶ Βάτραχος. (C. 37.) *Carr. 931*

Λέων, ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπε-
στράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι.
Προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς
λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς
μόνης ταράττεσθαι.

248^b. "Αλλως. (S. 139. F. 90. C. p. 298.)

Λέων ἀκούσας βατράχου κεκραγότος, ἐπεστράφη
πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσ-
μείνας δὲ μικρὸν χρόνον, ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς
λίμνης ἐξελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν, εἰπὼν·
„μηδένα ἀκοὴν ταραττέτω πρὸ τῆς θέας.“

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, οὐδὲν
πλέον τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

249. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 138. C. 221 et p. 375. F. 110. B. 98.)

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς τινος γεωργοῦ ταύτην

*Walden's 2
n° 69*

*Walden's
II n° 65*

ἐμνηστεύσατο· ὁ δὲ μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ τὴν θυγατέρα ὑπομένων, μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοιοῦτόν τι ἐπενόησεν. Ἐπειδὴ συνεχῶς ὁ λέων αὐτῷ ἐπέκειτο, ἔλεγεν, ὡς νυμφίον αὐτὸν τῆς θυγατρὸς δοκιμάζει· μὴ ἄλλως δὲ αὐτῷ δύνασθαι ἐκδοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας ἐξέλῃται καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκτέμῃ· τούτους γὰρ δεδοικέναι τὴν κόρην ἔφη. Τοῦ δὲ ῥαδίως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκότερον ὑπομείναντος, ὁ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, ὡς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, ῥοπάλοις παίων αὐτὸν ἐξήλασεν.

Οὕτως οἱ ῥαδίως τοῖς ἐχθροῖς πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἑαυτοὺς ἀπογυμνώσωσιν, εὐάλωτοι τούτοις γίνονται, πρότερον φοβεροὶ καθεστηκότες.

249^b. Ἄλλως. (C. p. 145. ex Diod. XVIII, c. 25.)

Ἐρασθέντα φασὶ λέοντα παρθένου διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ τῆς κόρης ὑπὲρ τοῦ γάμου· τὸν δὲ πατέρα λέγειν, ὡς ἔτοιμος μὲν ἔστιν αὐτῷ δοῦναι, δεδοικέναι δὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, μὴ ποτε γήμας καὶ παροξυνθεῖς διὰ τινὰ αἰτίαν προσενέγκηται τῇ παρθένῳ θηριωδῶς. Τοῦ δὲ λέοντος ἐξελόντος τοὺς τε ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, τὸν πατέρα θεωρήσαντα πάντα δι' ὧν ἦν φοβερὸς ἀποβεβληκότα, τύπτοντα τῷ ξύλῳ ῥαδίως ἀποκτεῖναι.

250. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 142. F. 93. C. 220 et p. 375.)

Λέων εἰς ἔπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν· ὁ δὲ συλλαβεῖν βουλόμενος τὴν αὐλείαν θύραν ἐκλείσε. Καὶ ὡς ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος πρῶτον μὲν τὰ ποιμνία διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ αὐτοῦ τὴν θύραν ἤνοιξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θεασαμένη αὐτὸν στέ-

νοντα εἶπεν· „ἀλλά γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ τοῦτον συγκλεῖσαι ἠβούλου, ὃν καὶ ἀπὸ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τοὺς ἰσχυροτέρους διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

251. Λέων καὶ Δελφίς. (S. 143. C. 222. F. 297.) *Walden, II n° 52*

Λέων ἐν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο δελφίνα παρακύψαντα, ἐπὶ συμμαχίαν παρεκάλεσε, λέγων, ὅτι ἀρμόζει μάλιστα φίλους ἑαυτοῦς καὶ βοηθοὺς γενέσθαι· „σὺ μὲν γὰρ τῶν θαλαττίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων εἰμὶ βασιλεύς.“ Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων μετ’ οὐ πολὺν χρόνον τινὰ μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον προσεκάλει τὸν δελφίνα εἰς βοήθειαν· ὡς δὲ ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκβῆναι τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἠτιᾶτο αὐτὸν ὁ λέων ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν φύσιν δὲ, ἣτις με θαλάσσιον ποιήσασα γῆς οὐκ ἔῃ ἐπιβῆναι.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ φιλίαν σπενδομένους τοιούτους ἐπιλέγεσθαι συμμαχοὺς, οἳ ἐν τοῖς κινδύνοις πανταχοῦ παρεῖναι δύνανται.

252. Λέων θυρωθεὶς καὶ Δορκάς. (C. 348. B. 90.)

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
„ὦ μοῖρα θηρῶν“ εἶπεν „ἀθλιωτάτη·
εἰ σωφρονεῖν γὰρ δυσκάθεκτος εἶ λέων,
πῶς νῦν μανεῖς οὐ μεστὰ δράσεις δακρύων;“
Ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

253. Λέων καὶ Κάπρος. (C. 223. F. 298.) *Cam. 152*

Θέρους ἐν ὄρῳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἦριζον δὲ,

τίς πρώτος αὐτῶν πίη· ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέρθησαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γῦπας ἐκδεχομένους, ὃς αὐτῶν πέση, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο λύσαντες τὴν ἔχθραν εἶπον· „κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρωμα γυψὶ καὶ κόραξιν.“

Ἵτι τὰς πονηρὰς ἔριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλόν ἐστι διαλύειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπικίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

254. Λέων καὶ Λαγῶς. (S. 146. C. 224. F. 97.)

Walden, I, n° 4

Archiv, XV 284
Λέων ἐπιτυχὼν λαγῶν κοιμωμένῳ τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν· μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριοῦσαν, ἀφείς τὸν λαγῶν ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστὰς ἔφυγεν· ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἠδυνήθη, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸν λαγῶν· εὐρῶν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι ἀφείς τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, ἐλπίδα μείζονα προῦκρινά.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ μετρίοις κέρδεσιν ἐπαρκούμενοι λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προῖέμενοι.

255. Λέων, Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 72. F. 233.)

Cam 112f.

Walden, I, n° 77

Handbook, 22 / Chastorn II 78

Λέων γηράσας ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρον· παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλήν ἀλώπεκος τᾶλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἔβρουχᾶτο· ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα „καὶ τίς σε“ ἔφη „τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοστήσασα καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ'

ιατροῦ ζητήσασα καὶ μαθοῦσα;“ Τοῦ δὲ λέοντος εὐθύς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησίν· „εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέση.“ Καὶ τοῦ λύκου ἀντίκα νεκροῦ κειμένου, ἢ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν οὕτως· „οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένεια.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρου μηχανώμενος καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

256. Λέων καὶ Μῦς. (S. 148. C. 217 et p. 373. F. 98. B. 107.)

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ στόματι ἐπέδραμεν· ὁ δὲ ἐξαναστάς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἐμελλε καταθοινησασθαι. Ὁ δ' ἐδεήθη αὐτοῦ μὴ φαγεῖν αὐτὸν, λέγων, ὅτι σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει· γελᾶσας δὲ αὐτὸν ἀπέλυσε. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῆ τοῦ μῦδος χάριτι περισωθῆναι. Ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν κάλω ἐδέθη ἐπὶ τινι δένδρῳ, τῆνικαῦτα ὁ μῦς ἀκούσας αὐτοῦ στένοντος ἐλθὼν τὸν κάλων περιέτρωγε, καὶ λύσας ἔφη· „σὺ μὲν οὖν τότε μου κατεγέλασας, ὡς μὴ προσδοκῶν παρ' ἐμοῦ ἀμοιβὴν κομίσασθαι· νῦν δ' ἴσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ μου χάρις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

257. Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ [ἢ Λέων μῦν φοβηθεὶς].

(F. 95. C. p. 374. S. 144. B. 82.)

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι περιέδραμεν. Ὁ δὲ ἐξαναστάς πανταχοῦ † περιειλίττετο, ζητῶν τὸν προσεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θεασαμένη ὠνείδιζεν, εἰ λέων ὢν ἐφοβήθη μῦν. Ὁ δὲ φησιν· „ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὀργὴν ἔχω.“

Ὁ λόγος διδάσκει, τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων μηδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

Cam. 181

Walden, 2^a 14

Chantoin II 27

257^b. Ἄλλως. (C. 218.)

Λέων ποτὲ καύματος ὄρα ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς καὶ ἐξαναστὰς φοβερόν ἀπέβλεπεν. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης εἶπεν· „οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνηθειαν ἀνατρέπω.“

Ὅτι τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

I 5
Walden I 73

258. Λέων καὶ ὄναγρος. (C. 225. F. 299. B. 67.) ²⁶⁰

Θῆρας ἐθήρευον λέων καὶ ὄναγρος, ὁ μὲν λέων διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ἐν ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς μοῖρας. „Τὴν μὲν μίαν“ εἶπεν „λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γὰρ εἰμι· τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν· ἢ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει, ἢν μὴ ἐθέλης φυγεῖν.

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν μηδὲ κοινωνεῖν.

259. Λέων καὶ ὄνος. (S. 149. C. 226 et p. 376. F. 99.)

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους σπεισάμενοι ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἄγριαι αἰγες, ὁ μὲν λέων πρὸ τοῦ στομίου στὰς ἐξιούσας παρετηρεῖτο, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἤλαυνεν αὐτὰς, καὶ ὠγκᾶτο ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος τὰς πλείστας συλλαβόντος, ἐξελθὼν ἐκεῖνος ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσατο καὶ τὰς αἰγας ἐδίωξεν; Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὅτι κἀγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἦδεν ὄνον ὄντα σε.“

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαξονευόμενοι εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

260. Λέων, ὄνος καὶ Ἀλώπηξ. 258

(C. 38 et p. 298. S. 147. F. 109.)

Classicon II 68 Waldein, In 73 Cambr. 894 Minder Handrull, 122, n. 29, 36
Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρέπετο. Καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς τὸν ὄνον κατέφαγεν. Εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἐαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπε. Καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτήν· „τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν;“ Ἡ δ' εἶπεν· „ἢ τοῦ ὄνου συμφορά.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

261. Λέων, Προμηθεὺς καὶ Ἐλέφας. (F. 357. C. 407.)

Handrull, 69
Λέων κατεμέμφετο Προμηθεῖα πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἐπλάσε καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὤπλισε τοῖς ὀδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνουξιν, ἐποίησέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· „ὁ δὲ τοιοῦτος“ ἔφασκε „τὸν ἀλεκτρούνα φοβοῦμαι.“ Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· „τί με μάτην αἰτιά; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἢ δέ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται.“ Ἐκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσ-αγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος. Καὶ ὄρων διαπαντὸς τὰ ὦτα κινουῦντα, „τί πάσχεις“ ἔφη „καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς;“ Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος, „ὄρας“ ἔφη „τοῦτο τὸ βραχὺ, τὸ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου τῇ τῆς ἀκοῆς ὁδῷ, τέθνηκα.“ Καὶ ὁ λέων· „τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκεις“

ἔφη „με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτρούων;“

Ὁρᾶς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὡς καὶ ἐλέφαντα φοβεῖν.

262. Λέων καὶ Ταῦρος.

(S. 141. C. 227 et p. 377. F. 92. B. 97.)

Walden, II n° 64

Charron II 27

Λέων ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων ἠβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι· διόπερ πρόβατον τεθυκέναι φήσας πρὸς ἐστίασιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθέντα αὐτὸν καταγωνίσασθαι. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐδὲν δεινὸν παθὼν ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἐγώ γε οὐ μάτην ποιῶ· ὄρω γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἠτοιμασμένην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

= Βαλμύσι, 246, n° 265, 247!

263. Λέων καὶ Ταῦρος. (C. 339. F. 410.)

Walden, I n° 11

Charron III 27

*Ἡρόδοτος IV
445
903 571*

Λέων ποτὲ ταῦρον ὄρᾳ, καὶ τροφῆς μὲν ἐρᾶ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δειδίττεται προσβολὰς, καὶ τὸ φάρμακον εὐρῶν οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὀλιμὸς, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται· κὰν ἴδῃ τὸ βία κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. „Ἐγὼ γοῦν“ φησὶν „ἐπαινω σοῦ τὸ καρτερὸν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὁποῖος μὲν εἶ τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος δὲ τὴν μορφὴν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὀπλάς· ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

Νικηφόρος Βασιλικα 12 Th. Ch. 2. Παρθ. V 616

φέρεις τὸ ἄχθος! Περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλο-
κὴν, καὶ σοὶ καὶ κόσμος ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους
ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ
δεῖ σοὶ κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντας;“ Πεί-
θεται τούτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὄπλων ἰσχὺν
ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν καὶ δεῖ-
πνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπάτης
φέρει καὶ κίνδυνον.

264. *Ληστής καὶ Συκάμιнос.* (S. 150. F. 100. C. 400.)

Ληστής ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν
ἐπιτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν ἔφυγε. Τῶν
δὲ ἀντικρυς ὁδευόντων πυνθανομένων αὐτοῦ, τίνι με-
μολυσμένης ἔχοι τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίνου κα-
ταβεβηκέναι· καὶ ὡς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν
ἐπελθόντες καὶ συλλαβόμενοι εἰς τινα συκάμινον αὐτὸν
ἐσταύρωσαν. Ἡ δὲ συκάμιнос ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε οὐκ
ἄχθομαι πρὸς τὸν σὸν θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ
ὄν αὐτὸς φόνον κατειργάσω, τοῦτον εἰς ἐμὲ † ἐξαιμά-
τωσας.“

Οὕτως πολλάκις καὶ οἱ φύσει χρηστοὶ, ὅταν ὑπὸ
τινῶν ὡς φαῦλοι διαβάλλωνται, κατ’ αὐτῶν πονηρεύε-
σθαι οὐκ ὀκνοῦσι.

265. *Λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς.* (B. 30.)

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην·
τὸν δ’ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ’ ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ’ ὀψέ, χῶ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὐ̄ δεῖξαι

ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶπεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὄνειρείαις
εἶδεν λέγοντα· „τάμὰ νῦν ταλαντεύη·
ἢ γὰρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις.“

266. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 233. F. 302.)

Cam. 332/

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· „Διὰ τί ὅμοιοι ὄντες
ἡμῖν ἐν πάσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐ-
δὲν γὰρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλήν τῆ γνώμη. Καὶ
ἡμεῖς μὲν ἐλευθερία συζῶμεν· ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις
ὑποκύπτοντες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν
ὑπομένετε, καὶ κλοιά περιτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ
τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὄστᾶ ὑμῖν ἐπιβόλι-
πτουσι. Ἄλλ' ἐὰν πείσησθε, πάντα τὰ ποιμνία ἔκδοτε
ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθίοντες.“ Ὑπήκουσαν
οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες· οἱ δὲ ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰσ-
ελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τοιοῦτους
μισθοὺς λαμβάνουσι.

Griin-Bulle
II 546

267. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 359. B. 85.)

Λύκοις καὶ κυσὶν ἦν ποτε ἔχθρα· κύων δὲ Ἑλλήν
ἠρέθῃ στρατηγὸς κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μάχην ἐβρά-
δυνεν· οἱ δὲ λύκοι ἠπείλουν σφοδρῶς. Ὁ δὲ εἶπεν·
„Οἶδατε, τίνος χάριν βραδύνω; πρέπον ἐστὶν αἰεὶ προ-
βουλεύεσθαι. Ὑμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ ἡ χροιά πάντων
ἐν ἐστίν· οἱ ἡμέτεροι δ' ἐκ πολλῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς
τόποις καυχῶνται. Ἄλλὰ καὶ ἡ χροιά ἀπάντων οὐκ
ἔστι μία καὶ ἴση· ἀλλ' οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρόφοι, οἱ
δὲ λευκοί, οἱ δὲ τεφρώδεις. Καὶ πῶς ἂν δυνηθεῖν εἰς
πόλεμον ἄρχειν τῶν ἀσυμφώνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα
ἐχόντων;“

268. Λύκοι καὶ Πρόβατα. (S. 151. C. 237. F. 211.)

Εισαγωγή, Αποσπασμα
295, n° 7.

198

Λύκοι ἐπιβουλεύοντες ποιμνῆ προβάτων, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύναντο αὐτῶν περιγενέσθαι διὰ τοὺς φυλάσσοντας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πράξει. Καὶ πέμψαντες πρέσβεις ἐξήτουν παρ' αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντες, ἐκείνους τῆς ἐχθρας ὄντας αἰτίους ἐγχειρίζεσθαι δεῖν αὐτοῖς, καὶ εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν γενήσεσθαι. Τὰ δὲ πρόβατα μὴ προβλέποντα τὸ μέλλον ἐξέδωκαν τοὺς κύνας· καὶ οἱ λύκοι περιγενόμενοι ἐκείνων ῥαδίως τὴν ποιμνὴν ἀφύλακτον οὖσαν διέφθειραν.

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων αἱ τοὺς δημηγόρους ῥαδίως προδιδούσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμίοις χειρούμεναι.

268^b. Ἄλλως. (C. p. 156.)

Καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. Τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες ἔφασαν τοῖς πρόβασι, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. Τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διεσπάραξαν καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶστα διέφθειραν.

269. Λύκοι, Πρόβατα καὶ Κριός. (C. 238. F. 304. B. 93.)

Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι· ἀλλὰ τις γέρων κριὸς εἶπεν· „πῶς ὑμῖν πιστεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου, καὶ τῶν κυνῶν φυλατόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι;“

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὄρκων πεισθέντα.

270. Λύκος καὶ Αἶξ. (S. 154. C. 230 et p. 379. F. 103.)

Waldvis, I n° 78

Λύκος θεασάμενος αἶγα ἐπὶ τινος κρημνοῦ νεμομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, παρήνει αὐτῇ κατωτέρω καταβῆναι, μὴ καὶ πέση λαθοῦσα, λέγων, ὡς καὶ λειμῶνές (εἰσι) παρ' αὐτῷ, καὶ ἡ πόα φαιδροτέρα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ἐπινομήν καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀπορεῖς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, ὅταν παρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύονται, ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων γίνονται.

271. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 232. F. 301. B. 53.)

*Wolf, n° 174.
Gesta n° 58*

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν· ἐδυσώπει δὲ ὡς γραῦν αὐτὴν οὔσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „ἐὰν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „εἶθε μὴ σοι συνήντησα,“ καὶ „μηδαμῶς τῇ ὄρα ταύτῃ ζήσῃς,“ καὶ „μήπως πάλιν συναντήσῃς μοι.“

Ὅτι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν, καὶ τὰς κεκρουμένους τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

271^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Παιδίον. (S. 156.)

Λύκος τροφῆς κεκορεσμένος, ἐπειδὴ ἐθεάσατο παιδίον ἐπὶ γῆς βεβλημένον, αἰσθόμενος ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ φόβον ἐπεπτώκει, προσελθὼν παρεθάρρυνεν αὐτὸ, λέγων ὡς, ἂν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς αὐτῷ εἴπῃ, ἀπολύει αὐτό. Καὶ ἀρξάμενος ἔλεγε πρῶτον, μὴ βούλεσθαι αὐτῷ περιτυχεῖν, δεύτερον, παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῷ· τρίτον, „κακοὶ κακῶς ἀπόλονται πάντες οἱ λύκοι, ὅτι μηδὲν παθόντες ὑφ' ἡμῶν κακῶς πολεμεῖτε

ἡμᾶς.“ Καὶ ὁ λύκος ἀποδεξάμενος τὸ ἀψευδὲς αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτό.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ ἀλήθεια καὶ παρὰ πολεμίοις ἰσχύει.

272. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 360. C. 410. B. 101.)

Λύκος τις ἄδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα „μὴ φρενωθεῖην“
ἔφη „τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνη.“

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῆ κρίσει ἐπαι-
νουμένους καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ ἑαυ-
τοὺς ἐπιγινώσκοντας.

273. Λύκος καὶ Ἀρνίον. (F. 107. C. 228 et p. 378.)

Λύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τι ἱερὸν κατέφυγε.
Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι
θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ θεῷ, ἐκεῖνο
ἔφη· „ἀλλ' αἰρετώτερόν μοι ἔστι θεοῦ θυσία γενέσθαι,
ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρεῖναι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν,
κρείττων ἔστιν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

274. Λύκος καὶ Ἀρνός. (F. 101. C. 229 et p. 378. B. 89.)

Λύκος ἄρνα εὐρῶν πεπλανημένον, οὐκ ἀφήρπασε
χειρὶ δυνατωτάτη, ἀλλ' ἠθέλησε μετ' εὐλόγου αἰτίας
τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· „πέρυσσι
σὺ πολλὰ καθύβρισάς με.“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνη-
δῶν ἀνεβόα· „ἔγωγ' οὐκ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ

χρόνω.“ Καὶ ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν· „τὴν ἄρουράν μου νέμῃ.“ Ὁ δ' ἄρνός ἔφη· „ἀκμὴν τροφὴν οὐκ εἶδον.“ Πάλιν ὁ λύκος· „ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις.“ Ὁ δὲ „οὐπω πέπωκα ὕδωρ“ προσεῖπεν αὐτῷ· „τῆς γὰρ μητρός μου τὸ γάλα ἢ τροφή μου καὶ τὸ πόμα μου.“ Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν· „ἀλλ' ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμὴν πᾶσαν λύεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέκτου λόγος οὐ πείθει, καὶ ἀληθῆς τυγχάνη.

274^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Ἄρην. (S. 152. C. 229.)

Λύκος θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἠβουλήθη μετὰ τινος εὐλόγου αἰτίας καταθοινήσασθαι. Διόπερ στὰς ἀνωτέρω ἠτιᾶτο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν οὐκ ἐῶντα. Τοῦ δὲ λέγοντος, ὡς ἄκροις τοῖς χεῖλεσι πίνει, καὶ ἄλλως οὐ δυνατὸν, αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ἀποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας ἔφη· „ἀλλὰ πέρυσι τὸν πατέρα μου ἐλοιδόρησας.“ Εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μηδέπω τότε γεννηθῆναι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτόν· „καὶ σὺ ἀπολογιῶν εὐπορήεις, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς πρόθεσις ἐστὶν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολογία ἰσχύει.

275. Λύκος καὶ Γραῦς. (C. 138 et p. 337. F. 104.)

Λύκος λιμώτων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίουτος, καὶ γρὰς λεγούσης αὐτῷ· „παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ.“ Οἰόμενος δὲ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἢ γραῦς, ἴστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν

Carm 146/1
Waldes I n° 86

Chariton III 63

τῆς γραῶς κολακευουσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ· „ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτόν.“ Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

275^b. Ἄλλως. (S. 155.)

Λύκος λιμώττων περιήει ζητῶν ἑαυτῷ τροφήν. Ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τινα τόπον, ἀκούσας γραῶς παιδὶ κλαίουτι ἀπειλουμένης, ὡς, ἂν μὴ παύσῃται, βαλεῖ λύκῳ, οἴομενος ἀληθεύειν προσέμενευ. Ἐσπέρας δὲ γενομένης, ὡς οὐδὲν τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἐγένετο, ἀπαλαττόμενος ἔφη· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει οἱ ἄνθρωποι ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσει τοῖς μὴ τοῖς λόγοις τὰ ἔργα ἔχουσιν ἐπόμενα.

275^c. Ἄλλως. (C. 138, c. B. 16.)

Αἰτοῦντι τροφήν νηπίῳ καὶ κλαίουτι ἠπειλήσε γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι, τῷ λύκῳ ρῖψαι. Ὁ δὲ λύκος, τὴν γραῦν ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν, μηδὲν λαβῶν. Εἰς δὲ τὴν σύνοικον ἐλθὼν ἠρωτᾶτο, πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθεν, ὡς αἰεῖ. Ὁ δ' εἶπε· „πῶς γὰρ τις πιστεύσας γυναικί;“

276. Λύκος καὶ Ἐρωδιός. (S. 153. B. 94.)

Waldis, 1° 6

Chariton II 69. 5° 69

Λύκος καταπιὼν ὄστουν περιήει ζητῶν τὸν ἰασόμενον. Περιτυχῶν δὲ ἐρωδιῷ, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ ὄστουν ἐξελεῖν· κάκεινος καθεὶς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸ ὄστουν ἐξέσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἐξήγει. Ὁ δὲ λύκος γε-

λάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας φησὶν· „ἀρκεῖ σοι καὶ τὸ μόνον σῶαν ἐξελεῖν τὴν κεφαλὴν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μεγίστη παρὰ τοῖς πονηροῖς εὐεργεσία τὸ μὴ προσαδικεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν.

276^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Γέρας
(F. 94. 102. C. 144 et p. 342.)

Cam. 149/2 Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὀστέον ἐπάγη· τῇ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσαι ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τὸ ὀστοῦν. Ἡ δὲ ἐκβαλοῦσα τὸν μισθὸν ἐπεξήτει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, „ἀρκεῖ σοι“ εἶπεν „ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξεῖλες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δολίους, οἵτινες ἐκ κινδύνων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντὶ χάριτος, τὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

277. Λύκος καὶ Ἴππος. (C. 231. F. 300.)

Λύκος, κατὰ τινα ἄρουραν ὀδεύων, εὔρε κριθὰς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρῆσασθαι, καταλιπὼν ἀπήει. Ἴππῳ δὲ συντυχῶν, [τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν] ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὡς εὐρῶν κριθὰς αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπειδὴ καὶ ἠδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ Ἴππος ὑποτυχῶν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὔτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἠδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὦτα τῆς γαστροῦ προέκρινας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

Waldes, In 56 278. Λύκος καὶ Κύων. (F. 361. C. 411. B. 99.)

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὄρῳν μέγιστον κύνα

ἤρετο· „δήσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον;“ Ὁ δὲ ἔφη·
„κυνηγός.“ „Ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθῃ“ λύκος (ἔφη) „ἐμοὶ
φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύτης.“

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστρί-
ξεσθαι.

279. Λύκος καὶ Λέων. (C. 234. F. 303 et 416. B. 105.)

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιζεν
αὐτὸ εἰς κοίτην· λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλετο
τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ πόρρωθεν σταθεὶς εἶπεν· „ἀδίκως
ἀφείλου τὸ ἐμόν.“ Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη· „σοὶ γὰρ
δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;“

Τοὺς ἄρπαγας καὶ πλεονέκτας ληστὰς, ἐν ἐνὶ παι-
σματι κειμένους καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος
ἐλέγχει.

279^b. Ἄλλως. Λύκος, Ἄρνιον καὶ Λέων. (F. 362. C. p. 379.)

Λύκος δήποτε ἄρας ἄρνιον ἐκ ποιμνης ἀπεκόμιζεν
εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην· λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναν-
τήσας, ἤρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἄρνιον. Στὰς δὲ πόρρωθεν
πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· „ἵνα τί, ἄναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο
ἤρας; πῶς δὲ οὐ τηρεῖς τοὺς θεσμοὺς τοὺς ἀρχαίους,
τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτη, ἀλλὰ πάντοτε ἐκ-
δικεῖν τοῖς ἀπόροις;“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα
λέγει· „σὺ δὲ, ὦ λύκε, δικαίως τοῦτ' ἂν ἔσχες, εἴ τις
τῶν φίλων αὐτὸ κεχάρικέ σοι.“

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας τοὺς μεμφομένους
ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

280. Λύκος καὶ Λέων. (F. 359. C. 409.)

Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις,
κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν Ὑπερίονος,
δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν ἰδὼν ἔφη·

„λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὦν,
πλέθρου τ' ἔχων τὸ μῆκος; οὐ θηρῶν ἀπλῶς
πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι;“
λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερὸς λέων
έλων κατήσθι· ὁ δ' ἐβόησε μετανοῶν·
„οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία.“

281. Λύκος καὶ Ὄνος. (F. 111. C. 235 et p. 380.)

Λύκος, τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγήσας, πᾶσιν
ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵν', ὅ,τι τις αὐτῶν δη-
ποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μέσον ἀγάγῃ, καὶ μοιράσῃ τοῖς
πᾶσι. Ταῦτ' οὖν ὄνος ἀκηκοῶς, τὴν χαίτην ἔσεισε καὶ
γελῶν ἔφη τάδε· „καλῶς εἴρηκας, ὦ πρόταρχε τῶν
λύκων· ἀλλὰ πῶς σὺ χθρὸς ἦν ἐκράτησας ἄγρην, κοίτη
παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σοι; κόμισον
ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν.“ Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κα-
τέλυσε τοὺς νόμους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὀρίζουν δοκοῦν-
τες, ἐν οἷς ἂν ὀρίζωσι καὶ δικάζωσιν, οὐκ ἐμμένουσιν.

282. Λύκος καὶ Ποιμένες.

(C. 318. F. 389. ex Plut. VII Sap. conv. c. 13.)

Waldis, II 40

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίουσας ἐν σκηνῇ πρόβα-
τον, ἐγγὺς προσελθὼν „ἡλίκος“ ἔφη „ἂν ἦν ὑμῖν θό-
ρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;“

283. Λύκος καὶ Ποιμὴν. (F. 105. C. 236 et p. 381.)

Λύκος, ἀκολουθῶν ποιμνῇ προβάτων, οὐδὲν ἠδί-
κει. Ὁ δὲ ποιμὴν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς
πολέμιον, καὶ δεδοικῶς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς
ἐκεινος παρεπόμενος οὐδ' ἀρχὴν ἀρπάζειν ἐπεχείρει,
τὸ τηνικαῦτα ἐννοήσας φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ
ἐπίβουλον, ἐπειδὴ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστν

παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῶ τὰ πρόβατα ἀπηλλάγη. Καὶ ὃς καιρὸν ἔχειν ὑπολαβὼν τὰ πλείω διέφθιρεν. Ὁ δὲ ποιμὴν ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος τὴν ποιμνὴν διεφθαρμένην, ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίστευον;“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς παρακαταθήκας ἐγχειρίζοντες εἰκότως ἀποστεροῦνται.

284. Λύκος καὶ Πρόβατον. (C. 106. F. 257. S. 157.) *Cam 130/1*

Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῶ ποταμοῦ κομίσαι. „Εἰ γὰρ σύ μοι“ φησὶ „δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῶ εὐρήσω.“ Τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφή μοι χρήση.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεῦοντα.

285. Λύχνος. (C. 239. F. 305. B. 114.)

Μεθύων λύχνος [ἐν] ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιου πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνοῆς συρισάσης, εὐθύς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἅπτων τις εἶπεν αὐτῶ· „φαῖνε λύχνε καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτε ἐκλείπει.“

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσῃται, ξένα τυγχάνει.

286. Μάντις. (C. 40. F. 113.)

Μάντις, ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. Ἐπιστάντος δὲ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας καὶ

δρομαῖος ἦει. Τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος „ὦ οὔτος,“ εἶπεν „ὁ τὰλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

287. Μέλισσαι καὶ Ζεὺς. (S. 161. C. 240.)

Μέλισσαι φθονήσασαι ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἤκον πρὸς τὸν Δία, καὶ ἐδέοντο, ὅπως ἰσχὺν παρὰσχηται αὐταῖς, τοῖς κέντροις τοὺς προσιόντας τοῖς κηρίοις ἀναιρεῖν. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν παρεσκευάσεν αὐτάς, ἥνικα ἂν τινα τύπτωσι, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας στερίσκεσθαι.

Ὁ λόγος ἂν ἀρμόσειε πρὸς ἄνδρας βασκάνους, οἳ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσι.

Walds. II, 69

287^b. Ἄλλως. Μέλισσα καὶ Ζεὺς. (F. 114. C. p. 381.)

Μέλισσα, πάλαι μήτηρ κηρίων οὔσα, ἀνελήλυθεν εἰς θεοὺς θυμιάσαι, προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον. Τερφθεῖς δὲ ὁ Ζεὺς τῇ προσφορᾷ τῆς μελίσσης, συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα· „ὦ θεὲ λαμπρὸ καὶ κτιστὰ ἐμοῦ τῆς μελίσσης, ἐπίδος κέντρον τῇ σῇ θεραπαινίδι, ἵνα, εἴαν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ἄραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω.“ Ἀπειρηκῶς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις, ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος πάνυ, ἔφησε τῇ μελίσση τοιάδε· „οὐχ ὡς ἤτησας, οὔτως γενήσεται σοι, ἀλλ' εἴαν τις ἤκη λαβεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι, σὺ δὲ προσκρούσῃς αὐτῷ καὶ πλήξῃς, αὐτὴ μᾶλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σοῦ τοῦ κέντρον· ζωὴ γὰρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ κέντρον.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεήσεσιν οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν· ὁ γὰρ ἂν κακὸν κατ' αὐτῶν ἐξαιτήσῃς, ἀνθυποστρέψει ἐπὶ σὲ παραυτίκα.

287^c. Ἄλλως. (C. 240. B. 136. ed. L.)

Ἵμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ, ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους, φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μῆπω καπνισθέν. Ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δῶρῳ ἐτέρωθη, καὶ ὑπέσχετο δοῦναι γέρας ὃ ἂν αἰτήσῃται. Ἡ δ' εἶπε· „δός μοι κέντρον, ἵνα, εἴ τις ἀνθρώπων τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσοι ἄραι, ἀναιρῶ τοῦτον.“ Ἀπηρέσθη δὲ ὁ Ζεὺς τῇ αἰτήσει· ἠγάπα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους· ὅμως καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δῶσειν. Τοιοῦτον δ' ἔδωκεν, ὡς αὐτὴν ἀποθνήσκειν ἅμα τῷ πλήξει· ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης τὸ κέντρον.

288. Μέλισσαι καὶ Ποιμὴν. (C. 302. F. 214.)

Ἐν κοίλῃ δρυὸς μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμὴν δὲ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχῶν, ἀφελῆσθαι προηρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἄλλοθεν ἄλλαι περιπτάμεναι αὐτὸν ᾤθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμὴν „ἄπειμι“ ἔφη „μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἴ δεῖ μελίσσαις περιτυχεῖν.“

Τὰ κακὰ κέρδη τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

289. Μελιττουργός. (C. 85. F. 239. S. 73.) *Carm. 119*

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀποντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τα χεῖριστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτάς· „κάκιστα ζῶα,

τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

290. Μηναγύρται. (C. 241. F. 306. S. 162. B. 126.)

Μηναγύρται, ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεσαν τὰ σκεύη ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δὴ ποτε ἀποθανόντος αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

291. Μῦες καὶ Γαλαῖ. (S. 163. F. 115. C. 242 et p. 382.)

Μυσι καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. Ἄει δὲ οἱ μῦες ἠττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταῦτόν, ὑπέλαβον, ὅτι δι' ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοί τινας ἑαυτῶν στρατηγούς ἐχειροτόνησαν· οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐυστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μύας ἠττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυνον· οἱ δὲ στρατηγοὶ, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία [διὰ φιληδουίαν] γίνεται.

291^b. "Αλλως. (F. 175. C. p. 383. B. 31.)

Ποτὲ γαλέαι ἐμάχοντο τοῖς μυσίν, αὐτοὺς κατατρο-
ποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι. Εἶπον δὲ οἱ μύες καθ' ἑαυτοὺς
τοιαῦτα· „οὐ παραλόγως γαλέαι ἡμᾶς ἠττῶσιν· οὐ
γὰρ κτώμεθα ἄνακτα, ὥσπερ αὐταί, οὐδὲ στρατηγούς
ἐπὶ τῇ παρατάξει, καὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωροῦμεν πάν-
τες, καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου.“ Καὶ παραυ-
τικά συμβούλιον λαβόντες, κατεστήσαντο τοὺς παμμε-
γέθεις μύας ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγούς τῶν ἄλλων.
Καὶ δὴ ἔνοπλοι ἅπαντες γεγονότες, καὶ παρατάξεις ἀν-
τις πεποιηκότες, ἤρξαντο κρότων τῶν τοῦ πολέμου.
Τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπίγγων σαλπισασῶν ἐναπήρξαντο
πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλέας· αἱ κατὰ κράτος τοὺς μύας
ἠττήσασαι, ἔτρεψαν τοὺς δυστήνους εἰς φυγὴν. Οἱ μὲν
οὖν ἄοπλοι πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις εἰσεληλύθεσαν
εἰς ῥαγάδας ἀντίκα· οἱ δ' ἔνοπλοι καὶ ἀρχηγέται τού-
των, οἳ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων, μὴ δυ-
νάμενοι ἐν ταῖς ὀπαῖς ἐμβῆναι, διεφθάρησαν ἅπαντες
ὑπὸ τῶν γαλεῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως κρείτ-
των ἐστὶν ἡ εὐτέλεια, ἢ ἡ λαμπρότης καὶ δόξα τοῦ βίου.

292. Μυῖα. (F. 117. C. 243. B. 60.)

Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑπὸ
τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγεσθαι ἤμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν·
„ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα καὶ πέπωκα καὶ λέλουμαι,
καὶ θνησκούση οὐ μέλει μοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως φέρουσι τὸν θάνατον οἱ
ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρακολουθῶσι.

293. Μυῖαι. (S. 81. F. 68. C. 89 et p. 318.)

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος μυῖαι προσ-

πτάσαι κατήσθιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο. Ἐμπαγέντων δ' αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὡς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμενοι ἔφασαν· „ἄθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχεῖαν ἡδονὴν ἀπολλύμεθα.“

Οὕτω πολλάκις ἢ λιχνεῖα πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

294. Μύρμηξ. (S. 164. C. 108 et p. 319. F. 116.)

Cam 131

Μύρμηξ ὁ νῦν τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῆ γεωργίᾳ προσέχων τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἤρκεῖτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτριῶν ἐποφθαλμιῶν διετέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφαιρούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ καλεῖται μύρμηξ. Ὁ δὲ καὶ τὴν μορφήν ἀλλάξας τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε· μέγρι γὰρ νῦν κατὰ τὰς ἀρούρας περιῶν τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συλλέγει καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλιστα κολάζωνται, τὸν τρόπον οὐκ ἀποτίθενται.

295. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.

(S. 111. F. 84. C. 244 et p. 384.)

Θέρους ὥρα μύρμηξ περιπατῶν κατὰ τὴν ἄρουραν πυροὺς καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησαυριζόμενος ἑαυτῷ τροφήν εἰς τὸν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος ἐθαύμασεν ὡς ἐπιπονώτατον, εἶγε παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν μοχθεῖ, παρ' ὃν τὰ ἄλλα ζῶα πόνων ἀφειμένα ῥαστώνην ἄγει. Ὁ δὲ τότε μὲν ἠσύχαζεν· ὕστερον δὲ, ὅτε χειμῶν ἐνέστη, τῆς κόπρου ὑπὸ τοῦ ὄμβρου κλυσθείσης, ὁ κάνθαρος ἦκε πρὸς αὐτὸν λιμώτων καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν δεόμενος. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε ἐμόχθουν καὶ με ὠνείδιζες, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.“

Οὕτως οἱ παρὰ τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοούμενοι παρὰ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

296. Μύρμηξ καὶ Περιστερά. (C. 41. S. 165.) *Cambr. 7. 96.*

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασ-
ρῆεις ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ *Walden, I
n° 70*
τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελούσα, εἰς τὴν
πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη.
Ἴξευτῆς δὲ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθῆεις, ἐπὶ
τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἦει. Τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ
ἔωρακὼς, τὸν τοῦ ἴξευτοῦ πόδα ἔδακεν. Ὁ δὲ ἀλγήσας
τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν ἀντίκα
φυγεῖν ἐποίησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀπο-
διδόναι.

296^b. Ἄλλως. (F. 118. C. p. 300.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν καὶ βουλό-
μενος πιεῖν, ἀπεπνίγετο· περιστερὰ δὲ καθεζομένη ἐν
τῷ παρεστηκότι δένδρῳ, ἐθεάσατο αὐτὸν, καὶ κόψασα
φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου ἔρριψεν εἰς τὴν πηγὴν, δι'
οὗ ἐπιβὰς ὁ μύρμηξ ἐσώθη. Ἴξευτῆς δὲ τις παραστα-
θῆεις καὶ συνθῆεις τοὺς καλάμους, τὴν περιστερὰν συλ-
λαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ θεασάμενος, ἔδακε τὸν
πόδα τοῦ ἴξευτοῦ. Ὁ δὲ ἀλγήσας, ῥίψας τοὺς καλά-
μους, ἐποίησε φυγεῖν τὴν περιστερὰν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, εἰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἰσθησιν
ἔχουσι τοῦ καλοῦ, πῶς οὐ δεῖ ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας
ἀμείβεσθαι; [ἢ Δύνανται καὶ τὰ μικρὰ τοῖς εὐεργέ-
ταις μεγάλας ἀμοιβὰς παρέχειν.]

297. Μῦς ἀρουραῖος καὶ Μῦς ἀστικός. (C. 301. F. 121.)

Μῦς ἀρουραῖος ἀστικῶ γίνεται φίλος μυῖ, καὶ τὴν *Walden, I
n° 9*

φιλίαν πιστούμενος πρώτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρελάμβανε, καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν, ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρός. Ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικὸς εἰς ἄστνυ τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζε, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. Ὡς δὲ τῶν ὄντων ἤδη προσάπτεσθαι ἤθελον, προσιών τις ἀνέκοπτε· καὶ τοσαυτάκισ τῆς ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο πείρας, ὁσάκισ ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. Καὶ τελευταῖον ὁ ἀρουραῖος „ἄπειμι“ ἔφη, „τὴν ἐν ἀγροῖς προτιμῶν μετριότητα τῆς ἐν ἄστει τρυφῆς.“

Οὕτως οἱ μέτρια κτώμενοι τῶν πλουτούντων εἰσὶν αἰρετώτεροι.

297^b. Ἄλλως. (C. p. 197. B. 108.)

Μύες δύο, ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος, κοινὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἦλθε πρώτος δειπνήσων ἐπὶ τῆς ἀρούρας ἔτι ἀνθούσης. Τρώγων δὲ σῖτον καὶ ρίζας σὺν ταῖς βώλοις εἶπε· „Μύρμηκος ζῆς βίον, ταλαίπωρε. Ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἔνεστιν ἀγαθὰ· τὸ κέρως οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ. Ἐὰν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἀσωτεύση.“ Ἀπῆγε πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐδειξε δὲ αὐτῷ σῖτον καὶ ἄλευρα καὶ ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι καὶ φοίνικας· οὗτος δὲ ἐτέρφθη καὶ διεχύθη· ὁ δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων. Ἦνοιξέ τις τὴν θύραν· οἱ δ' ἔφυγον εἰς στενὴν τρώγλην, ἔτριζον δὲ ὑπ' ἀλλήλων στενούμενοι. Ὡς δὲ πάλιν ἤμελλεν ἐκκύψαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα σῦραι, ἕτερος ἦλθεν ἄλλο τι ἄραι· οἱ δ' ἔνδον ἐκρύπτοντο. Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς „καίπερ τοσαῦτα δειπνῶν,“ εἶπε „χαίρε καὶ πλούτει καὶ τρύφα, ἔχων τὰ πάντα μετὰ κινδύνων· ἐγὼ δὲ βοτάνας καὶ ρίζας τρώγων ἀφόβως καὶ λιτῶς ζήσω.“

298. Μῦς καὶ Βάτραχος. (C. 245. F. 307.)

Chaivon III 75 *Walden, I, no 3*
Χερσαῖος μῦς κακῆ μοίρα βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ
βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μῦτος
τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς
χώρας ἦλθον σίτον δειπνήσοντες· ἔπειτα τὸ χεῖλος τῆς
λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν
βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρουάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ
βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς
τῷ ὕδατι φουσηθεὶς ἔτεθνήκει· ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ
βατράχου συνδεδεμένος. Ἰκτίνος δὲ τοῦτον ἰδὼν τοῖς
ὄνυξιν ἤρπασε· βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπηκολούθει,
δειπνον καὶ αὐτὸς ἰκτίνῳ γενησόμενος.

Ὅτι, κἂν νεκρὸς ἦ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἢ γὰρ
θεῖα δίκη ἐφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδιδούσα ζυγο-
στατεῖ.

299. Μῦς καὶ Ταῦρος. (B. 112.)

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγῆσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ᾧρουσεν ἔστῶς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπήν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρειπει, καὶ πάλιν δακῶν φεύγει.
ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει
διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρούξας·
„οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός· ἔσθ' ὅπου μᾶλλον
τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.“

300. Ναυαγός. (C. 246. F. 308. S. 30.)

Walden, II no 14
Ἄνθρωπος πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἑτέρων τινῶν ἐπλει.
Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς
περιτραπίσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ
Ἀθηναῖος παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηναῖαν ἐπικαλούμενος μν-

ρία ἐπηγγέλλετο, ἂν περισωθῆ. Εἷς δέ τις τῶν συννεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· „σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.“

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρῆ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾶν, καὶ εἶδ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ βοηθείας δέεσθαι.

301. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος. (S. 66. F. 60. C. p. 293.)

Δύο νεανίσκοι ἐν ταύτῳ κρέας ὠνοῦντο. Καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, ὁ ἕτερος ὑφελόμενος τὸ κρέας εἰς τοῦ ἑτέρου τὸν κόλπον καθῆκεν αὐτό. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ ἐπιζητοῦντος ἐκεῖνον τε αἰτιωμένου, ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων μὴ εἰληφέναι· καὶ ὁ μάγειρος αἰσθόμενος αὐτῶν τὴν κακοτεχνίαν, ἔφη· „ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε ἐπιορκοῦντες, θεοὺς μέντοι οὐ λήσετε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀσέβεια τῆς ἐπιορκίας, κἂν αὐτὴν τις κατασκευάζηται.

Waldes, Ino 46

301^b. Ἄλλως. (C. 26.)

Cameron, in 261

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. Καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περὶ τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἄτερος τούτων, μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν πατέρου καθῆκε κόλπον. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δ' ἔχων μὴ εἰληφέναι. Ὁ δὲ μάγειρος, αἰσθόμενος τὴν κακοουργίαν αὐτῶν, εἶπεν· „ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπιορκούμενον θεὸν οὐκ οὐκ οὐκ λήσετε.“

302. Νεανίσκος καὶ Ἴππος.

Cameron, in 261

(C. 332. F. 402. ex Luciani Cynico c. 18.)

Νεανίσκος τις ἐφ' ἵππον ἀνέβη μαινόμενος. Ἀρπάσας δὲ αὐτὸν ἔφερεν ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι

τοῦ ἵππου θέοντος ἐδύνατο. Καί τις ἀπαντήσας ἠρώ-
τησεν αὐτὸν „ποῖαν ἄπεισιν;“ Ὁ δ' εἶπεν „ὅποι ἂν
τούτῳ δοκῇ,“ δεικνὺς τὸν ἵππον.

Οὕτω πολλοὶ, ἂν τις ἐρωτᾷ „ποῖ φέρεσθε;“ τάληθῆ
ἐθέλοντες λέγειν, ἐρουῖσιν, ἀπλῶς μὲν „ὅποιπερ ἂν
ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ,“ κατὰ μέρος δὲ ὅποιπερ ἂν τῆ
ἡδονῆ δοκῇ, ποτὲ δὲ ὅποι τῆ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖ τῆ φι-
λοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ
ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρει.

303. Νεβρὸς καὶ Ἐλαφος. (F. 120. C. 56 et p. 309.) *Curr 104*

Νεβρὸς δῆποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε „σὺ τῷ με-
γέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις καὶ ταχυτάτη καὶ ὀξεῖα
πρὸς δρόμον, κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις· καὶ τί,
ὦ μῆτερ, οὕτω φοβῆ τούς κύνας;“ Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν
ἔφη γελῶσα οὕτως· „ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω,
εὔ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον· ἐπὶ δὲ κυνὸς
ύλακῆς ἀκούσω, σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει
δειλοὺς οὐδεμίᾳ παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιβρώννυσι.

304. Νέος ἄσωτος καὶ Χελιδών. (C. 248 et p. 385. F. 123.)

Νέος ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρῶα, ἱματίου δὲ
μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὡς ἐθεάσατο χελιδόνα
παρὰ καιρὸν ὀφθεῖσαν, οἴομενος ἤδη θέρους εἶναι, ὡς
μηκέτι δεόμενος ἱματίου, καὶ τοῦτο ἐπώλησεν. Ὑστε-
ρον δὲ, χειμῶνος ἐπιλαβομένου καὶ σφοδροῦ γενομένου
τοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν κειμένην,
ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ αὕτη, σὺ κάμῃ ἀπώλεσας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν πραττόμε-
νον ἐπικίνδυνόν ἐστιν.

Cam 98f

305. Νοσῶν καὶ Ἰατρός. (C. 43 et p. 302. F. 126.)

Handscr. 32
Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἰδρωκένοι· ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι· ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτου αὐθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν ὑδέρω περιπεπτωκένοι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. Εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει· „ἐγὼ“ εἶπεν, „ὦ οὔτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

306. Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἶθυια. (S. 167.)

Spianm-Belle, I,

137

Handscr. 23, 2011

Chadwin III, 73
Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἶθυια πρὸς ἀλλήλους κοιωνίαν σπείσάμενοι ἐμπορεύεσθαι διέγνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη εἰς μέσον κατέθηκεν, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα ἐνεβάλετο, ἡ δὲ αἶθυια τὸ πλοῖον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Καὶ ἡ μὲν αἶθυια ἀπ' ἐκείνου τὸ πλοῖον ζητοῦσα ἐπὶ (κατὰ?) τοῦ βυθοῦ δύνει, οἰομένη ποτὲ εὐρήσειν· ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τὰς ἐσθῆτας ἐπιζητοῦσα τῶν παριόντων ἐπιλαμβάνεται (τῶν) ἱματίων, προσδοκῶσα τὰ ἴδια ἐπιγνώσεσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάζομεν, περὶ ἃ πρότερον πταίσωμεν.

Camel. 96f.

306^b. Ἄλλως. (C. 42 et p. 300. F. 124.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἶθυια, ἐταιρείααν ποιησά-

μενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. Ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἣ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἣ δὲ αἶθνια τρίτη χαλκόν· καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενόμενου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἶθνια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλει ἢ θάλαττα· ἡ δὲ νυκτερὶς, τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκίαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάξομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

307. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ. (C. 109 et p. 320. F. 125.) *Cam 131f*

Νυκτερὶς, ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὑστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. Τῆς δὲ εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ οὕτω συνέβη, δις αὐτὴν ἀλλαξάμενην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

308. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς. (C. 44. S. 168. F. 127.) *Cam 97f*

Ξυλευόμενός τις παρά τινα ποταμὸν τὸν οἰκείον *Halobis III n° 72*
ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμμηχανῶν τοίνυν παρά τὴν ὄχθη

καθίσας ὠδύρετο. Ἐρμῆς δὲ, μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἦρετο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὐτίς καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβάς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἐρμῆς, ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, ἅπαντας αὐτῷ ἔδωρήσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους τὰ συμβάντα αὐτοῖς διεξελέλυθεν· ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφείς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἐρμῆς κἀκείνῳ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσοῦν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἦρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ „ναὶ ἀληθῶς ἦδ' ἐστὶ“ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τосαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

308^b. Ἄλλως. (C. 44.)

Γεωργὸν φασὶ παρὰ ποταμὸν βαδίζοντα ἀποβαλεῖν ἀξίνην· κατοικτείραντα δὲ τὸν ποταμὸν ἀνεῖναι αὐτῷ ἀργυρᾶν. Τοῦ δὲ φήσαντος, οὐκ εἶναι ταύτην αὐτοῦ, ἀνεῖναι αὐτίς χρυσοῦν. Ἀρνησαμένου δὲ καὶ ταύτην, τὸν ποταμὸν τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναδοῦναι, καὶ τὰς ἄλλας δωρήσασθαι, ἀγασθέντα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης. Ἐτερον δὲ γεωργὸν, βουλόμενον τῶν αὐτῶν τυχεῖν, ἐκόντα καταβαλεῖν τὴν ἀξίνην ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ. Τὸν δὲ ποταμὸν οὐδὲ τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναπέμψαι. Τὸν δὲ πρό-

τερον γεωργὸν παρατυχόντα εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· „οὐκ ἄει ποταμὸς ἀξίνας φέρει.“

309. Ὀδοιπόροι. (C. 83. F. 237. S. 67.) *Cam. 118.*

Δύο τινὲς κατὰ ταῦτόν ὠδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὐρόντος, ἄτερος ὁ μὴ εὐρῶν παρήνει αὐτῷ μὴ λέγειν „εὔρηκα,“ ἀλλ’ „εὔρηκαμεν.“ Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν· „ἀπολώλαμεν.“ Ὁ δ’ εἶπεν· „ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, εὔρηκα ἔλεγες, οὐχ εὔρηκαμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων οὐδ’ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

310. Ὀδοιπόροι. (C. 110. F. 258. S. 172.) *Cam 132/1*

Ὀδοιπόροι, κατὰ τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπὶ τινα σκοπιάν. Κάκειθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾤθησαν· διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· „ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἐνιοί, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

311. Ὀδοιπόροι καὶ Ἄρκτος. (C. 249. F. 57. S. 65.) *Walsh, I*

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Ἄρκτου δὲ *nº 94* αὐτοῖς ἐπιφανείσης, ὁ μὲν εἰς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο· ὁ δὲ ἕτερος, μέλλων

περικατάληπτος γίνεσθαι, πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἑαυτὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. Τῆς δὲ ἄρκτου προσε-
νεγκούσης αὐτῷ τὸ ῥύγχος καὶ περισφραϊνομένης, τὰς
ἀναπνοὰς συνεῖχε· φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ
ζῶον. Ἀπαλλαγείσης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβὰς
ἐπυνθάνετο τοῦ ἐτέρου, τί ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὖς εἰρή-
κει. Ὁ δὲ εἶπε, τοῦ λοιποῦ τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν
φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ
συμφοραὶ δοκιμάζουσιν.

312. Ὀδοιπόροι καὶ Κόραξ. (C. 250. F. 310.)

Πορευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινα κόραξ ὑπήν-
τησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. Ἐπι-
στραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ τινος ὑποστρέψαι παραι-
νοῦντος, τοῦτο (γὰρ) σημαίνει τὸν οἰωνόν, ἕτερος
ὑποτυχῶν εἶπεν· „καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλ-
λοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ τὴν ἰδίαν πῆρωσιν προεί-
δετο, ἵνα φυλάξῃται;“

Οὕτω καὶ οἳ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον
κεκτημένοι καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

313. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

(S. 170. C. 251 et p. 387. F. 129.)

Opis, Maugis, 99
Rebel, Philon, n° 298
Platon, 27, n° 22
Ὀδοιπόροι δύο θέρους ὥρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ
καύματος τρυχόμενοι, ὡς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ
ταύτην καταντήσαντες καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες
ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλε-
γον πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀνωφελὲς καὶ ἄκαρπον τοῦτο
ἀνθρώποις ἐστὶ τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη·
„ὦ ἀχάριστοι, ἔτι τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες
ἀχρεῖάν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τινὲς οὕτω ἀτυχεῖς εἰσιν,

ὡς καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας ἐπὶ τῇ χρηστότητι ἀπιστεῖσθαι.

314. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια. *Babius 126*
(C. 365 et p. 411. F. 364. B. 127.)

Ὀδοιπορῶν τις ἐν ἐρήμῳ εὗρε γυναῖκα μόνην κατηφῆ ἐστῶσαν, καὶ φησιν αὐτῇ· „τίς εἶ;“ Ἡ δ' ἔφη „Ἀλήθεια.“ „Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς;“ Ἡ δ' εἶπεν· „ὅτι τοῖς πάλαι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος, νῦν δὲ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐστὶν, ἐάν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θέλῃς.“

315. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐρμῆς. (S. 173. C. 47 et p. 305. F. 156.) *Cam. 100*

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύων, ἠΰξατο, ὧν ἂν *Waldis, III n° 38*
εὔρη, τούτου τὸ ἥμισυ τῷ Ἐρμῇ ἀναθεῖναι. Περιτυχῶν δὲ πῆρα, ἐν ἧ ἁμύγδαλά τε ἦσαν καὶ φοίνικες, ταύτην ἀνείλετο, οἰόμενος ἀργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ ὡς εὗρε τὰ ἐνόητα, καταφαγῶν ταῦτα, καὶ λαβῶν τῶν τε ἁμυγδάλων τὰ κελύφη καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὄστᾶ, ταῦτα ἐπὶ τινος βωμοῦ ἔθηκεν, εἰπὼν· „ἀπέχεις, ὦ Ἐρμῆ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐκτὸς ὧν εὔρον, καὶ τὰ ἐντὸς πρὸς σὲ διανενέμηκα.“

Πρὸς ἄνδρα φιλόργυρον, διὰ πλεονεξίαν καὶ θεοὺς κατασοφίζομενον, ὁ λόγος εὐκαιρος.

316. Ὀδοιπόρος καὶ Τύχη. (S. 169. C. 252. B. 49.) *de Hoff n° 175*

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνείχετο, πεσὼν παρά τι φρέαρ ἐκοιμᾶτο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ὅσον οὐπῶ καταπίπτειν, ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα καὶ διεγείρασα αὐτὸν εἶπεν· „ὦ οὔτος, εἶγε ἐπεπτῶκεις, οὐκ ἂν τὴν σεαυτοῦ ἀβουλίαν, ἀλλ' ἐμὲ ἤτιῶ.“

316^b. Ἄλλως. Παῖς καὶ Τύχη. (F. 62. C. 388.) *Waldis III n° 56*

Ἐγγὺς φρέατος παῖς τις ἐκοιμᾶτο. Ἐπιστᾶσα δὲ

αὐτῷ ἢ Τύχη ἐβόα· „ἀνάστα καὶ ἄπελθε ἐντεῦθεν, μὴ πῶς κάτω τοῦ φρέατος πέσης, καὶ ἐμὲ τὴν Τύχην καταμέμψωνται πάντες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις σφαλλόμενοι [πράττοντες κακῶς] περιπίπτομεν κινδύνοις καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

317. Οἷς καὶ Κύων.

(C. 315. ex Xenoph. Comment. II, 7, 13. F. 366. C. p. 405. B. 130.)

Φασὶν, ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν οἶν πρὸς τὸι δεσπότην εἶπειν· „θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ἔρια σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως, ὅτι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν, τῷ δὲ κυνὶ, ὃς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὔπερ αὐτὸς ἔχεις σίτου.“ Τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἶπειν· „ναὶ μὰ Δι’· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ’ ἀνθρώπων κλέπτεσθαι μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάξεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ’ ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε.“ Οὕτω δὲ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνα προτιμᾶσθαι.

318. Ὀναγρος καὶ Ὀνος. (C. 379. F. 340.)

Ὀναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, [καὶ] τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίζων ἔλεγεν· „εὐτυχῆς ὄντως ἐγὼ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι’ ἄλλου τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς.“ Συνέβη δ’ οὖν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὡς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὄνηλάτου, τῷ δὲ ὄναγρῳ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν καὶ αὐτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, αὐθωρὸν πτώμα γίνονται.

319. Ὅνοι πρὸς τὸν Δία. (S. 181. C. 112 et p. 321. F. 138.) *Cam 133/1*

Ὅνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τινὰ αἰτούμενοι τῶν πόνων. Ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδείξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποταμὸν ποιήσωσι. Κάκεινοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαμβάνοντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι νῦν, ἔνθα ἂν ἀλλήλων οὐρον ἴδωσιν, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ παριστάμενοι οὐροῦσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἐκάστω πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστι.

320. Ὅνον ἀγοράζων. (C. 253. F. 311.)

Ὅνον τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ *Cam 132f.* πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν· καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτνης μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔστησεν. Ὁ δὲ καταλιπὼν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη. [καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίει.] Δήσας οὖν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποίησατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλ' ἐγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ ὅτι τοιοῦτος, ὁποῖον ἐξ ἀπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.“

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποίοις ἐταίροις συναναστρέφεται.

321. Ὅνος ἄγριος. (S. 179. C. 111 et p. 320. F. 136.) *Walden I*

Ὅνος ἄγριος, ὄνον ἡμέρον ἰδὼν ἐν τινὶ εὐηλίᾳ *n° 56*

τοπω, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα καὶ τὸν ὀνηλάτην ὀπισθεν ἐπόμενον καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· ὁρῶ γὰρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.“

Οὕτω οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταιπαιπωριῶν προσγινόμενα κέρδη.

322. Ὅνος ἄλας βαστάζων. (S. 176. C. 254.)

Simonides II 82
class. v. m. II 54
Ὅνος ἄλας βαστάζων ποταμὸν διήρχετο· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τοῦ ἁλὸς, κουφότερος ἐξανέστη· εὐφρανθεῖς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕστερόν ποτε σπόγγους ἐμπεφορτισμένος ποταμὸν διέβαινε, ᾤθη [δεῖν] ὅτι, ἐὰν πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγερθήσεται· καὶ δὴ ἐκὼν ὀλισθήσει. Συνέβη δ’ αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τὰς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσι συμφορῶν αἰτίας ἔχοντες.

322^b. Ἄλλως. Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον.
(F. 122. C. p. 388. B. 111.)

Μικρέμπορός τις Ὀνάριον κατέχων, αὐτὸς ὠνεῖτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον, ὑποζύγιον ἤλαυνε λεωφόρῳ· ὃς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει· καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἁλῶν παραυτίκα, εὐθύς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ’ ὑποστρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἄλας, κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ρεῖθρα· καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων, ἐξανέστησεν ἑαυτὸν παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς, ὁ κύριος τοῦ ὄνου, ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας. Ὅστις ἐπελθὼν [εἰς] ἓνα τῶν μυρεψούντων, ἐξωνήσατο σπόγγ-

γους πολλοὺς εἰς κόρον, οὕσπερ ἐπιθεῖς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπιὼν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ, καὶ παραντίκα κλυσθέντων τῶν σπόγγων, ἤγετο ὁ ὄνος διπλοῦν βάρος βαστάζων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

323. Ὅνος, Ἀλεκτροῶν καὶ Λέων.

(S. 83. C. 66 et p. 315. F. 70.)

Grim-Bolle I 256 n — Fl. Lat. n. 11, 164 *Carnes. 1091*
Ἐν τινι ἐπαύλει ὄνος καὶ ἀλεκτροῶν ἦσαν· λέων δὲ λιμώττων ὡς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν εἰσελθῶν τοῦτον καταθοινήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτρονόος φθεγξαμένου καταπτήξας (φασὶ γὰρ, τοὺς λέοντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρονόων φωνάς), εἰς φυγὴν ἐτρέπη. Καὶ ὁ ὄνος ἀναπτρωθεὶς κατ' αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτρούνα ἐφοβήθη, ἐξῆλθεν ὡς ἀποδιώξων αὐτόν· ὁ δὲ, ὡς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Clavin. III 67 (m. 10. 10. 10.)
Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ταπεινουμένους τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὀρώντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνομένοι, λανθάνουσιν ὑπ' αὐτῶν ἀναλισκόμενοι.

323^b. Ἄλλως. Ὅνος καὶ Λέων. (C. 66.)

Ὅνω ποτὲ ἀλεκτροῶν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνω, ὁ ἀλεκτροῶν ἐφώνησε· καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν τοῦ ἀλεκτρονόος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. Ὁ δ' ὄνος, νομίσας δι' αὐτόν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθύς τῷ λέοντι. Ὡς δὲ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τοῦ ἀλεκτρονόος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφείς ὁ λέων τοῦτον κατεθοινήσατο. Ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα· „ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

324. Ὁνος βασιάζων ἄγαλμα. (S. 178. F. 135. C. p. 389.)

Chariton III 51
Ὁνω τις ἐπιθεὶς ἄγαλμα ἤγεν εἰς ἄστν. Τῶν δὲ συναντῶντων προσκνυούντων τὸ ἄγαλμα, ὁ ὄνος ὑπολαβὼν, ὅτι αὐτὸν προσκνυοῦσιν, ἀναπτρωθεὶς ὠγκᾶτό τε καὶ οὐκέτι περαιτέρω προϊέναι ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὄνηλάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός, τῷ ῥοπάλῳ αὐτὸν παίων ἔφη· „ὦ κακὴ κεφαλὴ, ἔτι καὶ τοῦτο λοιπὸν ἦν, ὄνον ὑπ' ἀνθρώπων προσκνυεῖσθαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἐπαλαξονευόμενοι παρὰ τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺς γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

324^b. Ἄλλως. (C. 257.)

*Campanianus 153
Joh. immanis r. f. 165
de p. 165. R. 175*
Ὁνω τις ἐπιθεὶς ξόανον ἤγε· πολλοὶ δὲ προσεκύνουν τῶν συναντῶντων. Ὁ δὲ ὄνος τυφωθεὶς, νομίζων αὐτὸν προσκνυεῖν τοὺς ἀγροίκους, σκιρτῶν ἤμελλε τὸν θεὸν ῥῖψαι. Ἄλλὰ τοῦτον ξύλῳ παίων ὁ δεσπότης εἶπεν· „ὄνος εἶ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος.“

Κτηνώδεις ἄνδρας, τετυφωμένους ἐπ' ἀλλοτρίοις, ὁ λόγος ἐλέγχει.

325. Ὁνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 256.)

Ὁνος ἀκανθῶδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ ἀλώπηξ εἶπε· „πῶς οὕτω τῇ ἀπαλῇ γλώσση τὸ σκληρὸν καὶ ἀκανθῶδες προσφάγιον ἐσθίεις;“

Ὅτι οὐ δεῖ φλυάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν· εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

326. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

(S. 187. C. 116 et p. 323. F. 144.)

Cam 135/1

^{Herodotus, Schizos, 36}
Ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωvιαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλή-
λους ἐξῆλθον εἰς ἄγραν· λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόν-
τος, ἡ ἀλώπηξ ὄρωσα τὸν ἐπηρητημένον κίνδυνον, προσ-
ελθοῦσα τῷ λέοντι ὑπέσχετο παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον,
εἰὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τοῦ δὲ ἀπολύ-
σειν αὐτὴν φήσαντος, παραγαγοῦσα τὸν ὄνον εἰς τινα
πάγην ἐμπειεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκείνου
φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρῶτον τὴν ἀλώπεκα συνέσχευ,
εἰθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωvοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοῦς προσαπολλύντες.

327. Ὄνος καὶ Βάτραχοι. (S. 185. C. 114. F. 142.)

Cam 134/1

Ὄνος ξύλα βαστάζων διέβαινε τινα λίμνην· ὀλι-
σθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος
ᾠδύρετό τε καὶ ἔστενευ. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι,
ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφασαν· „ὦ οὗτος,
καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέ-
τριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶν οὕτως
ὀδύρη;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυ-
μον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς
πλείονας ῥαδίως ὑφιστάμενος.

328. Ὄνος καὶ Ἴππος. (C. 58 et p. 311. F. 151.)

Cam 105/1

Herodotus, I 1077

^{Herodotus, III 50.}
Ὄνος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον
καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦτα
πλεῖστα ταλαιπωρῶν. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου,
καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε
τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσή-

λασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο· ταῦτα πάντα ἑωρακῶς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἔταλάνιζεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόρον καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

329. Ὀνος καὶ Κηπωρός. (S. 175. C. 45 et p. 304. F. 132.)
Campanian, 99
Haldes, I n. 75
Glavias, 287
 Ὀνος κηπωρῶ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πολλὰ δὲ ἐκακοπάθει, ἠὔξατο τῷ Διὶ, ὅπως τοῦ κηπωροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξας, ἐτέρῳ δεσπότη ἐγχειρίσῃ. Ὁ δὲ Ερμῆν πέμψας ἐκέλευε κεραμεῖ αὐτὸν πωλῆσαι. Πάλιν δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ καὶ πολλῶ πλείου ἀχθοφορεῖν ἠναγκάζετο, καὶ τὸν Δία ἐπικαλουμένου, τὸ τελευταῖον ὁ Ζεὺς παρεσκευάσεν αὐτὸν βυρσοδέψῃ πωληθῆναι. Καὶ ὁ ὄνος ἰδὼν τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότητος πραττόμενα, ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε αἰρετώτερον ἦν παρὰ τοῖς προτέροις δεσπότηταις ἀχθοφοροῦντι λιμώττειν, ἢ ἐνταῦθα παραγενέσθαι, ὅπου οὐδὲ, ἂν ἀποθάνω, ταφῆς τεύξομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρώτους δεσπότητας ποθοῦσιν οἱ οἰκέται, ὅταν ἐτέρων πείραν λάβωσι.

330. Ὀνος, Κόραξ καὶ Λύκος. (S. 186. C. 115 et p. 322. F. 143.)
Cam. 134/
 Ὀνος ἠλκωμένος τὸν νῶτον ἐν τινι λειμῶνι ἐνέμετο· κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ καὶ τὸ ἔλκος κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ἀγκᾶτο καὶ ἐσκίρτα. Τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν στάντος καὶ γελῶντος, λύκος παριῶν ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἄθλιοι ἡμεῖς, οἷ, κἂν αὐτὸ μόνον ὀφθῶμεν, διωκόμεθα· τούτω δὲ καὶ προσγελῶσιν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξ ἀπροόπτου (ἀπόπτου?) δῆλοί εἰσιν.

331. ὄνος καὶ Κυνίδιον.

(S. 92. C. 212 et p. 371. F. 293 et 367. B. 131.) *Haberm. Walden I n° 13*

Chanson II 50 Hasinath, Chryseus, 367. B. 131. n° 125
Ἔχων τις κύνα μελιταῖον καὶ ὄνον διετέλει ἀεὶ τῷ
κυνὶ προσπαίζων· καὶ δὴ, εἴ ποτε ἔξω δειπνοίη, ἐκό-
μιζέ τι αὐτῷ, καὶ προσιόντι καὶ σαίνοντι παρέβαλλεν.
Ὁ δὲ ὄνος φθονήσας προσέδραμε (τῷ δεσπότη) καὶ
σκιρτῶν ἐλάκτισεν αὐτόν· καὶ ὁ δεσπότης ἀγανακτήσας
ἐκέλευσε παίοντας αὐτὸν ἀγαγεῖν καὶ τῇ φάτνῃ προσ-
δῆσαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ πάντες πρὸς ταῦτα πεφύ-
κασιν.

332. ὄνος καὶ Κύων. (F. 370. C. 414.)

ὄνος καὶ κύων ἐν ταῦτῳ ᾠδοιπόρουν. Εὐρόντες
δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμματίον, ὁ ὄνος λαβὼν
καὶ ἀναρόρήξας τὴν σφραγίδα καὶ ἀναπτύξας, διεξήκει
εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγγανε
τὰ γράμματα, χόρτου τε, φημὶ, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου.
Ἀηδῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέ-
κειτο· ἐνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ· „ὑπόβαθι, φίλτατε,
μικρὸν, μὴ τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὖρης δια-
λαμβάνον.“ Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμματίον διεξελεθὼν,
καὶ μηδὲν εὖρηκῶς ὦν ὁ κύων ἐζήτει, ἀντέφησεν αὐτίς
ὁ κύων· „βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντη, φίλε,
τυγχάνον.“

333. ὄνος καὶ Λεοντῆ. (C. 258.)

Chanson II 56 Walden I n° 90
ὄνος, δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομίζετο
πᾶσι· καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων.
Ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς
ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες ξύλοις καὶ ῥοπά-
λοις αὐτὸν ἔπαιον.

Ὅτι πέννης καὶ ιδιότης ὦν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλου-

σίω, μή ποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνεύσης· τὸ γὰρ ξένου ἀνοίκειον.

333^b. Ἄλλως. (C. p. 170. ex Luc. Piscat. c. 32.)

Ἦνος ἐν Κύμῃ, λεοντῆν περιβαλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον, ἤλεγξε παίων τοῖς ξύλοις.

334. Ἦνος καὶ Λύκος. (C. 259 et p. 390. F. 134. B. 122.)

Waldis, I n° 32
Grimm-
Bolle
III, 27

Ἦνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἰστήκει. Λύκον δὲ ἰδὼν ἔφη αὐτῷ· „ὦ λύκε, ἰδοὺ ἐκ τοῦ πόνου ἀποδνήσκω· καὶ δεῖ με (μᾶλλον) σοῦ γενέσθαι δεῖπνον, ἢ γυπῶν ἢ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ τοῦ ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξωμαι.“ Ὁ δὲ λύκος ἄκροις ὀδοῦσι δακῶν τὸν σκόλοπα ἐξεῖλεν. Ὁ Ἦνος δὲ λυθεὶς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας, φεύγει, ῥῖνας καὶ μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „οἴμοι, δίκαια πάσχω, ὅτι μάγειρος εἶναι μαθὼν, τὸ πρῶτον νῦν ἰππίατρος ἠθέλησα γενέσθαι.“

Ἦτι τινὲς, διπλοῖς κινδύνοις περιπεσόντες, τοῖς ἐχθροῖς ὠφελεῖν πειρωμένοις δολίως ἀνταμοιβὴν κακὴν παρέσχον.

334^b. Ἄλλως. (S. 183 et 227. F. 140. C. p. 391.)

Ἦνος, ἐν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὡς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτὸν ὀρμώμενον, χωλαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν χωλαίνει, ἔλεγεν, ὡς φραγμὸν διαβαίνων σκόλοπα ἐπάτησε, καὶ παρήνει αὐτῷ πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἰθ' οὕτως αὐτὸν καταθωινήσασθαι, ἵνα

μὴ ἐσθίων περιπαρῆ. Τοῦ δὲ πεισθέντος καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὄλον τε τὸν νοῦν πρὸς τῇ ὀπλῇ ἔχοντος, ὁ ὄνος λὰξ εἰς τὸ στόμα τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐξετίναξε. Καὶ ὅς διατεθεὶς κακῶς ἔφη· „ἀλλ’ ἐγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, τοῦ πατρός με μαγειρικὴν τέχνην διδάξαντος, αὐτὸς ἰατρικῆς ἐπελαβόμενος;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

334^c. Ἄλλως. (C. p. 171.)

Ὀδοῦσιν ἦλον εἶλεν ἐξ ὄνου λύκος·
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
Λύκος δὲ φησι· „πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ’ ἀναξίως;“

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

335. Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης. (S. 182. F. 139. C. 401.)

Ὀνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὡς μικρὸν τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἀφείς τὴν λείαν εἰς κρημνὸν ἐφέρετο· μέλλοντος δ’ αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηλάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς ἐπειρᾶτο περιάγειν αὐτόν· τοῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτουτος, ἀφείς αὐτὸν ἔφη· „νίκα· κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.“

Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.

336. Ὀνος λεοντῆν φέρων. (S. 184. C. 113 et p. 321. F. 141.) *Cam 133/*

Ὀνος, ἐνδυσάμενος λέοντος δέρμα, περιῆει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεργξαμένου προακηκουῖα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’ εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἦκουσα.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἔξωθεν τύφοις δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

337. Ὅνος καὶ Τέττιγες. (F. 137. C. 255 et p. 389.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων, ἤσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἠδύτητα εἶπε: „τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφίετε;“ Τῶν δὲ εἰπόντων δρόσον, ὃ ὄνος προσπαραμένων τῇ δρόσῳ, λιμῶ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, παρὰ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν ὧν ἐφίενται, καὶ τὰ μέγιστα δυστυχοῦσιν.

337^b. Ἄλλως. (S. 180.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων ἤσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπελάθετο καὶ τῆς οἰκείας φωνῆς.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες καὶ ἄἔχουσι δυστυχοῦσι.

338. Ὅνος παίζων. (F. 368. C. 412. B. 125.)

Handwritten: Οὐκ ἔστιν, Οὐκ ἔστιν, 361
Ὅνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων τὸν κέραμον ἔθλα, καὶ τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμῶν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.

ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὃς τὸ νῶτον ἤλεγχεν, „καὶ μὴν πίθηκος ἐχθρὸς“ εἶπε „καὶ πρῶην ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίας ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

339. Ὅνου σκιά. (F. 392. C. 320. ex Plut. Vitis X Orat. p. 401.)

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, λέγειν ποτὲ κωλυόμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ, βραχὺ ἔφη βούλεσθαι πρὸς αὐ-

τούς εἰπεῖν. Τῶν δὲ σιωπησάντων, „Νεανίας“ εἶπε „θέρους ὦρα ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε. Μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἐκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιάν λέγων, ὁ δὲ μεμισθωμένος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπήει. Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, „εἶθ’ ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς“ ἔφη „βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δὲ ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε;“

339^b. Ἄλλως. (C. p. 213.)

Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπιὼν εἰς Δελφούς. Καὶ ὡς καῦμα κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου κατέδυ ὁ μισθωσάμενος αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ, λέγων ὅτι „τὸν ὄνον σοι ἐμίσθωσα, οὐχὶ καὶ τὴν σκιάν αὐτοῦ.“

Ὁ λόγος περὶ τῶν ἐπ’ εὐτελέσι φιλονεικούντων.

340. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κόρυδος. *Cam. 991*
(S. 189. C. 46 et p. 304. F. 146.)

Steinmuth, Schlegel, 28.

Walden, III n° 37

Ὀρνιθοθήρας πτηνοῖς παγίδας ἴστα· κόρυδος δὲ αὐτόν θρασάμενος ἠρώτα, τί ποιεῖ. Τοῦ δὲ εἰπόντος πόλιν κτίζειν, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, πεισθεὶς τοῖς λόγοις προσῆλθεν· ἐσθίων δὲ τὸ δέλεαρ ἔλαθεν ἐμπεσῶν εἰς τοὺς βρόχους. Τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρου προσδραμόντος καὶ συλλαβόντος αὐτόν, ὁ κόρυδος ἔφη· „ἂν τοιαύτας πόλεις κτίζης, οὐ πολλοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἰκοὶ καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσι.

341. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος.

(F. 369. C. 413. B. 124.)

Stavriuth, Schizur, 34.

Babrius, n° 124.

Ὀρνιθοθήρα φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἤγρευκει.
ᾠρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὄν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευε μὴ κτείνειν·
„τὸ λοιπὸν“ εἶπε „δικτύω τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῆς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελωδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;“
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ᾠρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστίν ὀρνίδων;“
κἀκείνος εἶπεν· „οἶδα χρησίμους ᾠρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τι δειπνήσαι.“

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰδισμένῳ οὐ-
δεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ'
ἡδονήν.

Cam 135/7 342. Ὀρνις καὶ Χελιδών. (S. 188. C. 117 et p. 323. F. 145.)

Ὀρνις ὄφρα εὐροῦσα ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα
ἐξεκόλαπτε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν ἔφη· „ᾧ μα-
ταία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἄπερ, ἂν ἀύξηθῇ, ἀπὸ σοῦ
πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;“

Οὕτως ἀτιθάσσεινός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μά-
λιστα εὐεργετῆται.

343. Ὅρνις χρυσοτόκος. (C. 136 et p. 335. F. 153. B. 123.) *Cam. 145/1*

Chap. III 29
Ὅρνιθ' ἄ τις εἶχεν ὡς χρυσᾶ τίκτουσαν· καὶ νομίσας *Waldius, II*
ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, κτείννας εὗρηκεν *n° 15*
ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλ-
πίσας εὐρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι
καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

343^b. Ἄλλως. Χὴν χρυσοτόκος. (S. 88.)

Ἐρμῆς θρησκευόμενος ὑπό τινος περιττῶς χῆνα
αὐτῷ ἐχαρίσατο ὡς χρύσεια τίκτουσαν· ὁ δὲ οὐκ ἀνα-
μείνας τὴν κατὰ μικρὸν ὠφέλειαν, ὑπολαβὼν δὲ, ὅτι
πάντα τὰ ἐντὸς χρύσεια ἔχει ὁ χῆν, οὐδὲν μελλήσας ἔθυ-
σεν αὐτήν. Συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὃ προσεδόκησε
σφαλῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὡς ἀποβαλεῖν· τὰ γὰρ ἐντὸς
πάντα σαρκώδη εὗρεν.

Οὕτως πολλάκις οἱ πλεονέκται δι' ἐπιθυμίαν πλει-
όνων καὶ τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προΐενται.

344. Οὐρά καὶ Μέλη ὄφως. (C. 260. F. 313.) *Cam 390*

Οὐρά ποτε ὄφως ἡξίου πρώτη προάγειν καὶ βαδί-
ζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· „πῶς χωρὶς ὀμμάτων
καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα;“ Ταύτην
δὲ οὐκ ἐπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρά δὲ
ἤρχε καὶ ἤγε, σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς
βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ
σῶμα ἐπληγε. Σαίνουσα δὲ ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέ-
γουσα· „σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς
γὰρ ἔριδος ἐπειράθη.“

"Ανδρας δολίους καὶ κακους καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισταμένους ὁ λόγος ἐλέγχει.

345. "Οφισ, Γαλῆ καὶ Μύες. (C. 261. F. 314. S. 265.)

myf. Charv. M 55
"Οφισ καὶ γαλῆ ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο· οἱ δὲ ἐνταῦθα μύες ἀεὶ καταναλισκόμενοι ὑπ' ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτοὶ ἑκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

Cam. 111f 346. "Οφισ καὶ Καρκίνος. (C. 70. F. 231. S. 192.)

"Οφισ καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἀπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκείνῳ παρήνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος καὶ ὅσον οἶόν τε πιέσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· „οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἀπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Cam 136/2 347. "Οφισ πατούμενος. (C. 119 et p. 324. F. 149. S. 194.)

"Οφισ, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνδιστάμενοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

348. Παιδίον ἐσθίον σπλάγχνα.
(C. 262 et p. 391. F. 40. S. 47. B. 34.)

Carm 154/1

Βοῦν τινες ἐπ' ἀγροῶ θύσαντες, τοὺς συγγενεῖς
εκαλεσαν· ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενιχρὰ, μεθ' ἧς
καὶ ὁ παῖς. Τὸ δὲ παιδίον, τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γασ-
τέρα καὶ ὀδυνώμενος, ἔλεγεν· „ὦ μῆτερ, ἐμῶ τὰ
σπλάγχνα.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐχὶ τὰ σὰ, τέκνον, ἃ δὲ
κατέφαγες.“

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις ἐτοίμως
τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπαιτηθῆ, οὕτως ἄχθε-
ται, ὡς οἰκοθεν προϊέμενος.

349. Παῖς καὶ Πατήρ. (C. 264.)

*Chiron VIII 8105
Hans Sachs, VI 8317*

Υἱὸν τις γέρον δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον, κυ-
νηγεῖν ἐφιέμενον, εἶδε τοῦτον καθ' ὕπνου ὑπὸ λέον-
τος ἀναλωθέντα. Φοβηθεὶς δὲ, μὴ πως ὁ ὄνειρος ἀλη-
θεύσῃ, οἴκημα κάλλιστον καὶ μετέωρον κατεσκεύασε·
κάκεισε τὸν υἱὸν εἰσαγαγὼν ἐφύλαττεν. Ἐξωγράφησε
δὲ ἐν τῷ οἰκήματι πρὸς τέρψιν τοῦ υἱοῦ παντοῖα ζῶα,
ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. Ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην
εἶχε. Καὶ δὴ ποτε πλησίον τοῦ λέοντος στὰς εἶπεν· „ὦ
κάκιστον θηρίον, διὰ σὲ καὶ τὸν ψευδῆ ὄνειρον τοῦ
ἐμοῦ πατρὸς τῆδε τῆ οἰκίᾳ κατεκλείσθην, ὡς ἐν φρουρᾷ·
τί σοι ποιήσω;“ Καὶ εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν
χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ
αὐτοῦ ἐμπαρεῖς, ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρι βουβῶ-
νος εἰργάσατο· πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ, θᾶτ-
τον τοῦ βίου μετέστησεν. Ὁ δὲ λέων καὶ οὕτως ἀνή-
ρηκε τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφεληθέντα
σοφίσματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκ-
φυγεῖν.

349^b. Ἄλλως. Υἱὸς καὶ Λέων γεγραμμένος.
(F. 187. C. p. 393. B. fragm. 135. ed. L.)

Υἱὸν τις ἔχων μονογενῆ ἄνδρεῖον, εἶδε καθ' ὕπνου ὑπὸ λέοντος θνήσκειν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, μὴ πως τοῦναρ ἀληθεύσῃ, οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατασκευάσας, ἐξωγράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν, ζώοις παντοίοις αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας, ἐν οἷς καὶ λέων ἀπεμορφώθη. Ὡς οὖν ἑώρα τὸν λέοντα ὁ νέος, μᾶλλον κατεῖχεν αὐτὸν ἢ λύπη πλέον, ὃς ἰστάμενος τοῦ λέοντος πλησίον, τούτῳ προσεῖπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου, ὃ αὐτὸς ἑώρακεν ἐν ὕπνοις μάτην, προσκατεκλείσθην φρουρᾶ τῇ γυναικείᾳ· ἄ! τί δέ σοι ἐγὼ ἄρτι ποιήσω;“ Ταῦτα αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος, ἐπεξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ βάτον, τοῦ λαβεῖν κλάδους καὶ τὸν λέοντα κροῦσαι. Εὐθύς δὲ σκόλοψ προσκρούσας τῷ δακτύλῳ, ἄλγει μεγάλῳ ἐφλέγμανε τὸν νέον, καὶ παραυτίκα ἄλαλος κατεκλίθη. Ὑπανάψας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης, θᾶπτον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἂ μὲλλει συμβῆναί τινι, τούτοις γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφιζέσθω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

350. Παῖς καὶ Σκορπίος. (F. 158. C. 263 et p. 392. S. 195.)

Walden, III n° 74 Chantre III 33

Παῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε. Πολλὰς δὲ συλλαβῶν, ὡς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, κοιλάνας τὴν χεῖρα οἷός τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ. Καὶ ὃς τὸ κέντρον ἐπάρας ἔφη· „εἶθε γὰρ τοῦτο ποιήσας, ἵνα καὶ ἄς συνείληφας ἀκρίδας, ταύτας ἀποβάλης.“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μὴ δεῖν πᾶσι τοῖς χρηστοῖς καὶ πονηροῖς τὰ αὐτὰ προσφέρειν.

350^b. Ἄλλως. Παῖς ἀκρίδας θηρεύων.
(C. 263 et p. 393. F. 171.)

Παῖς τις θηρεύων ἀκρίδας περιέτυχε σκορπίῳ. Ὁ δὲ τὸ τοῦ παιδὸς ἀπλοῦν θεασάμενος, τὸ κέντρον ὄξυνας, εἶπεν· „ἄπελθε, παῖ, μὴ κάμῃ θηρεύων πάντας, οὓς ἔχεις, ἀπολέσης.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

351. Παῖς κλέπτης καὶ Μήτηρ.
(S. 196. C. 48 et p. 305. F. 159.)

Camer. 1001
Pavli n° 19
Walden, II
n° 39

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ δέλτον ἀνελόμενος τῇ μητρὶ ἐκόμισε· τῆς δὲ οὐ μόνον αὐτὸν οὐκ ἐπιπληξάσης, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεσάσης αὐτὸν, ἐκ δευτέρου ἱμάτιον κλέψας ἤνεγκεν αὐτῇ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκείνη ἀπεδέξατο. Προῦν δὲ τοῖς χρόνοις ὁ νεανίας ἐπὶ τὰ μείζονα ἐχώρει· ληφθεὶς δὲ ποτε καὶ περιαγκωνισθεὶς ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ καὶ στερνοκοπουμένης, ὁ νεανίας εἶπεν· „θέλω τι εἰπεῖν τῇ μητρὶ μου εἰς τὸ οὖς.“ τῆς δὲ προσελθούσης, ταχέως ἐπελάβετο τοῦ ὠτίου αὐτῆς, καὶ ἀπέκοψε. Τῆς δὲ κατηγορούσης αὐτὸν ὡς δυσσεβῆ, ἐκείνος ἔφη· „ἀλλὰ τότε, ὅτε σοὶ πρῶτον τὴν δέλτον κλέψας ἤνεγκα, εἰ ἐπληξάς με, οὐκ ἂν μέχρι τούτου ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ θάνατον ἠγόμην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς μὴ κωλυόμενον ἐπὶ μείζον αὖξει.

352. Παῖς λουόμενος. (F. 167. C. 310 et p. 404. S. 201.)

Παῖς ποτε λουόμενος ἐν τινὶ ποταμῷ ἐκινδύνευσεν ἀποπνιγῆναι. Ἰδὼν δὲ τινα ὁδοιπόρον, τοῦτον ἐπὶ βοήθειά ἐκάλει· ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδὶ ὡς τολμηρῷ. Τὸ

δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μέμψαι “

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοῦτο· „μὴ μέμψου, πλὴν ἐλέησον.“

Waldes I n° 62
353. Παῖς ψεύστης. (C. 266.)

Παιδίον πρόβατα νέμον, ὡς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθορὰν ὄρων, ἐπικαλούμενον τοὺς ἀγρότας ἔλεγε· „βοηθεῖτε ᾧδε· ἔρχεται λύκος.“ Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες τοῦτον εὔρισκον μὴ ἀληθεύειν. Τοῦτο δὲ ποιήσαντος πολλάκις, εὔρισκον ψευδόμενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος, καὶ τοῦ παιδὸς βοῶντος „θεῦτε, λύκος,“ οὐκέτι τις ἐπίστευε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λύκος εὐρηκὸς ἄδειαν τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρεν εὐκόλως.

Ὅτι τοσοῦτον ὄφελος τῷ ψεύστη, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγων πολλάκις οὐ πιστεύεται.

353^b. Ἄλλως. Ποιμὴν παίζων. (F. 166. C. p. 395.)

Ποιμὴν, ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν ἀπό τινος κώμης πορφύρω, διετέλει τοιαύτη παιδιᾶ χρώμενος. Επιβοώμενος γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν, ὡς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπήλθοσαν. Δίς καὶ τρίς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων καὶ ἐκπηδησάντων, εἶτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων, συνέβη τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνομένης δὲ αὐτοῦ τῆς ποιμνῆς, καὶ αὐτοῦ ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοήθειᾳ, ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζειν κατὰ τὸ ἔθος, ἤττον ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι, τὸ μηδὲ ὅταν ἀληθεύωσι πιστεύεσθαι.

354. Παρακαταθήκας είληφώς καὶ Ὀρκος. (F. 372. C. 416.)

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστερεῖν διενοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὄρκον, εὐλαβούμενος εἰς ἀγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χωλὸν ἐξιόντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη, καὶ ποῖ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν Ὀρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾶν ταῖς πόλεσι εἶωθεν. Ὁ δὲ ἔφη· „διὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα.“ Καὶ ὅς οὐδὲν μελήσας τῇ ὑστεραία ᾤμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὼν δὲ τῷ Ὀρκῷ, καὶ ἀπαρόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ἤτιᾶτο αὐτὸν, ὡς, προειπὼν αὐτῷ διὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσάί με καὶ αὐθημερὸν ἐπιφοιτᾶν εἶωθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόριστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεοῦ τιμωρία.

355. Πένθους γέρας.

(C. 321. F. 393. ex Plut. Consol. ad Apoll. c. 19.)

Φασί τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασίλισσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱὸν, τοιούτῳ χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον ὅτι „Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος· ἤδη δὲ νενεμημένων, ἦλθεν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἡξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλωθῆσαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γιγνομένην, οἶον δάκρυα καὶ λύπας.“ Ὡσπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾶν, τὸν αὐτὸν τρόπον

καὶ τὸ πένθος. Ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὧ γύναι, οὐ προσελεύσεται σοι· ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σοῦ ἐπιμελῶς ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγάπησει σε, καὶ ἀεὶ τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς.

356. Πέρδιξ καὶ Ἄνθρωπος. (C. 164 et p. 353. F. 172.)

Stavimath, Schlegel, 32f

Babrius, n° 138

Walden II, n° 75

Πέρδικά τις θηρεύσας ἤμελλε σφάξαι· ἡ δὲ ἐκέτευε λέγουσα· „ἔασόν με ζῆν· ἀντ' ἐμοῦ πολλὰς πέρδικας ἐγὼ σοι κυνηγήσω.“ Ὁ δὲ εἶπεν· „δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον σε θύσω, ὅτι τοὺς συνήθεις καὶ φίλους σοι ἐνεδρεῦσαι θέλεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων δολίας μηχανὰς συντιθεὶς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

357. Περιστερὰ διψῶσα. (S. 197. C. 120 et p. 324. F. 160.)

Cam 136/3

Charron II, 33

Περιστερὰ δίψει συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν τινι πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀληθινὸν εἶναι· διόπερ πολλῶ τῷ ροίζῳ ἐνεχθεῖσα ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα καὶ ἐντινάξασα. Συνέβη οὖν αὐτῇ, τῶν πτερῶν περικλασθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσοῦσαν ὑπὸ τινος τῶν παρατυχόντων καταληφθῆναι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον βάλλουσι.

Cam 136f.

358. Περιστερὰ καὶ Κορώνη. (S. 198. C. 121 et p. 325. F. 161.)

Stavimath, 28, n° 23

Περιστερὰ ἐν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρουάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη· „ἀλλ', ὧ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευο-

μένη· ὅσον γὰρ ἂν πλείονα ποιῆς, τοσοῦτον περιττο-
τέρας λύπας συνάγεις.“

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι
ἐν τῇ δουλείᾳ τέκνα ποιοῦσι πολλά.

359. Πῆραι δύο. (C. 337. F. 407. B. 66.)

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμ-
προσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα·
ἀλλ' ἢ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτριῶν, ἢ δὲ ὀπισθεν τῶν
αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ
μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ
ἀκριβῶς θεῶνται. *Cognatus, ex le. Cameronius. 309/*

Birchm...
850
Alc.
notum.
543/...

360. Πίθηκοι ὀρχησταί. (C. 355. F. 405. ex Luc. Piscat. 36.)

Λέγεται βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτε
πυρρόχιζεν διδάξαι· καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ
τῶν ἀνθρωπίνων) ἔκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι,
ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ
μέχρι γε πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δὲ τις θεατῆς
ἀστειῆς, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον.
Οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως,
τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρόχιστῶν,
καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερῶ-
γνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους·
τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρόχιξης διελέλυτο καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Charon II 81. Walden II n° 22/4

361. Πίθηκοι πόλιν οἰκίζοντες.

(C. 367. ex Hermog. Progymn. Vol. I, p. 13. Walz.)

Οἱ πίθηκοι συνελθόντες ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ
χορῆσαι πόλιν οἰκίζεῖν· καὶ ἐπειδὴ ἔδοξεν αὐτοῖς, ἤμελλ-
λον ἄπτεσθαι τοῦ ἔργου. Γέρον οὖν τις πίθηκος ἐπέ-

σχευ αὐτοὺς εἰπών, ὅτι ῥᾶον ἀλώσονται περιβόλων ἐν-
τὸς ἀποληφθέντες.

362. Πίθηκος καὶ Ἀλιεῖς. (S. 199. C. 309 et p. 404. F. 162.)

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς
ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐν τινι ποταμῷ σαγήνην βάλλοντας,
παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα. Ὡς δὲ ἐκεῖνοι
τὴν σαγήνην ἀνασπάσαντες μικρὸν ἄποθεν ἤριστων, ὁ
πίθηκος καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὸς
τὰ αὐτὰ πράττειν· φασὶ γὰρ μιμητικὸν ζῶον εἶναι
τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων ὡς συνελήφθη,
ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί
γὰρ, ἀλιεύειν μὴ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπι-
χείρησις οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς ἐστὶ.

363. Πίθηκος καὶ Δελφίς. (C. 88. F. 242. S. 74.)

Cam 1207
Howell, 26, 719
Ἐθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πι-
θήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων
τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν
κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα
σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης
καὶ πάντων διακολυμβάντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος.
Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος καὶ ἄνθρωπον εἶναι
ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον.
Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων
ἐπίνειον, ἐπυυθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν
Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τε-
τυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπί-
σταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν
λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη.
Καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσοῦτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτί-
ζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες ἀπατᾶν νομίζουσιν.

364. Πίθηκος καὶ Ζεὺς. (B. 56.)

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρμένῃ κόλποις.
γέλωσ δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη·
ἢ δ' εἶπεν οὕτω· „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“

[Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν·
τά γ' αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.]

365. Πίθηκος καὶ Κάμηλος. (C. 387. F. 71.) *Waldst. II n° 129*

Waldst. II n° 50
Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστάς
ᾠρχεῖτο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ
πάντων ἐπισημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα ἤβου-
λήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι. Διόπερ ἐξαναστᾶσα ἐπει-
ράτο καὶ αὐτῇ ᾠρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιη-
σάσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπάλοις αὐτὴν παίοντα
ἐξήλασαν.

Πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους
καὶ σφαλλομένους ὁ λόγος εὐκαιρος.

366. Πιθήκου παῖδες. (F. 182. C. 267 et p. 396. S. 215.) *Waldst. II n° 128*

Τοὺς πιθήκους φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν ἐν *Camer. 210f.*
τῶν γεννημάτων στέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν,
τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ
τινα θεῖαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἠδέως καὶ
ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ
ὀλιγωρούμενον ἐκτελειοῦσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἢ τύχῃ δυνατωτέρα καθέστηκε.

366^b. "Αλλως. (C. 267. B. 35.)

Δύο γεννᾶ τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἀγαπᾶ, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖ. Καὶ ὃ μὲν στέργει, αἰεὶ ἐν τοῖς κόλποις περιφέρουσα καὶ τιθεῖσα ἐνθεν κἀκειθεν καὶ τοῦτο καταφιλοῦσα ἀποπνίγει· ὃ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τοῦτο ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῆ καθ' αὐτό.

Ὅτι τισὶν ἐχθραίνειν μᾶλλον ἔστι καλὸν ἢ φιλεῖν.

367. Πλέοντες. (C. 268. F. 315.)

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἔπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαισίον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιρῶξάμενος τοὺς πατρῷους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, εἰὰν περισωθῶσι. Πανσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκίτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ στερόδος ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη πρὸς αὐτούς· „ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως ἡμᾶς γεγηθέναι δεῖ, ὡς πάλιν, εἰὰν τύχῃ, χειμῶνος ἔσομένου.“

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένους.

368. Πλούσιος καὶ Βυρσοδέψης. (S. 200. C. 269. F. 316.)

Πλούσιος βυρσοδέψῃ παρακείμενος, μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῆ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. Τούτου δὲ συνεχῶς γενομένου, συνέβη τὸν

πλούσιον ἐν συνηθείᾳ τῆς ὁσμῆς τούτου γενόμενον, μηκέτι αὐτῷ διανοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνηθία καὶ τὰ δυσχερῆ τῶν πραγμάτων καταπραῦνει.

369. Πλούσιος καὶ Θρηνηδοί. (S. 201. C. 122 et p. 325. F. 163.)

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνηούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἐτέρας παιδὸς λαλούσης· „ὡς ἄθλια, εἶγε αὐταί, ὧν ἐστι τὸ πάθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μηδὲν προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται καὶ κλαίουσιν,“ ἡ μήτηρ ἔφη· „μὴ θάυμαζε, τέκνον, εἰ αὐταί οὕτως θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.“

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

370. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα. (C. 49.)

Ποιμὴν, ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἑωρακῶς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῆ τῆ νηϊ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα) τὴν ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε· „φοινίκων αὐτίς, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνεται.

370^b. Ἄλλως. (F. 164. C. p. 306. S. 203.)

Ποιμὴν ἐν τινι τόπῳ παραθαλασσίῳ ποιμνία νέ-

μων, ὡς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαληνὸν τε καὶ πραεῖαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμπορτωσάμενος ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσας αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ πολλὰς οὖν ἡμέρας τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὡς ἐθεάσατό τινα παριόντα καὶ ἐπαινοῦντα τῆς θαλάσσης τὴν ἡρεμίαν, ἔφη· „ὦ οὔτος, αὕτη γὰρ σοι φοινίκων ἐπιθυμεῖ.“

Οὔτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις γίνονται μαθήματα.

371. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 271. F. 317. B. 113.)

Μάνδρας εἶσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε συγκλεῖσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα· „πῶς, τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε τὸν λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;“

Ὅτι μεγίστην βλάβην καὶ θάνατον οἶδε προσφέρειν ἢ τῶν κακῶν συνουσία.

372. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 272. F. 318. S. 202.)

v. Habelin, III, n° 5
Ποιμὴν, ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δὴ ποτε εἰσελθούσης τῆς ποιμνῆς, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις καὶ σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν· „ἀλλ' ὦ οὔτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.“

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

372^b. Ἄλλως. Ποιμὴν καὶ Σκύλαξ. (C. p. 179.)

Ποιμὴν σκύλακα εἰώθει τρέφειν ἐκ τῶν θνησκόντων προβάτων. Καὶ δὴ ποτε ἐγγὺς ἀμνάδος νοσοῦσης

ιστάμενον εἶδε τὸν κύνα, κατηφῆ καὶ δοκοῦντα δακρύειν· καὶ ὀμαλίζων αὐτὸν εἶπεν· „καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν· πλὴν ἀλλὰ μὴ γένοιτο μηδὲ συμβαίῃ ὅπερ θέλεις.“

Ὅτι τοιοῦτος πᾶς ἐστίν, ὃς κληρονόμος ἐστίν.

373. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς. (C. 273. F. 319. S. 205.)

Ποιμὴν εὐρῶν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀνέτρεφεν, οἴομενος, ὅτι τελειωθέντες οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρπάξοντες αὐτῷ οἴσουσιν. Οἱ δὲ ὡς τάχιστα ἠϋξήθησαν, ἀδείας τυχόντες πρῶτην αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν διαφθείρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ ἀναστενάξας εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ ἠϋξημένους ἀναιρεῖν;“

Οὕτως οἱ τοὺς πονηροὺς περισώζοντες λανθάνουσι καθ' αὐτῶν πρῶτον αὐτοὺς ῥωννύντες.

374. Ποιμὴν καὶ Λύκος. (C. 71. F. 232. B. fragm. 134. ed. L.) *Comm 112*

Ποιμὴν, νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δὲ ἠϋξήθη, εἶποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρῃς ἂν τοῦτον καταλαβῶν, οἷα δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας· εἶτα ὑπέστρεφεν. Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὃ ποιμὴν στοχασάμενος καὶ συνεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

δήμιός τις εἶ καὶ μαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποιμνης, τούτῳ
δ' ἐξαρκέσειεν ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔθνη.“

378. Ποιμὴν καὶ Πρόβατα. (F. 165. C. 123 et p. 326. S. 204.) *Cam. 137f.*

Ποιμὴν ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα, ὡς
ἐθεάσατο δρυῖν παμμεγέθη μεστήν βαλάνων, ὑποστρώ-
σας τὸ ἱμάτιον ἐπὶ ταύτην ἀνέβη, καὶ τὸν καρπὸν κατέ-
σειε. Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίουτα τὰς βαλάνους, ἔλαθε
διαρρήξαντα καὶ τὸ ἱμάτιον. Ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς
ἐθεάσατο τὸ γεγονός, εἶπεν· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς
τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτα παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέ-
φοντος καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων πολλοὶ, δι' ἄγνοιαν τοὺς
μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων
φαῦλα ἐργάζονται.

379. Πολεμιστῆς καὶ Κόρακες. (C. 319. F. 390.)

Ἄνθρωπος δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξήει. Φθεγγαμένων δὲ *Cam. 261*
κοράκων, τὰ ὄπλα θεῖς ἠσύχαζεν. Εἶτα ἀναλαβὼν αὐ-
θις ἐξήει, καὶ φθεγγομένων πάλιν ὑπέστη, καὶ τέλος
εἶπεν· „ὑμεῖς κεκράξεσθε μὲν μέγιστον ὡς δυνατὸν,
ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.“

380. Ποταμοὶ καὶ Θάλασσα. (C. 371. F. 330.)

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ τὴν θάλασσαν
κατητιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· „διὰ τί ἡμᾶς, εἰσερχομέ-
νους ἐν τοῖς σὺν ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ
γλυκεῖς, ἀπεργάζη ἀλμυροὺς καὶ ἀπότους;“ Ἡ δὲ θά-
λασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς
αὐτούς· „μὴ ἔρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε ἀλμυροί.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τοὺς ἀκαίρως αἰτιωμένους
τινάς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

381. Ποταμὸς καὶ Βύρσα. (C. 341. F. 422.)

Ποταμὸς, δι' αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώ-
τησε, τίς καλεῖται. Ἡ δὲ εἶπε „ξηρά.“ Ἐπικαχλάσας δὲ
τῷ ῥεύματι εἶπεν· „ἄλλο τι ζήτει καλεῖσθαι· ἀπαλὴν
γὰρ ἐγὼ ἤδη ταχὺ ποιήσω σε.“

382. Πρόβατον κειρόμενον. (S. 208. F. 168. C. p. 399.)

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον πρὸς τοὺς κείροντας
ἔφη· „εἰ μὲν ἔρια ζητεῖτε, ἀνωτέρω τέμνετε· εἰ δὲ
κρέως ἐπιθυμεῖτε, ἅπαξ με καταθύσατε, τοῦ κατὰ μι-
κρὸν βασανίζειν ἀπαλλάξαντες.“

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς ταῖς τέχναις προσφερομένους ὁ
λόγος εὐκαιρος.

382^b. Ἄλλως. Χήρα καὶ Πρόβατον. (C. 288. B. 51.)

Ἐν τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. Τούτου δὲ
τὸν πόκον λαβεῖν θέλουσα, ἔκειρεν ἀτέχνως, σὺν τῷ
μαλλῷ καὶ τὴν σάρκα ψαλίζουσα. Τὸ δὲ πρόβατον ἄλ-
γοῦν ἔλεγε· „τί με βλάπτεις; πόσῃν γὰρ ὀλκὴν τὸ ἐμὸν
αἷμα προσθήσει; Καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὧ δέσποινα, χροή-
ξεις, μάγειρος ἔστιν, ὃς μὲ συντόμως θύσει· εἰ δ' ἐρίου
καὶ πόκου, κουρεὺς ἔστι πάλιν, ὃς καὶ κερεῖ με καὶ
σώσει.“

Οἱ ἀπειρίαν πράγματός τινος ἔχοντες καὶ διὰ πλεο-
νεξίαν τοῦτο μεταχειριζόμενοι οὐ τοσοῦτον κέρδος,
ὄσῃν βλάβην καρποῦνται.

383. Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι. (C. 274. F. 320.)

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους
ἐπλασε καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῷ πλείονα
τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν θηρίων τινὰ
διαφθείραντα ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ τὸ
προσταχθὲν ποιήσαντος, συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλα-

σθέντας τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἄνδρας θηριώδεις καὶ ὀργίλους.

384. Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον. (C. 275. F. 321.)

Ῥόδῳ παραφυνὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό· „οἶον ἄνθος εὐπρεπὲς εἶ, ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις· μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας.“ Τὸ δὲ εἶπεν· „ἐγὼ μὲν, ὦ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ, κἂν μηδεὶς κόψη με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεὶς αἰεὶ, καὶ ζῆς οὕτω νέον.“

Ἵτι κρεῖσσον ὀλιγαρκούμενόν τινα διαμένειν, ἢ πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν ἢ καὶ ἀποθανεῖν.

385. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα καὶ Βάτος. *Fraser, Old Test. 2473*

20. n° 125

(S. 209. C. 50 et p. 307. F. 176.)

Cam 102

Walden, II.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολλοῦ δὲ τοῦ νείκους ἀναφθέντος, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμοῦ ἀκούσασα εἶπεν· „ἀλλ', ὦ φίλοι, παυσώμεθά ποτε μαχόμενα.“ *n° 78*

Οὕτω παρὰ τὰς τῶν ἀμεινόνων στάσεις καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται τινες εἶναι.

386. Σαλπικτής. (C. 142 et p. 340. F. 81.)

Cam 148

Walden I n° 55

Σαλπικτής, στρατὸν ἐπισυνάγων καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα· „μὴ κτείνετε με, ὦ ἄνδρες, εἰκῆ καὶ μάτην· οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα· πλήν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι.“ Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν· „διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακούς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

387. Σάτυρος καὶ Πῦρ.

(C. 340. F. 398. ex Plut. de capienda ex inimicis utilit. c. 2.)

Τοῦ Σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ᾤφθη, βουλομένου φιληῖσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς

„ Τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε “

καίει τὸν ἀψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα, καὶ τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μαθοῦσιν.

388. Σάυρα. (B. 41.)

Διαρῥαγήναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.

Βλάψεις σεαυτὸν κούδεν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τὸν σε λίαν ὑπερέχοντα μιμήση.

389. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

(C. 325. F. 396. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Cam. 263/ Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ χιτῶνιον ὑφάνη σύμμετρον. Ἡ δ' εἶπεν· „καὶ πῶς σύμμετρον ὑφάνω; νῦν μὲν γὰρ ὄρω σε πανσέληνον, αὐτίς δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δ' ἀμφίκυρτον.“

Οὕτω καὶ πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον καὶ φαῦλον οὐδέν ἐστι μέτρον οὐσίας· ἄλλοτε γὰρ ἄλλος ἐστὶ ταῖς χρείαις διὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς τύχας.

390. Σκύλακες δύο.

(Plut. Apophth. Lacon. p. 225 F. Cf. Cor. 394.)

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης βουλόμενος ἐκ τῆς προὑπαρχούσης διαίτης τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέραν

βίου τάξιν μετάρειν, καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀπεργάζεσθαι (ἄβροδίαίτοι γὰρ ἦσαν), δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους· καὶ τὸν μὲν εἶθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας· τὸν δὲ ἐπαγόμενος ἤσκησε περὶ κυνηγέσια. Ἐπειτα ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθηκε λεκάνας καὶ λιχνείας τινὰς, ἀφῆκε δὲ καὶ λαγῶν· ἐπὶ τὰ συνήθη δ' ἐκατέρου ὀρμήσαντος, καὶ θατέρου τὸν λαγῶν χειρωσαμένου, εἶπεν· „ὄρατε, ὦ πολῖται, ὅτι ταύτου γένους ὑπάρχοντες, ἐν τῇ τοῦ βίου ἀγωγῇ παρὰ πολὺ ἀλλήλων διάφοροι ἀπέβησαν, καὶ ποιητικωτέρα τῆς φύσεως ἢ ἄσκησις πρὸς τὰ καλὰ τυγχάνει.“ Τινὲς δὲ φασιν, ὡς οὐ παρῆγε σκύλακας, οἱ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες ἐτύγχανον, ἀλλ' ὁ μὲν ἐξ οἴκουρῶν, ἕτερος δὲ κυνηγετῶν· κἄπειτα τὸν μὲν ἐκ τοῦ χείρονος γένους πρὸς τὰ κυνηγέσια ἤσκησε, τὸν δὲ ἐκ τοῦ ἀμείνονος περὶ λιχνείας μόνον ἤσκησεν· εἶθ' ἐκατέρου ἐφ' ἃ εἶθιστο ὀρμήσαντος, φανερὸν ποιήσας, ὅσον ἢ ἀγωγὴ πρὸς τὰ ἀμείνω καὶ χεῖρω συλλαμβάνεται, εἶπεν· „οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ὦ πολῖται, οὐδὲν ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυμαζομένη εὐγένεια καὶ τὸ ἀφ' Ἡρακλέους εἶναι ὀνίνησιν, εἰ μὴ πράττομεν, δι' ἃ ἐκεῖνος ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπιδοξότερος καὶ εὐγενέστερος ἐφάνη, ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι' ὅλου τοῦ βίου.“

391. Στρουθοκάμηλος. (C. 351.)

Chauton III 52

Πᾶσιν πεφύκει θηροσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη·
ἦλω Δίβυσσα στρουθὸς, ἢ τούσδ' ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέσου δὲ θηρίον,
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηροσὶν πόδας.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας καὶ πλανῶν-
τας ἀμφυτερούς.

392. Σφῆκες καὶ Πέρδικες καὶ Γεωργός.
Cann 102f
Waldes, III, 80 (C. 52 et p. 307. F. 178. S. 211.)

Σφῆκες καὶ πέρδικες, δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελ-
λόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν·
οἱ μὲν πέρδικες, σκάπτειν τὰς ἀμπέλους· οἱ δὲ σφῆκες,
κύκλω περιιόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας.
Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἳ μη-
δὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν· ἄμεινον οὖν ἔστιν
ἐκείνοις δοῦναι, ἢ περ ὑμῖν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγ-
γελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

393. Σφήξ καὶ Ὄφις. (F. 179. C. 276 et p. 396. S. 212.)

Σφήξ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφεως καθίσας καὶ συνε-
χῶς τοῖς κέντροις πλήσσω, ἐχείμαζεν. Ὁ δὲ περιώδυ-
νος γενόμενος καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι καὶ
ἀποσοβῆσαι, ὡς ἐθεάσατο ἄμαξαν μεστὴν ξύλων, ἀμηχα-
νῶν τὴν κεφαλὴν τῷ τροχῷ ὑπέθηκε, φάσκων· „συν-
τελευτῶ κἀγὼ τῷ ἐχθρῷ μου.“ Καὶ οὕτω τῷ σφηκὶ
συναπέθανεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τοῖς ἐχθροῖς αἰροῦνται
συναποθνήσκειν.

394. Ταῦροι τρεῖς καὶ Λέων. (C. p. 401 et 193. F. 333. B. 44.)
Waldes, III, 177
Chardin III, 26
Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τού-
τους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις
δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους, τούτων
ἓνα καθ' ἓνα εὐρών, ἀδεῶς ἤσθιεν.

394^b. Ἄλλως. (C. 296. F. 207.)
Waldes, II, 1

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαιταν ἐπεποίηντο. Λέων
δέ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηρᾶσαι βουλόμενος· καὶ

συνόντας μὲν ἐλεῖν οὐκ ἐδύνατο, διαστάντας δὲ προη-
ρεῖτο χειρώσασθαι. Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέ-
ρει διαστήσας ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότε-
ρον ἔφθειρεν, οὓς κοινῇ συνόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.
Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

395. Ταῦρος, Λέαινα καὶ Σύαγρος. (C. 373. F. 332.)

Ταῦρος εὐρηκῶς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κε-
ρατίσας ἀπέκτεινεν· ἐπιστάσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πι-
κρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο. Ἴδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλο-
φυρομένην, μακρόθεν ἐστὼς ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ πόσοι
ἄρα τυγχάνουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα
ὕμεῖς ἀπεκτείνετε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρο-
θήσεται αὐτῷ.

396. Ταῦρος καὶ Τράγος. (C. 277. B. 91.) *Haldin, I n°85*

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον·
τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. Ὁ δ' εἶπεν· „οὐ
σὲ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι· ἐπεὶ παρελθέτω τὸ
θηρίον, καὶ τότε γνώσῃ, τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ
τράγου.“

Ὅτι πολλάκις καὶ δυνατοὺς ἄνδρας αἰ συμφοραὶ
ταπεινοῦσιν, ὥστε τὰς ἐξ εὐτελεῶν καὶ δειλεῶν ὑπομέ-
νειν αἰκίας.

396^b. Ἄλλως. Ταῦρος καὶ Αἴγες ἄγριαι
(S. 214. C. 382. F. 181.)

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος κατέφυγεν εἰς
σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἴγες ἄγριαι· τυπτόμενος δὲ ὑπ'
αὐτῶν ὁ ταῦρος καὶ κερατιζόμενος ἔφη· „οὐχ ὑμᾶς
φοβούμενος ἀνέχομαι, ἀλλὰ τὸν πρὸ τοῦ σπηλαίου
ἐστῶτα.“

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειττόνων τὰς ἐκ τῶν ἡττόνων ὑβρεις ὑπομένουσιν.

397. Ταῶς καὶ γέρανος. (C. 357 et p. 408. F. 376. B. 65.)

Waldis I n° 99

Ἦριξεν εὐφρευεῖ γεράνω ταῶς χρυσόπτερος, σκώπτουσα τὴν χοιρῆν τῆς γεράνου. Ἡ δ' ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ ἄστρον ἐγγὺς ἵπταμαι καὶ φωνῶ· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, χαμαὶ περύσσει οὐδ' ἄνω φαίνη.“

397^b. Ἄλλως. (S. 219.)

Ταῶν γεράνου κατεγέλα, κωμωδῶν τὴν χοιρῆν αὐτοῦ καὶ λέγων ὡς „ἐγὼ μὲν χρυσὸν καὶ πορφύραν ἐνδέδνυμαι, σὺ δὲ οὐδὲν καλὸν φέρεις ἐν πτεροῖς.“ Ὁ δὲ „ἀλλ' ἐγὼ“ ἔφη „τῶν ἀστέρων ἐγγιστα φωνῶ, καὶ εἰς τὰ οὐράνια ὑψη ἵπταμαι· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, κάτω μετ' ὀρνίθων βαίνεις.“

Ἵτι κρεῖττον περιβλεπτον εἶναί τινα ἐν πενιχρῶ ἐσθῆτι ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

398. Ταῶς καὶ Κολοῖός. (S. 216. C. 53 et p. 308. F. 183.)

*Comen. 103-
Waldis I n° 71*

Τῶν ὀρνέων βουλευσαμένων περὶ βασιλείας, ταῶς ἡξίου ἑαυτὸν χειροτονεῖσθαι βασιλέα διὰ τὸ κάλλος· ὀρνωμένων δὲ ἐπὶ τοῦτο τῶν ὀρνέων, κολοῖός εἶπεν· „ἀλλ' ἐὰν σοῦ βασιλεύοντος ὁ ἀετὸς ἡμᾶς διώκη, πῶς ἡμῖν ἐπαρκεῖς;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ θώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

399. Τέττιγες. (C. 389. ex Plat. Phaedro p. 259.)

Λέγεται, ὡς οἱ τέττιγές ποτ' ἦσαν ἄνθρωποι τῶν πρὶν Μούσας γεγονέναι. Γενομένων δὲ Μουσῶν καὶ φανείσης ᾠδῆς, οὕτως ἄρα τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν ὑφ' ἡδονῆς, ὥστε ἄδοντες ἡμέλησαν σίτων τε καὶ

ποτῶν, καὶ ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτούς. Ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκεῖνο φύεται, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβὸν, μηδὲν τροφῆς δεῖσθαι γενόμενον, ἀλλ' ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον εὐθύς ἄδειν, ἕως ἂν τελευτήσῃ.

400. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 278. F. 322.)

Τέττιξ ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἦδεν. Ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Αντικρὺς σταῖσα ἐθαύμαζεν αὐτοῦ τὴν εὐφωμίαν, καὶ παρεκάλει καταβῆναι λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι, πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κἀκεῖνος ὑπονοήσας ἀπάτην πρὸς τὴν ἀλώπεκα ἔφη· „ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὧ αὕτη, εἰ ὑπέλαβές με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπεκας φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.“

Ἵτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἰσυμφοραὶ σωφρονίζουσι.

401. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.
(C. 134 et p. 334 sq. F. 195. 198. B. 137.)

Χειμῶνος ὥρα, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον, τέττιξ δὲ λιμώττων ἦτει αὐτούς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ· „διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνήγες τροφήν;“ Ὁ δὲ εἶπεν· „οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς.“ Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον· „ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ἠΰλεις, χειμῶνος ὄρχοῦ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ κινδυνεύσῃ.

401^b. Ἄλλως. (C. 134.)

Θέρους ἦν ἀκμή· καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπήγει καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τρα-

φήσεσθαι. Χειμῶνος δ' ἐπιγεγονότος, οἱ μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν.

Οὔτω νεότης, πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

402. Τοῖχος καὶ Πάλος. (F. 377. C. 419.)

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· „τί με σπαραττεῖς μηδὲν ἡδικηκότα;“ Καὶ ὃς „οὐκ ἐγὼ“ φησὶν „αἷτιος τούτου, ἀλλ' ὁ ὄπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.“

403. Τοξότης καὶ Λέων. (C. 279 et p. 397. F. 323. B. 1.)

*Spitt-Bolle, 299
Dindorf, 158*

Ἀνῆλθέ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι· πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτου θεασάμενα ἔφυγε, λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος πέμψας καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· „δέξαι, καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐστι, καὶ τότε κἀγὼ ἐπέρχομαί σοι.“ Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὥρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δὲ τούτῳ θαρσύνειν καὶ μὴ φεύγειν λεγούσης, ὁ λέων ἔφη· „ᾧ αὕτη, οὐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, εἴαν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς πόρρωθεν χαλεπὰ πράττοντας.

Seanrath, Schlegel, 257

404. Τράγος καὶ Ἄμπελος. (C. 280.)

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου τὴν βλάστην ἔτρωγε. Τούτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ ἄμπελος· „τί με βλάπτεις; μὴ οὐκ ἔστι χλόη; ὅμως ὅσον σοῦ θυομένου οἶνον χοήξουσιν, ἐγὼ παρέξω.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ βουλομένους τοὺς φίλους πλεονεκτεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

404^b. Ἄλλως. (C. 280. F. 220.)

Ἄμπελος ἐκόμα βότρουσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δέ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι, τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσιών τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „μένει σε τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ ἔσῃ μικρὸν ὕστερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν, ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαυτῆς ἐπισπείσω τὸν οἶνον.“

Ἄ δρᾶ τις, καὶ πείσεται.

405. Ἰαίνα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 281. F. 324.)

Τὰς ἰαίνας φασὶ, παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνεσθαι. Καὶ δὴ ἰαίνα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι οὐ προσίεται. Κἀκείνη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ, πότερον ὡς φίλη ἢ ὡς φίλω σοι χρήσωμαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

406. Ἰαίνας. (C. 282. F. 325.)

Τὰς ἰαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄρσενας γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. Καὶ δὴ ποτε ἄρσεν ἰαίνα θηλεία παρὰ φύσιν διελέχθη· ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὦ οὔτος, μὴ ταῦτα προᾶπτε, ὡς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.“

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοῦς, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος αὐτοῦς ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

407. Ἰς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 222. C. 54 et p. 309. F. 185.)

Ἰς ἄγριος ἐστὼς παρά τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἠκόνα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτώσης τὴν αἰτίαν, διὰ

τί μήτε κυνηγοῦ μήτε κινδύνου ἐνεστῶτος τοὺς ὀδόν-
τας θήγει, ἔφη· „ἀλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἔάν
γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκουᾶν
ἀσχολήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὖσι χρήσομαι.“

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς
παρασκευὰς ποιεῖσθαι.

408. Ἔς καὶ Κύων. (C. 68. F. 230. S. 220.)

Cam 110f.

Ἔς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδороῦντο. Καὶ ἡ μὲν
ἕς ᾠμυνε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν
ἀναρρήξειν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνι-
κῶς εἶπε· „καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις·
δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν
σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν
προσίσταται.“ Καὶ ἡ ἕς· „διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον
δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με· τὸν γὰρ κτείναντα ἢ
ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασι ἀποστρέφεται· σὺ
μέντοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ρητόρων τὰ
ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὄνειδῆ εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετα-
σχηματίζουσιν.

408^b. Ἄλλως. (S. 220.)

Ἔς καὶ κύων πρὸς ἀλλήλους διεφέροντο. Τῆς δὲ
ὑὸς ὀμνυούσης τὴν Ἀφροδίτην, ἔάν μὴ παύσῃται, τοῖς
ὀδοῦσιν ἀνατεμεῖν, ἡ κύων ἔλεγε, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο
ἀγνωμονεῖν, εἶγε Ἀφροδίτη μισεῖ, ὥστε ἔάν φάγη τις
κρέας ὑὸς, τοῦτον οὐκ ἔάν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῆς εἰσιέναι.
Καὶ ἡ ἕς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλὰ τοῦτο οὐ στυγοῦσα
ποιεῖ, ἀλλὰ προνοουμένη, ἵνα μή τις με θύσῃ.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ρητόρων πολλάκις τὰ ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν φερόμενα ὄνειδῆ εἰς ἔπαινους μετασχημα-
τίζουσιν.

409. Ἐς καὶ Κύων. (C. 69.)

Cam 111

^{vgl. Clavon II 24}
Ἐς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ κύων, εὐτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτα φησὶν· „ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

409^b. Ἄλλως. (S. 221. C. 69 et p. 315. F. 186.)

Ἐς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης, ὅτι μόνη τῶν τετραπόδων ταχέως κύει, ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε, ὅτι τυφλὰ τίκεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνονται.

410. Φαλακρὸς ἵππεύς. (C. 283. F. 326.)

Babrius, n° 188
Havercath, Schizmas, 331
Waldis, I n° 95

Φαλακρὸς τις, ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθῆεις κεφαλῇ, ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφείλε ταύτας· γέλωσ δὲ πλατὺς τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κάκεινος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· „τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἱ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπον;“

Ὅτι μηδεὶς λυπεῖσθω ἐπὶ συμφοραῖς ἐπελθούσαις αὐτῷ· ὁ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχευ ἐκ φύσεως, τοῦτο οὐδὲ παραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἦλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ οὖν ἀπελευσόμεθα.

411. Φθειῖρες καὶ Γεωργός.

(C. 327. F. 386. ex App. B. Civ. I, 101.)

Cam 392

Φθειῖρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον· ὁ δὲ δις μὲν τὸ ἀροτρον μεθεῖς τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηρεν. Ὡς

δ' αὐθις ἐδάκνετο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοίη, τὸν χιτωνίσκον ἔκαυσεν.

Κἀγὼ τοῖς δις ἠττημένοις παραινῶ, τρίτου πυρὸς μὴ δεηθῆναι.

412. Φιλάργυρος. (C. 59.)

Νασπ 207 *Com 186f*
Φιλάργυρός τις, ἄπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἐν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος αὐτὸν ἔβλεπε. Τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας καὶ τὸ γεγονός συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. Μετὰ δὲ ταῦτα κάκεινος ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, φρονεῖν ἤρξατο καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. Τοῦτον δὲ τις ὀλοφροόμενον οὕτως ἰδὼν καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, „μὴ οὕτως“ εἶπεν „ὦ οὔτος, ἀθύμει· οὐδὲ γὰρ, ἔχων τὸν χρυσὸν, εἶχες. Λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θῆς, καὶ νόμιξέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. Τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει χρεῖαν· ὡς ὄρω γὰρ, οὐδ', ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἢ κτησίς, ἐὰν μὴ ἢ χρῆσις προσῆ.

412^b. Ἄλλως. (F. 188. C. p. 311. S. 223.)

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, βῶλον χρυσοῦν ὠνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τείχους κατορύξας, διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον ἐργατῶν τις παρατηρησάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ ἀληθές· ἀπαλλαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ὡς ἐπανελθὼν εὔρε τὸν τόπον κενὸν, ἔκλαιε καὶ τὰς τρίχας ἔτιλλεν. Ἰδὼν δὲ τις αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· „μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν

λίθον ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κατάθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον
κεῖσθαι· οὐδὲ γὰρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἢ κτῆσις, ἐὰν μὴ
ἢ χρῆσις παρῆ.

413. Χαλκεὺς καὶ Κυνάριον. (F. 82. C. 284 et p. 397.)

Chamion III 34 *Waldis III 159*
Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον ἔχων. Τούτου χαλκεύου-
τος, τὸ κυνάριον ἐκοιμᾶτο· καὶ αὖ πάλιν ἐσθίουτος,
ἐγρηγόρει. Οὗτος ἐπέρριψεν ὄστουν ταῦτα λαλῶν·
„ὦ ταλαίπωρον κυνάριον ὑπνῶδες, τί σοι ποιήσω ὄκνω
κατεχομένῳ; ὅτε μὲν γὰρ τὸ ἀκμῶνιόν μου προσ-
κρούσω, ἐπανακλίνεις σεαυτὸν ἐπὶ κραββάτου· ὅτε δὲ
πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, εὐθύς ἐγείρη καὶ τὴν κέρ-
κον μοι σείεις.“

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ὑπνώδεις καὶ ἀργώδεις καὶ εἰς
ἀλλοτριῶν πόνους ἀποβλέποντας ἐλέγχει.

414. Χειμῶν καὶ Ἔαρ. (F. 380. C. 422.)

Smith DM 654
Schlegel (Glauc. myth.) 35
Waldis III 30
Χειμῶν ἔσκωψε εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ὠνειδίσεν, ὅτι
εὐθύς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδεὶς, ἀλλ' ὁ μὲν
τις ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλσῃ γίνεται, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέ-
πεσθαι ἀνθέων καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιαγα-
γεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παραθέσθαι [ἢ] παρὰ
τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβάς νεῶς καὶ διαβαίνων πέλαγος,
ἦν τύχη, παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι
ἅπαντες ἀνέμων ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος ἔχουσι
φροντίδα οὐκέτι. „Ἐγὼ δ'“ ἔφη „ἄρχοντι καὶ αὐτο-
δεσπότῃ ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που
καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέ-
μειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν ἐστὶν ὅτε οἴκοι ἠνάγ-
κασα.“ „Τοιγαροῦν“ ἔφη τὸ ἔαρ „σοῦ μὲν καὶ ἀπαλ-
λαγεῖεν ἂν ἀνθρώποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν
καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοῦνομα, καὶ νῆ μὰ Δία γε ὀνομά-

των κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος μέμνηνται καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.“

Σημ 115.

415. Χελιδῶν καὶ Κορώνη. (S. 228. C. 76 et p. 316. F. 192.)

Χελιδῶν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονεῖκουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἔαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τοῦ σώματος παράτασις εὐπρεπείας καλλίων.

416. Χελιδῶν καὶ Κορώνη. (F. 381. C. 423.)

Χελιδῶν ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· „ἐγὼ παρθένος καὶ Ἀθηναία καὶ βασίλισσα καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ.“ προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· „τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλώτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

416^b. Ἄλλως. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι. (C. 336. F. 408.)

Ἐπέσκωπτον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων τὸ μὴ ἐθέλειν ὀμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μηδὲ δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ἄδειν, ἃ δὲ καὶ ἄδοιεν, ἄδειν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικὴν. „Ἡμῶν δὲ“ ἔφασαν „εἰσὶν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ περιλαλοῦμεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα, ταῦτα δὲ [ταῦτα] τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδίωνα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θράκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν

έκτομήν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν
Ιτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες.“ Οἱ δὲ
μόλις μὲν αὐτὰς ἤξιωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας
μισήσαντες· ἐπεὶ δὲ ἤξιωσαν· „ἀλλ’ ἡμῶν μὲν ἔνεκεν,
ὣ αὐταί, κἂν εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκοῦ-
σαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ζεφύρῳ τὰς πτέρυ-
γας ἐμπνεῖν ἠδύ τι καὶ ἑναρμόνιον· ὥστ’ εἰ μὴ πολλὰ
καὶ ἐν πολλοῖς ἄδομεν, ἀλλ’ αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν
ἐστὶν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ
ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικὴν. Τυᾶς δὲ καὶ εἰς-
οικιζομένας οἱ ἀνθρώποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἀδούσας
ἀποστρέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ, αἶγε οὐδὲ ἐκτμηθεῖσαι
τὴν γλῶτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ’ αὐταί τὴν ἀφωνίαν
ὑμῶν ὀδυρόμεναι καὶ τὸ ἐφ’ ὑμῖν πάθος, ἐπειτὰ ἐστε
λαλίστεραι τίνος οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν;“

417. Χελιδῶν καὶ Ὅρνιθες. (S. 39.)

Ἄρτι τοῦ ἰξοῦ φρομένου ἢ χελιδῶν αἰσθομένη τὸν
ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον, συναθροίσασα
πάντα τὰ ὄρνεα, συνεβούλευεν αὐτοῖς μάλιστα μὲν ταῖς
ἰξοφόροις δρυσὶν (τὸν ἰξὸν) ἐκκύψαι, εἰ δ’ ἄρα τοῦτο
αὐτοῖς ἀδύνατον, ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καταφυγεῖν, καὶ
τούτους ἰκετεῦσαι, ὅπως μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἰξοῦ
ἐνεργείᾳ συλλαμβάνωσιν αὐτά. Τῶν δὲ ἐγκαλεσάντων
αὐτῇ ὡς ματαιολογούσῃ, αὕτη παραγενομένη ἰκέτις
τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο· οἱ δ’ ἀποδεξάμενοι αὐτὴν ἐπὶ
τῇ συνέσει, καὶ σύνοικον αὐτοῖς προσλαβόμενοι, οὕτω
συνέβη, τὰ λοιπὰ ὄρνεα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατεσθίε-
σθαι, μόνην δὲ τὴν χελιδόνα ὡς πρόσφυγον καὶ ἐν ταῖς
αὐτῶν οἰκίαις ἀδεῶς νεοττοποιεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ μέλλοντα προορώμενοι
εἰκότως τοὺς κινδύνους διακρούονται.

Waldis, I. 16 417^b. Ἀλλως. (C. 285. F. 327.)

Χελιδῶν, ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, παρήνει φάσκουσα κράτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκόπτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθεμένους οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνέων τις τὰ ἐναντία τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· „ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν καὶ ἀφανῆς ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα καθ' ἡμῶν.“ Ἡ μὲν οὖν χελιδῶν, ἀρίστην γνώμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρ' ἀνθρώποις, οὐδὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὡς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα, ὡς πάντων ὄντος κακῶν αἰτίου, συμβαίνει λιπαρὰ γίνεσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα δαπανᾶσθαι· οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησε μὴ μετ' ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν ἀέρι πέτεσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλευμάτι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

418. Χελιδῶν καὶ Ὄφεις. (C. 286. B. 118.)

Ξένη χελιδῶν, ἣ τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα, ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἑαυτῆς ἐπηξε καλιὰν ἐν τοίχῳ, κακεὶ γίνεται ἐπὶ νεοτῶν μήτηρ. Ὄφεις δὲ ἐκ τρώγλης συρεῖς τοὺς αὐτῆς κατέφαγε νεοττούς. Ἡ δὲ χελιδῶν θρηνοῦσα ἐκεκράγει· „οἴμοι τῇ ξένη, ὅτι ἐνθα πάντες δικαιοῦνται, μόνη ἔργωγε ἠδίκημαι.“

418^b. Ἀλλως. (S. 225. C. p. 398. F. 190.)

Χελιδῶν ἐν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπη· ὄφεις δὲ προσεργύσας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοτ-

τούς. Ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὐ-
ροῦσα, ὑπερπαθοῦσα ἔστεινε· ἐτέρας δὲ χελιδόνος πα-
ρηγορεῖν αὐτὴν βουλομένης, καὶ λεγούσης „μόνον ἄρα
σοὶ τὰ τέκνα ἀποβαλεῖν συμβέβηκεν;“ ὑποτυχοῦσα
ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω,
ὅσον ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἠδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικού-
μενοι βοηθοῦνται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χαλεπώτεροι γίνονται τοῖς πά-
σχουσιν αἱ συμφοραὶ, ὅταν ὑφ’ ὧν ἤκιστα προσεδόκη-
σαν πάσχωσι.

419. Χελώνη καὶ Ἀετός.

(C. 61 et p. 312. F. 193. S. 229. B. 118.)

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι.
Τοῦ δὲ παραινούντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς
εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβῶν οὖν
αὐτὴν τοῖς ὄνυξι καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκῶν, εἶτ’ ἀφῆκεν.
Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις, τῶν
φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

420. Χελώνη καὶ Λαγῶς. (S. 224. C. 287.)

Χελώνη καὶ λαγῶς περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ
προθεσμίαν στήσαντες καὶ τόπον ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν
οὖν λαγῶς διὰ τὴν φυσικὴν ὠκύτητα ἀμελήσας τοῦ
δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο, ἡ δὲ χελώνη
συνειδυῖα ἑαυτῇ τὴν βραδύτητα, οὐ διέλιπε τρέχουσα,
καὶ οὕτω κοιμώμενον τὸν λαγῶν παραδραμοῦσα εἰς τὸ
βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμελοῦσαν ὁ
πόνος ἐνίκησε.

420^b. Ἄλλως. (C. p. 188 et p. 398. F. 173.)

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγῶς καὶ ἀργίας· ἡ δὲ

ἔφη· „ἐγὼ σὲ τὸν ταχὺν ἐν τοῖς ποσὶ νικήσω.“ Ὁ δέ· „λόγῳ μόνῳ, χελώνη, λέγεις τοῦτο· ἀλλ' ἔριξε καὶ γνώση. Τίς δὲ τὸν τόπον ὀριεῖ καὶ βραβεύσει τὴν νίκην;“ Ἀλώπηξ δ' ἡ δίκαια καὶ σοφωτάτη ἔταξεν ὁδὸν τῶν δρόμων τὴν εὐθειᾶν. Ἡ δὲ χελώνη μὴ ῥαθυμήσασα ἤρξατο τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ αὐτῆς ἀφορῶσα δυσκίνητον. Ὁ δὲ λαγῶς, θαρρόων τοῖς ποσὶν, ἐκοιμήθη· καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τοῦ ὀρισμένου τόπου, εὗρε νικῶσαν τὴν βραδεῖαν χελώνην.

Ὅτι πολλοὶ τῇ μὲν φύσει ἄργοι, τῇ δὲ συντομίᾳ τοὺς φύσει ταχεῖς, ῥαθυμοὺς δὲ, νικῶσιν.

421. Χῆνες καὶ Γέρανοι.

(C. 60 et p. 312. F. 191. S. 226. B. 142.)

*Carm 107
Waldis, I n° 80*

Charvvin, III, 35

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταύτου λειμῶνος ἐνέμοντο. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι, κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν, οἱ δὲ χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀλισκόμενοι.

422. Χύτραι. (C. 290. F. 329.)

Waldis, I n° 96

Charvvin III 74

Χύτραν ὄστρακίνην καὶ χαλκῆν ποταμὸς κατέφερεν. Ἡ δὲ ὄστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· „μακρόθεν μου κολύμβα, καὶ μὴ πλησίον· ἐὰν γάρ μοι σὺ προσψαύσης, κατακλῶμαι, κἂν [τε] ἐγὼ μὴ θέλω σοι προσψαῦσαι.“

Ὅτι ἐπισφαλῆς ἐστὶ βίος πένητι, δυναστοῦ ἄρχοντος πλησίον παροικοῦντος.

423. Ψιττακὸς καὶ Γαλῆ. (F. 197. C. 291 et p. 399.)

Ψιττακὸν τις ἀγοράσας, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέμεσθαι· ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀναπηδήσας

ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἐκάθισε, κάκειθεν τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῆ δὲ θεασαμένη ἐπνυθάνετο αὐτοῦ, τίς ἐστι, καὶ πόθεν ἦλθεν· ὁ δὲ εἶπεν· „ὁ δεσπότης με νεωστὶ ἐπρίατο.“ „Οὐκοῦν, ἰταμώτατε ζώων,“ ἔφη „πρόσφατος ὢν τοσαῦτα βοᾶς, ὅτε ἐμοὶ τῆ οἰκογενεῖ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπότες, ἀλλ’ ἐάν ποτε τοῦτο πράξω, προσαναγκοῦντες ἀπελαύνουσί με.“ Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· „οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σύ γε βάδιζε μακράν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῆ ἐμῆ φωνῇ καὶ ἐπὶ τῆ σῆ.“

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόσογον, ἑτέροις ἀεὶ αἰτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

424. Ψύλλα. (C. 62. F. 230.) *Comm. 108*

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὐθις ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

424^b. Ἄλλως. Ψύλλα καὶ Ἀθλητής. (F. 194. C. p. 313.)

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἀλλομένη ἐνῆκε δῆγμα. Ὁ δὲ ἀκροχολήσας ἠντρέπισε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἢ δὲ ἀφ’ ὀρμῆς φυσικῆς πήδημα λαβοῦσα, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγείσα. Καὶ ὅς στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κακοὺς ἀνταγωνιστάς οὐκ εἰ συνεργός;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα εὐθύς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ ταῖς μείζοσιν ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

*Walden,
II n° 14*

425. Ψύλλα καὶ Ἄνθρωπος.
(C. 292 et p. 400. F. 196. S. 231.)

Walden III n° 82

Ψύλλα ποτέ τινι πολλὰ ἠνώχλει· καὶ δὴ συλλαβῶν
„τίς εἶ σύ“ ἀνεβόα, „ὅτι πάντα μου τὰ μέλη κατεβο-
σκήσω, εἰκῆ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων;“ Ἡ δὲ ἐβόα·
„ὦ οὔτος, σῶζέ με, μὴ κτεῖνε· μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύ-
ναμαι ποιεῖν.“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη·
„ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἅπαν γὰρ κακὸν,
εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, οὐδ' ὅλως πρέπει που φῦναι.“

Ἔστι κακῶ οὐ πρέπει ἐλεηθῆναι, καὶ μέγας ἢ καὶ
μικρός.

426. Ψύλλα καὶ Βοῦς. (F. 382. C. 424.)

Ψύλλα δῆποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· „τί δὴ πα-
θῶν ἀνθρώποις ὁσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερ-
μεγέθης καὶ ἀνδρείος τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν
οἰκτίστως διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανθὸν πινούσης;“
Καὶ ὅς „οὐκ ἄχαρις ἔσομαι“ φησὶ „μερόπων γένει·
στέρογομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρί-
βομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὠμούς.“ Ἡ δὲ „ἀλλ'
ἐμοὶ γοῦν τέως τῇ δειλαίᾳ ἢ σοὶ φίλη τρίψις οἰκτιστος
μόρος, ὅτε καὶ τύχη, συμβαίνει.“

Ἔστι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτε-
λοῦς ἠττῶνται.

Zam. Whilfer traja; ein für die Dreyerhoff in vorder
yonatona - Carlthele Kager, Nov 102

INDEX FABULARUM.

- Αγαθά και κακά 1.
αγαματοποιός και Ἐρημῆς 137.
αγαματοπόλης 2.
ἀγροΐκος και οὐάρια 3.
ἀετός 4.
ἀετός και ἀλέκτορες 21^c.
ἀετός και ἀλώπηξ 5.
ἀετός και ἄνθρωπος 6.
ἀετός και γεωργός 92.
ἀετός και δράκων 120.
ἀετός και κἀνθαρος 7.
ἀετός και κολοιδός και ποιμήν 8.
ἀετός και λέων 245.
ἀετός και τοξότης 4^b.
ἀετός και χελώνη 419.
ἀηδῶν και ἰέραξ 9.
ἀηδῶν και χελιδῶν 10.
Ἄθηνᾶ και Ἡρακλῆς 159.
Ἄθηνᾶ, Ζεὺς, Ποσειδῶν 155^b.
Ἄθηνᾶ, Ζεὺς, Προμηθεὺς, Μῶ-
μος 155.
Ἄθηναιὸς χροεφειλέτης 11.
Ἄθηναιὸς και Θηβαῖος 50.
ἀθλητῆς και ψύλλα 424^b.
αἴγες και αἰγοβοσκός 12.
αἴγες ἄγριαι και ταῦρος 396^b.
αἰγοβοσκός και αἴγες 12.
Αἰθίοψ 13.
αἰθνια, βάτος και νυκτερίς 306.
αἴλουρος και ἀλεκτρονῶν 14.
αἴλουρος και μύες 15.
αἴλουρος και ὄρνιθες 16.
αἴλουρος και ὄρνις 16^b.
αἶξ και αἰπόλος 17.
αἶξ και λύκος 270.
αἶξ και ὄνος 18.
αἰπόλος και αἶξ 17.
Αἰσχύνη και Ζεὺς 148.
Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ 19.
Αἴσωπος και κύων 20.
ἀλέκτορες 21.
ἀλέκτορες και ἀετός 21^c.
ἀλεκτορίσκος, πέρδιξ και ὄρνι-
θοθήρας 341.
ἀλεκτρονῶνες και πέρδιξ 22.
ἀλεκτρονῶν και αἴλουρος 14.
ἀλεκτρονῶν και κλέπται 195.
ἀλεκτρονῶν και κύων 225.
ἀλεκτρονῶν, λέων και ὄνος 323.
Ἀλήθεια και ὀδοιπόρος 314.
ἀλιεῖς 23. 24.
ἀλιεῖς και πίθηκοι 362.
ἀλιεύς 25. 26.
ἀλιεύς ἀνλῶν 27.
ἀλιεύς και κυνηγός 220.
ἀλιεύς και μαινίς 28.
ἀλκυῶν 29.
ἀλώπεκες 30.
ἀλώπεκες και λαγωοί 236.
ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γε-
στέρα 31.
ἀλώπηξ κόλουρος 46.
ἀλώπηξ πρὸς μορμολύνκειον 47.
ἀλώπηξ και ἀετός 5.
ἀλώπηξ και ἄνθρωπος 61.
ἀλώπηξ και ἄρκτος 69.
ἀλώπηξ και βάτος 32.
ἀλώπηξ και βάτραχος 78^c.
ἀλώπηξ και βότρως 33.
ἀλώπηξ και γέρανος 34.
ἀλώπηξ και γεωργός 61^b.
ἀλώπηξ και δέλφαξ 115^b.
ἀλώπηξ και δοροτόμος 35.
ἀλώπηξ και ἐχῆνος 36.
ἀλώπηξ και ἐχίς 145.
ἀλώπηξ και Ζεὺς 149.

- ἀλώπηξ καὶ καρκίνος 186.
 ἀλώπηξ καὶ κολοιός 199.
 ἀλώπηξ καὶ κόραξ 204.
 ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος 37.
 ἀλώπηξ καὶ κύνες 219.
 ἀλώπηξ καὶ κύων 38. 226.
 ἀλώπηξ καὶ λέαινα 240.
 ἀλώπηξ καὶ λέων 39. 40. 41. 246.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ ἔλαφος 243.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ λύκος 255. 271.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ μῦς 257.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ ὄνος 260. 326.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ πίθηκος 244.
 ἀλώπηξ καὶ ὄνος 325.
 ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις 42.
 ἀλώπηξ καὶ πίθηκος 43. 44.
 ἀλώπηξ καὶ ποιμὴν 35^b.
 ἀλώπηξ καὶ σκώληξ 78^b.
 ἀλώπηξ καὶ τέττιξ 400.
 ἀλώπηξ καὶ τράγος 45.
 ἀλώπηξ καὶ ὕαινα 405.
 ἀλώπηξ καὶ ὕς ἀγριος 407.
 ἄμαξα Ἐρμοῦ καὶ Ἄραβες 141.
 ἀμάραντον καὶ ῥόδον 384.
 ἀμπελος καὶ ἔλαφος 127.
 ἀμπελος καὶ τράγος 404.
 ἀνδροφόνος 48.
 ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος 49.
 ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος 50.
 ἀνὴρ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος 118.
 ἀνὴρ κακοπράγμων 55.
 ἀνὴρ κομπαστῆς 203.
 ἀνὴρ μάντις 286.
 ἀνὴρ μεσαιπόλιος καὶ ἑταῖραι 56.
 ἀνὴρ ναυαγός 300.
 ἀνὴρ ὄνον ἀγοράζων 320.
 ἀνὴρ πηρός 57.
 ἀνὴρ τοξότης καὶ λέων 403.
 ἀνὴρ φέναξ 58.
 ἀνὴρ φιλάργυρος 412.
 ἀνὴρ καὶ γυνή 52.
 ἀνὴρ, ἵππος καὶ πῶλος 51.
 ἀνὴρ καὶ κηπαρός 191^b.
 ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ 53.
 ἀνὴρ καὶ μοιχός 54.
 ἀνὴρ καὶ τέττιξ 65^b.
 ἀνθρακὴς καὶ γναφεύς 59.
 ἄνθρωποι πλείοντες 367.
 ἄνθρωποι καὶ Ζεὺς 150.
 ἄνθρωποι καὶ Προμηθεύς 383.
 ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα 60.
 ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα 66.
 ἄνθρωπος λέοντα χρυσοῦν ἐν-
 ρῶν 67.
 ἄνθρωπος καὶ ἀετός 6.
 ἄνθρωπος καὶ ἀλώπηξ 61.
 ἄνθρωπος, βοῦς, ἵππος καὶ κύων 173.
 ἄνθρωπος καὶ κύων 62.
 ἄνθρωπος καὶ λέων συνοδεύον-
 τες 63.
 ἄνθρωπος καὶ πέρδιξ 356.
 ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος 64.
 ἄνθρωπος καὶ τέττιξ 65.
 ἄνθρωπος καὶ ψύλλα 425.
 ἄξονες καὶ βόες 79.
 Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς 151.
 Ἄραβες καὶ ἄμαξα Ἐρμοῦ 141.
 Ἄραψ καὶ κάμηλος 68.
 Ἄρετὴ καὶ Κανία καὶ Ἡρακλῆς 158.
 ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ 69.
 ἄρκτος καὶ λέων 247.
 ἄρκτος καὶ ὁδοιπόροι 311.
 ἄρνιον, λέων καὶ λύκος 279^b.
 ἄρνιον καὶ λύκος 273. 274.
 ἄρότης καὶ λύκος 70.
 ἀσπάλαξ 71.
 ἀσπίς καὶ ἰξευτής 171.
 ἀστρολόγος 72.
 Ἀφροδίτη καὶ γαλῆ 88.
 Ἀφροδίτη καὶ δούλη 73.
 βάτος καὶ ἀλώπηξ 32.
 βάτος καὶ ἐλάτη 125.
 βάτος καὶ αἶθνια καὶ νυκτερίς 306.
 βάτος καὶ μηλέα καὶ ροιὰ 385.
 βάτραχοι 74. 75.
 βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα 76.
 βάτραχοι καὶ Ἥλιος 77.
 βάτραχοι καὶ λαγωοί 237.
 βάτραχοι καὶ ὄνος 327.
 βάτραχος ἰατρός 78

βάτραχος καὶ ἀλώπηξ 78^c.
 βάτραχος καὶ λέων 248.
 βάτραχος καὶ μῦς 298.
 βόες καὶ ἄξονες 79.
 βόες καὶ μάγειροι 80.
 βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς 81.
 Βορέας καὶ Ἥλιος 82.
 βουκόλος 83.
 βοῦς καὶ δάμαλις 113.
 βοῦς, ἵππος, κύων καὶ ἄνθρωπος 173.
 βοῦς, ὄνος καὶ γηπόνος 104.
 βοῦς καὶ φρῦνος 84.
 βοῦς καὶ ψύλλα 426.
 βύρσα καὶ ποταμός 381.
 βυρσοδέψης καὶ πλούσιος 368.
 βωταλις καὶ νυκτερίς 85.
 γαλαὶ καὶ μῦες 291.
 γαλῆ 86.
 γαλῆ μέλαινα 87.
 γαλῆ συλληφθεῖσα 89.
 γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη 88.
 γαλῆ καὶ νυκτερίς 307.
 γαλῆ καὶ ὄφις καὶ μῦες 345.
 γαλῆ καὶ ψιττακός 423.
 γάμοι θεῶν 162.
 γέρανοι καὶ γεωργός 93.
 γέρανοι καὶ χῆνες 421.
 γέρανος καὶ ἀλώπηξ 34.
 γέρανος καὶ λύκος 276^b.
 γέρανος καὶ ταῶς 397.
 γέρων καὶ Θάνατος 90.
 γεωργός δίκελλαν ἀπολέσας 91.
 γεωργός καὶ ἀετός 92.
 γεωργός καὶ ἀλώπηξ 61^b.
 γεωργός καὶ γέρανοι 93.
 γεωργός καὶ γυνή 109.
 γεωργός καὶ θάλασσα 94.
 γεωργός καὶ κορυθαλλός 210.
 γεωργός καὶ κύνες 95.
 γεωργός καὶ ὄφις 96. 97.
 γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ 98.
 γεωργός καὶ παῖς καὶ κολοιοί 99.
 γεωργός καὶ πελαργός 100.
 γεωργός καὶ σφῆκες καὶ πέρδικες 392.
 γεωργός καὶ Τύχη 101.

γεωργός καὶ φθειρές 411.
 γεωργός καὶ φυτόν 102.
 γεωργοῦ παῖδες 103.
 Γῆ καὶ Ἑρμῆς 138.
 γηπόνος, ὄνος καὶ βοῦς 104.
 γλαυξ καὶ κολοιοί 200.
 γλαυξ καὶ ὄρνεα 105. 106.
 γραφεὺς καὶ ἀνθρακεύς 59.
 γραῦς καὶ ἰατρός 107.
 γραῦς καὶ λύκος 275.
 γυνή 108.
 γυνή μάγος 112.
 γυνή καὶ ἀνήρ 52.
 γυνή καὶ γεωργός 109.
 γυνή καὶ θεραπεῖναι 110.
 γυνή καὶ ὄρνις 111.
 δάμαλις καὶ βοῦς 113.
 δειλὸς κυνηγός καὶ δρονοτόμος 114.
 δέλφαξ καὶ ἀλώπηξ 115^b.
 δέλφαξ καὶ πρόβατα 115.
 δελφῖνες καὶ καρὶς 116^b.
 δελφῖνες καὶ κωβιός 116.
 δελφίς καὶ θύννος 167.
 δελφίς καὶ λέων 251.
 δελφίς καὶ πίθηκος 363.
 δένδρα καὶ κάλαμοι 179^c.
 δεσπότης καὶ κύων 227.
 Δημάδης ὁ δῆτωρ 117.
 δηχθεῖς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς 118.
 Διογένης ὁδοιπορῶν 119.
 δορκὰς καὶ λέων θυμωθεῖς 252.
 δούλη καὶ Ἀφροδίτη 73.
 δράκων καὶ ἀετός 120.
 δραπέτης 121.
 δρούς 122.
 δρονοτόμοι καὶ δρούς 123.
 δρονοτόμος καὶ ἀλώπηξ 35.
 δρονοτόμος καὶ δειλὸς κυνηγός 114.
 δρούς καὶ δρονοτόμοι 123.
 δρούς καὶ κάλαμοι 179.
 ἔαρ καὶ χειμῶν 414.
 ἔλαια καὶ κάλαμος 179^b.
 ἔλαια καὶ συκῆ 124.
 ἔλατη καὶ βάτος 125.
 ἔλαφος 126.

- ἔλαφος ἐπὶ νόματος 128.
 ἔλαφος νοσοῦσα 131.
 ἔλαφος καὶ ἄμπελος 127.
 ἔλαφος καὶ ἵππος 175.
 ἔλαφος καὶ λέων 128. 129.
 ἔλαφος, λέων καὶ ἀλώπηξ 243.
 ἔλαφος καὶ μήτηρ 130.
 ἔλαφος καὶ νεβρός 303.
 ἔλεφας, κάμηλος καὶ πίθηκος 183.
 ἔλεφας, λέων καὶ Προμηθεύς 261.
 Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις 132.
 ἔορτή καὶ ἡ ὕστεραία 133.
 ἔριφος καὶ λύκος 134. 135.
 Ἐρμῆς 136.
 Ἐρμῆς καὶ ἀγαματοποιός 137.
 Ἐρμῆς καὶ Γῆ 138.
 Ἐρμῆς καὶ δηχθεῖς ὑπὸ μύρμη-
 κος 118.
 Ἐρμῆς καὶ κόραξ 205.
 Ἐρμῆς καὶ κύων 139.
 Ἐρμῆς καὶ λιθουργός 265.
 Ἐρμῆς καὶ ξυλευόμενος 308.
 Ἐρμῆς καὶ ὄδοιπόρος 315.
 Ἐρμῆς καὶ Τειρεσίας 140.
 Ἐρμού ἄμαξα καὶ Ἄραβες 141.
 ἔρωδιός καὶ λύκος 276.
 Ἔρως ἐν ἀνθρώποις 142.
 ἑταῖροι καὶ ἀνὴρ μεσαιπόλιος 56.
 εὐνοῦχος καὶ θύτης 143.
 ἐχθροί 144.
 ἐχίνος καὶ ἀλώπηξ 36.
 ἐχίς καὶ ἀλώπηξ 145.
 ἐχίς καὶ ὄδοιπόρος 97^b.
 ἐχίς καὶ ρίνη 146.
 ἐχίς καὶ ὕδρα 147.
 Ζεὺς κριτής 152.
 Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη 148.
 Ζεὺς καὶ ἀλώπηξ 149.
 Ζεὺς καὶ ἄνθρωποι 150.
 Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων 151.
 Ζεὺς καὶ δρούες 122.
 Ζεὺς καὶ κάμηλος 184.
 Ζεὺς καὶ μέλισσα 278^{b c}. 287.
 Ζεὺς καὶ ὄφις 153.
 Ζεὺς καὶ πίθηκος 364.
 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ
 155^b.
- Ζεὺς, Προμηθεύς, Ἀθηνᾶ, Μῶ-
 μος 155.
 Ζεὺς καὶ χελώνη 154.
 ἡδονὴ καὶ λύπη 156.
 Ἥλιος καὶ βάρβαροι 77.
 Ἥλιος καὶ Βορέας 82.
 ἡμίονος 157.
 ἡμίονος καὶ ὄνος 177^b.
 Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ 159.
 Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία 158.
 Ἡρακλῆς καὶ βοηλάτης 81.
 Ἡρακλῆς καὶ Ἴλοῦτος 160.
 Ἡρως 161.
 θάλασσα καὶ γεωργός 94.
 θάλασσα καὶ ναυαγός 94^b.
 θάλασσα καὶ ποιμὴν 370.
 θάλασσα καὶ ποταμοί 380.
 Θάνατος καὶ γέρον 90.
 θεράπαινοι καὶ γυνή 110.
 θεῶν γάμοι 162.
 Θεβαῖος καὶ Ἀθηναῖος 50.
 θηρευτῆς καὶ ἵππεύς 163.
 θηρευτῆς καὶ κύων 164.
 θηρευτῆς καὶ λύκος 165.
 θρηνηδοὶ καὶ πλούσιος 369.
 θυγατέρες καὶ πατήρ 166.
 θυγατέρες καὶ μήτηρ 166^b.
 θύννος καὶ δελφίν 167.
 θύτης καὶ εὐνοῦχος 143.
 ἱατρὸς ἄτεχνος 168.
 ἱατρὸς καὶ γραῦς 107.
 ἱατρὸς καὶ νοσῶν 169.
 ἱέραξ καὶ ἀηδῶν 9.
 ἱκτῖνοι 170.
 ἱκτῖνος καὶ λάρος 239.
 ἱξευτῆς καὶ ἀσπίς 171.
 ἱξευτῆς καὶ τέτιξ 172.
 ἵππεὺς φαλακρός 410.
 ἵππεὺς καὶ θηρευτῆς 163.
 ἵπποκόμος καὶ ἵππος 176.
 ἵππος γέρον 174.
 ἵππος, βοῦς, κύων καὶ ἄνθρω-
 πος 173.
 ἵππος καὶ ἔλαφος 175.
 ἵππος καὶ ἵπποκόμος 176.
 ἵππος καὶ κύων 228.
 ἵππος καὶ λύκος 277.

- ἵππος καὶ μυλωνός 174^b.
 ἵππος καὶ νεανίσκος 302.
 ἵππος καὶ ὄνος 177. 328.
 ἵππος καὶ πῶλος καὶ ἀνήρ 51.
 ἵππος καὶ στρατιώτης 178.
 κανά καὶ ἀγαθά 1.
 Κανά καὶ Ἀρετὴ καὶ Ἡρακλῆς
 158.
 κάλαμοι καὶ δένδρα 179^c.
 κάλαμοι καὶ θρύς 179.
 κάλαμος καὶ ἐλαία 179^b.
 κάμηλος 180. 181. 182.
 κάμηλος καὶ Ἄραψ 68.
 κάμηλος, ἐλέφας καὶ πίδακος 183.
 κάμηλος καὶ Ζεὺς 184.
 κάμηλος καὶ πίδακος 365.
 κάνθαροι δύο 185.
 κάνθαρος καὶ ἀετός 7.
 κάνθαρος καὶ μύρμηξ 295.
 κάπρος καὶ λέων 258.
 καρὶς καὶ δελφῖνες 116^b.
 καρκίνος καὶ ἀλώπηξ 186.
 καρκίνος καὶ μήτηρ 187.
 καρκίνος καὶ ὄφις 346.
 καρύα 188.
 κάστωρ 189.
 κερამεύς, ὄνος καὶ ὀνηλάτης 190.
 κηπαρός 191.
 κηπαρός καὶ ἀνήρ 191^b.
 κηπαρός καὶ κύων 192.
 κηπαρός καὶ ὄνος 329.
 κισσαροδός 193.
 κίχλα 194.
 κλέπται καὶ ἀλεκτρονῶν 195.
 κλέπτης καὶ μήτηρ 351.
 κλέπτης καὶ πανδοχεύς 196.
 κοιλία καὶ πόδες 197.
 κόκκυξ καὶ ὄρνιθες 198.
 κολοῖος φρυγᾶς 202.
 κολοῖος καὶ ἀλώπηξ 199.
 κολοῖος καὶ γεωργός καὶ παῖς 99.
 κολοῖος καὶ γλαυξ 200.
 κολοῖος καὶ κόρακες 201.
 κολοῖος καὶ ὄρνεις 200^b.
 κολοῖος καὶ περιστέραί 201^b.
 κολοῖος καὶ ταῶς 398.
 κομπαστής 203.
 κόρακες καὶ κολοῖος 201.
 κόρακες καὶ πολεμιστής 379.
 κόραξ νοσῶν 208.
 κόραξ καὶ ἀλώπηξ 204.
 κόραξ καὶ Ἑρμῆς 205.
 κόραξ καὶ ἰκτίνος καὶ ὄφις 207^b.
 κόραξ καὶ κορώνη 212.
 κόραξ καὶ κύκνος 206.
 κόραξ καὶ λύκος καὶ ὄνος 330.
 κόραξ καὶ ὀδοιπόροι 312.
 κόραξ καὶ ὄφις 207.
 κορυδαλλός 209.
 κορυδαλλός καὶ γεωργός 210.
 κορυδὸς θάπτων τὸν πατέρα 211.
 κορυδὸς καὶ ὀρνιθοθήρας 340.
 κορώνη καὶ κόραξ 212.
 κορώνη καὶ κύων 213.
 κορώνη καὶ περιστέραί 358.
 κορώνη καὶ χελιδῶν 416.
 κοχλῖαι 214.
 κριός, πρόβατα καὶ λύκοι 269.
 κροκόδειλος καὶ ἀλώπηξ 37.
 Κύκλωψ καὶ ἀνήρ 53.
 κύκνοι καὶ χελιδόνες 416^b.
 κύκνος 215. 216.
 κύκνος καὶ κόραξ 206.
 κυνάριον καὶ χαλκεύς 413.
 κύνες δύο 217.
 κύνες λιμώττουσαι 218.
 κύνες καὶ ἀλώπηξ 219.
 κύνες καὶ γεωργός 95.
 κύνες καὶ λύκοι 266. 267.
 κυνηγός καὶ ἀλιεύς 220.
 κυνηγός δειλὸς καὶ δρονοτόμος
 114.
 κυνίδιον καὶ ὄνος 332.
 κυνόδηκτος 221.
 κυνὸς οἰκία 222.
 κύων 223. 224.
 κύων κρέας φέρουσα 233.
 κύων καὶ Αἴσωπος 20.
 κύων καὶ ἀλεκτρονῶν 225.
 κύων καὶ ἀλώπηξ 38. 226.
 κύων καὶ ἄνθρωπος 62.
 κύων καὶ δεσπότης 227.
 κύων καὶ Ἑρμῆς 139.
 κύων καὶ θηρευτής 164.

- κύων καὶ ἵππος 228.
 κύων, ἵππος, βούς καὶ ἄνθρωπος 173.
 κύων καὶ κηπωρός 192.
 κύων καὶ κορώνη 213.
 κύων καὶ λαγῶς 229. 238.
 κύων καὶ λύκαινα 230.
 κύων καὶ λύκος 231. 278.
 κύων καὶ μάγειρος 232.
 κύων καὶ οἶς 317.
 κύων καὶ ποιμὴν 371. 372.
 κύων καὶ ὄς 408. 409.
 κύων καὶ χαλκεύς 413.
 κωβιδὸς καὶ δελφίνες 116.
 κώνωψ καὶ λέων 234.
 κώνωψ καὶ ταῦρος 235.
 λαγωοὶ καὶ ἀλώπεκες 236.
 λαγωοὶ καὶ βάτραχοι 237.
 λαγωοὶ καὶ λέοντες 241.
 λαγῶς καὶ κύων 238.
 λαγῶς καὶ λέων 254.
 λαγῶς καὶ χελώνη 420.
 λάρης καὶ ἰκτίνος 239.
 λέαινα 240^b.
 λέαινα καὶ ἀλώπηξ 240.
 λέαινα, ταῦρος καὶ σύαγρος 395.
 λέοντες καὶ λαγωοὶ 241.
 λεοντῆ καὶ ὄνος 333.
 λέοντος βασιλεία 242.
 λέων γεγραμμένος καὶ υἱός 349^b.
 λέων μὴν φοβηθεῖς 257.
 λέων καὶ ἄετος 245.
 λέων καὶ ἀλώπηξ 39—41. 246.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ ἔλαφος 243.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ ὄνος 260. 326.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ πίθηκος 244.
 λέων καὶ ἄρκτος 247.
 λέων καὶ βάτραχος 248.
 λέων καὶ γεωργός 249. 250.
 λέων καὶ δελφίς 251.
 λέων θυμωθεῖς καὶ δορκάς 252.
 λέων καὶ ἔλαφος 128. 129.
 λέων καὶ κάπρος 253.
 λέων καὶ κώνωψ 234.
 λέων καὶ λαγῶς 254.
 λέων καὶ λύκος 279. 280.
 λέων, λύκος καὶ ἀλώπηξ 255.
 λέων καὶ μῦς 256.
 λέων, μῦς καὶ ἀλώπηξ 257.
 λέων καὶ ὄναγρος 258.
 λέων καὶ ὄνος 259. 323^b.
 λέων, ὄνος καὶ ἀλεκτρονῶν 323.
 λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ 260. 326.
 λέων, Προμηθεὺς καὶ ἑλέφας 261.
 λέων καὶ ταῦρος 262. 263.
 λέων καὶ τρεῖς ταῦροι 394.
 λέων καὶ τοξότης 403.
 ληστής καὶ σκιάμινος 264.
 λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς 265.
 λύκαινα καὶ κύων 230.
 λυκιδεῖς καὶ ποιμὴν 373.
 λύκοι καὶ κύνες 266. 267.
 λύκοι καὶ πρόβατα 268.
 λύκοι, πρόβατα καὶ κριός 269.
 λύκος καὶ αἶξ 270.
 λύκος καὶ ἀλώπηξ 272.
 λύκος καὶ ἀρῆν 274^b.
 λύκος καὶ ἀρνίον 273.
 λύκος, ἀρνίον καὶ λέων 279^b.
 λύκος καὶ ἀρόνος 274.
 λύκος καὶ ἀρότης 70.
 λύκος καὶ γέρανος 276^b.
 λύκος καὶ γραῦς 275.
 λύκος καὶ ἔριφος 134. 135.
 λύκος καὶ ἔρωδιός 276.
 λύκος καὶ θηρευτής 165.
 λύκος καὶ ἵππος 277.
 λύκος καὶ κύων 278.
 λύκος καὶ λέων 279. 280.
 λύκος, λέων καὶ ἀλώπηξ 255.
 λύκος, λέων καὶ ἀρνίον 279^b.
 λύκος καὶ ὄνος 280. 334.
 λύκος, ὄνος καὶ κόραξ 330.
 λύκος καὶ παιδίον 271^b.
 λύκος καὶ ποιμένες 282.
 λύκος καὶ ποιμὴν 283. 374—376.
 λύκος καὶ πρόβατον 284.
 λύπη καὶ ἡδονή 156.
 λύχνος 285.
 μάγειροι καὶ βόες 80.
 μάγειρος καὶ κύων 231.
 μάγειρος καὶ νεανίσκοι 301.
 μάγειρος καὶ ποιμὴν 377.
 μάγος γυνή 112.

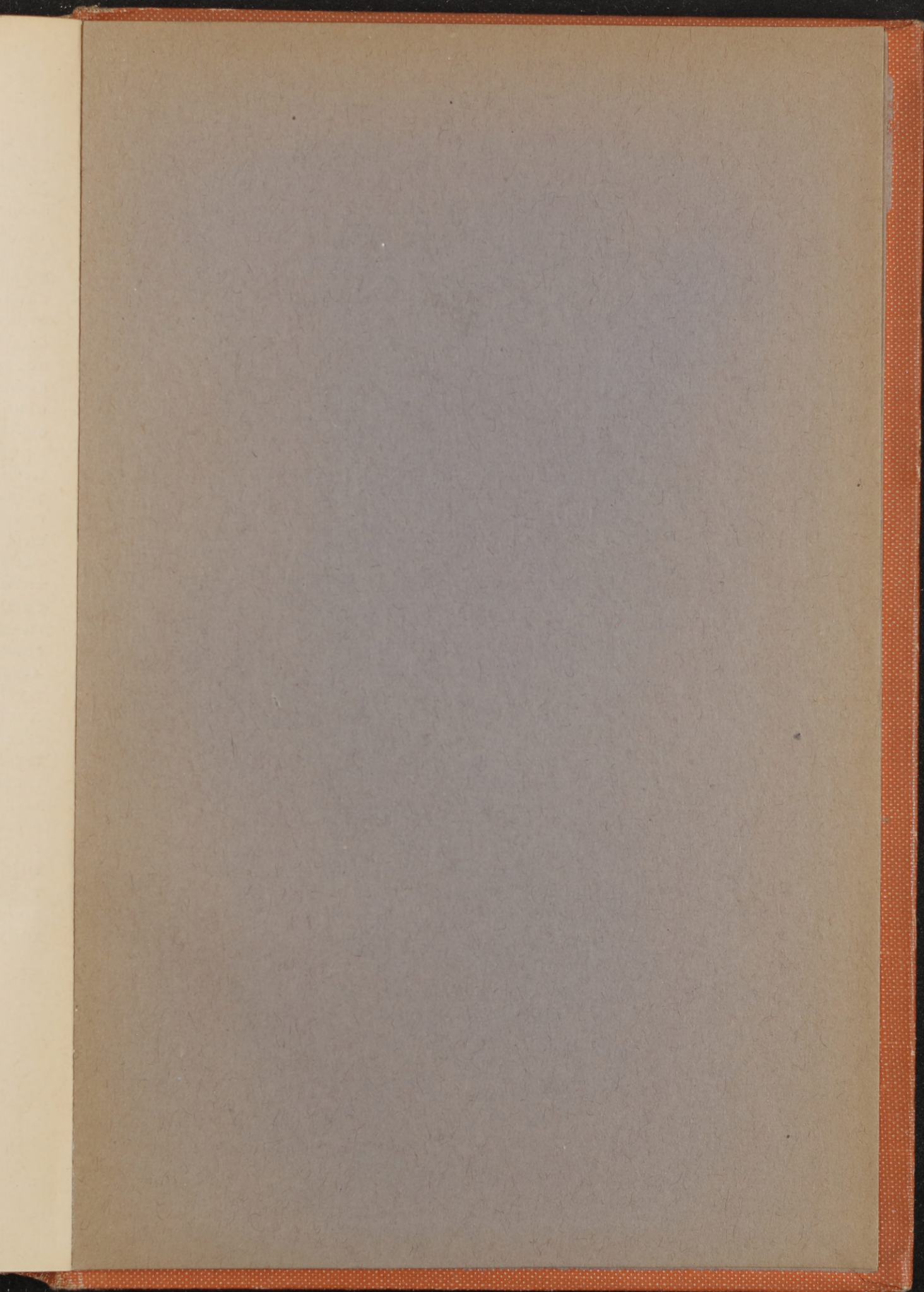
μαινίς καὶ ἀλιεύς 28.
 μάντις 286.
 μέλη καὶ οὐρὰ ὄφeos 344.
 μέλισσαι καὶ Ζεὺς 287.
 μέλισσαι καὶ ποιμήν 288.
 μελιττουργός 289.
 μηλέα καὶ ῥοιὰ καὶ βάτος 385.
 μηναγύρται 290.
 μήτηρ καὶ θυγατέρες 166^b.
 μήτηρ καὶ κλέπτῃς 351.
 μήτηρ καὶ σπάλαξ 71^b.
 μικρέμπορος καὶ ὀνάριον 322^b.
 μοιχός καὶ ἀνήρ 54.
 μύες καὶ αἴλουρος 15.
 μύες καὶ γαλαῖ 291.
 μύες, γαλῆ καὶ ὄφις 345.
 μυῖα 292.
 μυῖαι 293.
 μύρμηκες καὶ τέττιξ 401.
 μύρμηξ 294.
 μύρμηξ καὶ κἀνθάρος 295.
 μύρμηξ καὶ περιστέρα 296.
 μῦς ἀρουραῖος καὶ ἀστικός 297.
 μῦς καὶ βάτραχος 298.
 μῦς καὶ λέων 256.
 μῦς, λέων καὶ ἀλώπηξ 257.
 μῦς καὶ ταῦρος 299.
 Μῶμος, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Προμη-
 θεὺς 155.
 ναναγός 300.
 ναναγός καὶ θάλασσα 94^b.
 νεανίσκοι καὶ μάγειρος 301.
 νεανίσκος καὶ ἵππος 302.
 νεβρός καὶ ἔλαφος 303.
 νέος ἄσματος καὶ χελιδών 304.
 νοσῶν καὶ ἰατρός 305.
 νυκτερίς καὶ βάτος 306.
 νυκτερίς καὶ βωταλῖς 85.
 νυκτερίς καὶ γαλῆ 307.
 ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς 308.
 ὀδοιπόροι 309. 310.
 ὀδοιπόροι καὶ ἄρκτος 311.
 ὀδοιπόροι καὶ κόραξ 312.
 ὀδοιπόροι καὶ πλάτανος 313.
 ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια 314.
 ὀδοιπόρος καὶ Ἐρμῆς 315.
 ὀδοιπόρος καὶ ἔχις 97^b.

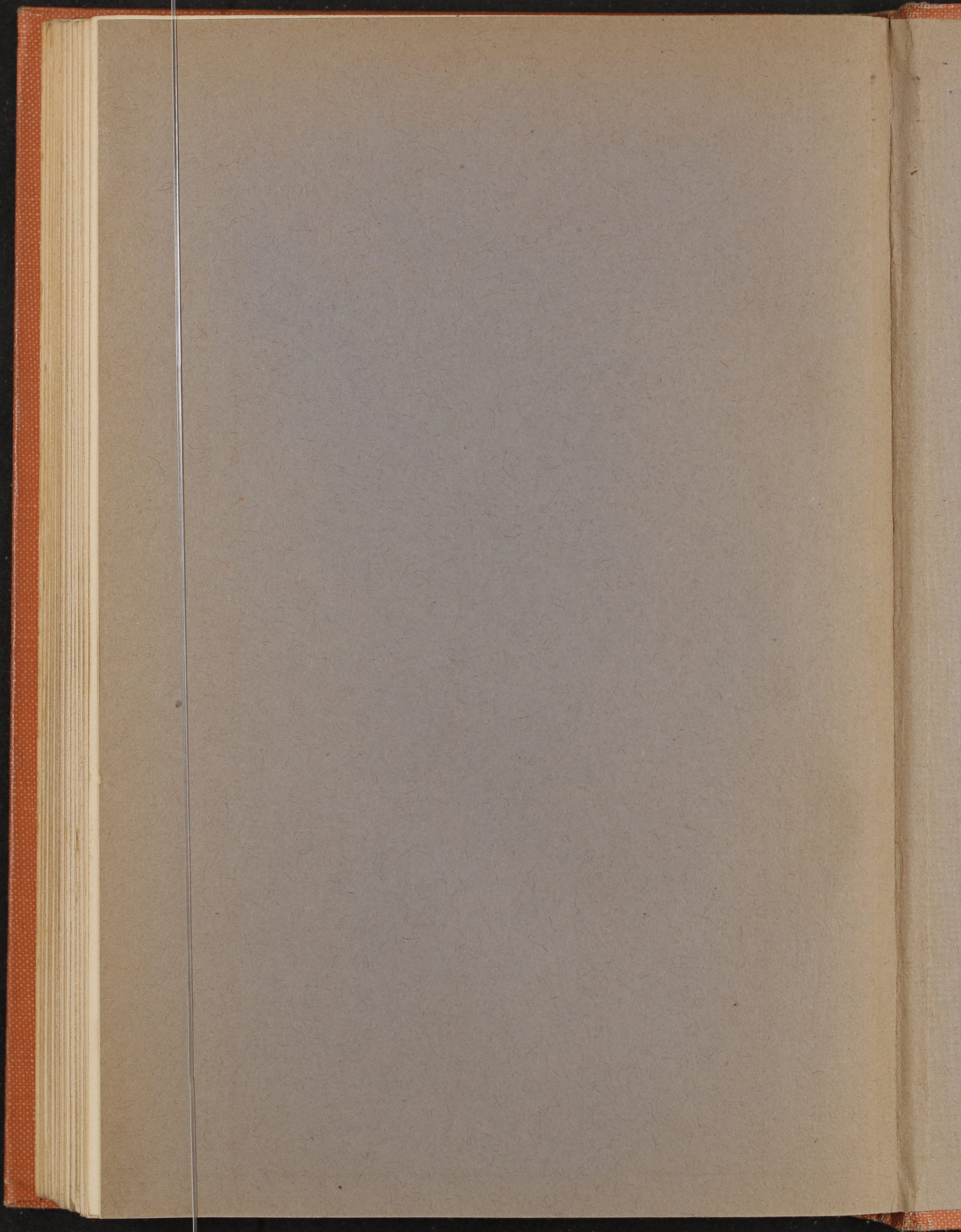
ὀδοιπόρος καὶ Τύχη 316.
 οἷς καὶ κύων 317.
 ὄναγρος καὶ λέων 258.
 ὄναγρος καὶ ὄνος 318.
 ὀνάριον καὶ ἀγροῖκος 3.
 ὀνηλάτης καὶ ὄνος 335.
 ὀνηλάτης, ὄνος καὶ κερραμεύς 190.
 ὄνοι πρὸς τὸν Δία 319.
 ὄνον ἀγοράζων 320.
 ὄνος ἄγριος 321.
 ὄνος βαστάζων ἄγαλμα 324.
 ὄνος βαστάζων ἄλας 322.
 ὄνος λεοντῆν φέρων 336.
 ὄνος παίζων 338.
 ὄνος καὶ αἶξ 18.
 ὄνος, ἀλεκτρονῶν καὶ λέων 323.
 ὄνος, ἀλώπηξ καὶ λέων 260. 326.
 ὄνος καὶ βάτραχοι 327.
 ὄνος, βοῦς καὶ γηπόνος 104.
 ὄνος καὶ ἡμίονος 177^b.
 ὄνος καὶ ἵππος 177. 328.
 ὄνος, κερραμεύς καὶ ὀνηλάτης 190.
 ὄνος καὶ κηρωρός 329.
 ὄνος, κόραξ καὶ λύκος 330.
 ὄνος καὶ κυνίδιον 331.
 ὄνος καὶ κύων 332.
 ὄνος καὶ λεοντῆ 333.
 ὄνος καὶ λέων 259. 323^b.
 ὄνος, λέων καὶ ἀλώπηξ 260.
 ὄνος καὶ λύκος 281. 334.
 ὄνος καὶ ὄναγρος 318.
 ὄνος καὶ ὀνηλάτης 335.
 ὄνος καὶ τέττιγες 337.
 ὄνον σκιά 339.
 Ὄρκος καὶ παραθήκας εἰληφώς
 354.
 ὄρνεις καὶ κολοῖός 200^b.
 ὄρνιθες καὶ αἴλουρος 16.
 ὄρνιθες καὶ κόκκυξ 198.
 ὄρνιθες καὶ χελιδών 417.
 ὄρνιθοθήρας καὶ κορυδός 340.
 ὄρνιθοθήρας καὶ πελαργός 100^b.
 ὄρνιθοθήρας, πέριξ καὶ ἀλε-
 κτορίσκος 341.
 ὄρνις χρυσοτόκος 343.
 ὄρνις καὶ αἴλουρος 16^b.
 ὄρνις καὶ γυνή 111.

- ὄρνις καὶ χελιδῶν 342.
 ὄφρας οὐρά καὶ μέλη 344.
 ὄφρις πατούμενος 347.
 ὄφρις, γαλῆ καὶ μύες 345.
 ὄφρις καὶ γεωργός 96. 97.
 ὄφρις καὶ Ζεὺς 153.
 ὄφρις καὶ ἰκτίνος 207^b.
 ὄφρις καὶ καρδίος 346.
 ὄφρις καὶ κόραξ 207.
 ὄφρις καὶ σφήξ 393.
 ὄφρις καὶ χελιδῶν 418.
 παῖδες γεωργοῦ 103.
 παιδίον ἐσθίου σπλάγχνα 348.
 παιδίον καὶ λύκος 271^b.
 παῖς ἀκρίδας θηροῦν 350^b.
 παῖς κλέπτῃ καὶ μήτηρ 351.
 παῖς λουόμενος 352.
 παῖς ψεύστῃ 353.
 παῖς καὶ πατήρ 349.
 παῖς καὶ σκορπίος 350.
 παῖς καὶ Τύχη 316^b.
 πάλος καὶ τοῖχος 402.
 πανδοχεὺς καὶ κλέπτῃ 196.
 παρακαταθήμην εἰληφῶς καὶ Ὀρ-
 κος 354.
 πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ 42.
 πατήρ καὶ θυγατέρες 166.
 πατήρ καὶ παῖς 349.
 πελαργός καὶ γεωργός 100.
 πελαργός καὶ ὄρνιθοθήρας 100^b.
 πένθους γέρας 355.
 πένταθλος κομπαστῃς 203^b.
 πέρδικες, σφήκες καὶ γεωργός
 392.
 πέρδιξ, ἀλεκτορίσκος καὶ ὄρνι-
 θοθήρας 341.
 πέρδιξ καὶ ἀλεκτρούνες 22.
 πέρδιξ καὶ ἄνθρωπος 356.
 περιστερὰ διψῶσα 357.
 περιστερὰ καὶ κορώνη 358.
 περιστερὰ καὶ μύρμηξ 296.
 περιστεραὶ καὶ κολοῖός 201^b.
 πεύκη 123^b.
 πῆραι δύο 359
 πηρὸς ἀνὴρ 57.
 πίδακιοι ὄρχησταί 360.
 πίδακιοι πέλιον οἰκίζοντες 361.
 πίδακιοι καὶ ἀλιεῖς 362.
 πίδακιοι καὶ ἀλώπηξ 43. 44.
 πίδακιοι καὶ δελφίς 363.
 πίδακιοι, ἐλέφας καὶ κάμηλος 183.
 πίδακιοι καὶ Ζεὺς 364.
 πίδακιοι καὶ κάμηλος 365.
 πίδακιοι, λέων καὶ ἀλώπηξ 244.
 πίδακιοι παῖδες 366.
 πλάτανος καὶ ὀδοιπόροι 313.
 πλέοντες 367.
 πλούσιος καὶ βυρσοδέψῃς 368.
 πλούσιος καὶ θρηνηδοί 369.
 Πλούτος καὶ Ἡρακλῆς 160.
 πόδες καὶ κοιλία 197.
 ποιμένες καὶ λύκος 282.
 ποιμῆν παίζων 353^b.
 ποιμῆν, ἀετὸς καὶ κολοῖός 8.
 ποιμῆν καὶ ἀλώπηξ 35^b.
 ποιμῆν καὶ θάλασσα 370.
 ποιμῆν καὶ κύων 371. 372.
 ποιμῆν καὶ λυκιδεῖς 373.
 ποιμῆν καὶ λύκος 374—376.
 ποιμῆν καὶ μάγειρος 377.
 ποιμῆν καὶ μέλισσαι 288.
 ποιμῆν καὶ πρόβατα 378.
 ποιμῆν καὶ σκύλαξ 372^b.
 πολεμιστῃς καὶ κόρακες 379.
 Ποσειδῶν, Ζεὺς καὶ Ἀθηνᾶ 155^b.
 ποταμοὶ καὶ θάλασσα 380.
 ποταμὸς καὶ βύρσα 381.
 πρόβατα καὶ δέλφαξ 115.
 πρόβατα καὶ λύκοι 268.
 πρόβατα, λύκοι καὶ κοῖός 269.
 πρόβατα καὶ ποιμῆν 378.
 πρόβατον κειρόμενον 382.
 πρόβατον καὶ λύκος 284.
 πρόβατον καὶ χῆρα 382^b.
 Προμηθεὺς καὶ ἄνθρωποι 383.
 Προμηθεὺς, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶ-
 μος 155.
 Προμηθεὺς, λέων καὶ ἐλέφας 261.
 πῦρ καὶ Σάτυρος 387.
 ρίγη καὶ ἔχρις 146.
 ῥόδον καὶ ἀμάραντον 384.
 ῥοιὰ καὶ μηλέα καὶ βᾶτος 385.
 σαλπικτῃς 386.
 Σάτυρος καὶ ἄνθρωπος 64.

- Σάτυρος καὶ πῦρ 387.
σαύρα 388.
Σελήνη καὶ μήτηρ 389.
σκορπίος καὶ παῖς 350.
σκύλακες δύο 390.
σκύλαξ καὶ ποιμὴν 372^b.
σκώληξ καὶ ἀλώπηξ 78^b.
σπάλαξ καὶ μήτηρ 71^b.
στρατιώτης καὶ ἵππος 178.
στρουθοκάμηλος 391.
σύαγρος, ταῦρος καὶ λέαινα 395.
συνάμινος καὶ ληστής 264.
συνὴ καὶ ἐλαία 124.
σφήκες καὶ πέρδικες 392.
σφήξ καὶ ὄφις 393.
ταῦροι τρεῖς καὶ λέων 394.
ταῦρος καὶ αἴγες ἄγριαι 396^b.
ταῦρος καὶ κώνωψ 235.
ταῦρος, λέαινα καὶ σύαγρος 395.
ταῦρος καὶ λέων 262. 263.
ταῦρος καὶ μῦς 299.
ταῦρος καὶ τράγος 396.
ταῶς καὶ γέρανος 397.
ταῶς καὶ κολοῖός 398.
Τειρεσίας καὶ Ἑρμῆς 140.
τέττιγες 399.
τέττιγες καὶ ὄνος 337.
τέττιξ καὶ ἀλώπηξ 400.
τέττιξ καὶ ἀνὴρ 65^b.
τέττιξ καὶ ἄνθρωπος 65.
τέττιξ καὶ ἰξευτής 172.
τέττιξ καὶ μύρμηκες 401.
τοῖχος καὶ πάλος 402.
τοξότης καὶ ἀετός 4^b.
τοξότης καὶ λέων 403.
τράγος καὶ ἀλώπηξ 45.
τράγος καὶ ἄμπελος 404.
τράγος καὶ ταῦρος 396.
Τύχη καὶ γεωργός 101.
Τύχη καὶ ὀδοιπόρος 316.
Τύχη καὶ παῖς 316^b.
ὔαινα καὶ ἀλώπηξ 405.
ὔαινα 406.
ὔδρα καὶ ἔχιδνα 147.
ὔδιος καὶ λέων γεγραμμένος 349^b.
ὔς ἄγριος καὶ ἀλώπηξ 407.
ὔς καὶ κύνων 408. 409.
φαλακρός ἵππεύς 410.
φέναξ ἀνὴρ 58.
φθεῖρες καὶ γεωργός 411.
φιλάργυρος 412.
φρῦνος καὶ βοῦς 84.
φυτὸν καὶ γεωργός 102.
χαλκεὺς καὶ κυνάριον 413.
χειμῶν καὶ ἔαρ 414.
χελιδόνες καὶ κύννοι 416^b.
χελιδῶν καὶ ἀηδῶν 10.
χελιδῶν καὶ κορώνη 415. 416.
χελιδῶν καὶ νέος ἄσωτος 304.
χελιδῶν καὶ ὄρνιθες 417.
χελιδῶν καὶ ὄρνις 342.
χελιδῶν καὶ ὄφις 418.
χελώνη καὶ ἀετός 419.
χελώνη καὶ Ζεὺς 154.
χελώνη καὶ λαγῶς 420.
κῆν χρυσοτόκος 343^b.
κῆνες καὶ γέρανοι 421.
κῆρα καὶ πρόβατον 382^b.
κροσφιλέτης Ἀθηναῖος 11.
κῦτρα 422.
ψιττανὸς καὶ γαλῆ 423.
ψύλλα 424.
ψύλλα καὶ ἄνθρωπος 425.
ψύλλα καὶ βοῦς 426.

8.97. no 196

n° 391

